

LOUIS SACHAR

**STANLEY,
A SZERENCSE FIA**

A mű eredeti címe: Holes
Copyright © Louis Sachar,
1998 Minden jog fenntartva!

A fordítás a Frances Foster Books 1999-es kiadása alapján készült.
Hungarian translation © Animus Kiadó Fordította: Lacza Katalin

ISBN 963 9307 44 0

Kiadta az Animus Kiadó 2002-ben Felelős kiadó: Balázs István
Szerkesztette: Gábor Anikó Borítóterv: Belcznai Kornél

Nyomdai előkészítés és tipográfia: Scriptor Bt. A nyomtatás és a kötés a
debreceni nyomdászat több mint négy évszázados hagyományait őrző

ALFÖLDI NYOMDA Rt. munkája.

Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

*SHERRENEK, JESSICÁNAK, LÓRINAK, KATH LE ENNEK
ÉS EMILVNEK
ÉS JUDV ALLENNEK,
KI ÖTÖDIKESEKET TANÍT, DE AKITŐL MINDANNYIUNKNAK LENNE
MIT TANULNUNK.*

ELSŐ RÉSZ

ISTEN HOZOTT A ZÖLDTÓ TÁBORBAN!

1

A Zöldtó Tábor környékén nyoma sincsen semmiféle tónak. Valaha volt itt ugyan egy hatalmas tó, mi több, az volt a legeslegnagyobb tó Texasban. De annak már több mint egy évszázada. Mostanra csak egy kiszáradt, kietlen sivatag maradt a helyén.

A Zöldtó körül egykor város is virágzott, de ez a város, a lakóival egyetemben, az idők folyamán a tóval együtt zsugorodott semmivé.

Nyaranta a hőmérséklet harmincöt fok körül mozog árnyékban – már ha találunk egyáltalán árnyékot, amire, ugye, nem sok az esély egy hatalmas, kiszáradt tó közepén.

A fákat mindössze két öreg tölgy képviseli a tómeder keleti partján. Közöttük egy függőágy himbálózik, a mögött pedig egy hosszúkás épület található.

A tábor lakóinak szigorúan tilos a függőágyba feküdniük. Az az igazgató kizárólagos tulajdona. Csakúgy, mint az árnyék.

Odakint a tóban, a kövek alatt, és azokban a gödrökben, amelyeket a tábor lakói ástak, csörgőkígyók és skorpiók lelnek hűvösre.

Nem veszélytelenek, ám ha nem piszkálsz őket, ők is békén hagynak téged. Általában.

Ha egy csörgőkígyó vagy egy skorpió megmar, az még hagyján. Abba még nem halsz bele.

Általában.

Van úgy, hogy egy táborlakó szándékosan megmaratja magát egy skorpióval vagy egy kisebb csörgőkígyóval. Akkor egy-két napot a sátrában lábadozhat, és addig sem kell gödröt ásnia odakint, a tóban.

Aminél rosszabb nem érheti a táborlakót, az a sárgafoltos gyík harapása. A következménye lassú, fájdalmas halál.

Nem csak általában.

Ha megharap egy sárgafoltos gyík, akkor akár a tölgyfák árnyékába is besétálhatsz, és gondolkodás nélkül belevetheted magad a függőágyba.

Akkor már nem árthat neked senki semmivel...

2

Az olvasóban most bizonyára felmerül a kérdés: mi készítetne bárkit is arra, hogy Zöldtő Tábor lakója legyen?

Nos, a legtöbb táborlakónak nem volt más választása. A Zöldtő Tábor amolyan nevelőtábor rossz gyerekek számára.

Fogsz egy ilyen rossz gyereket, minden nap ásatsz vele egy gödröt a tűző napon, és mintagyerekké válik.

Legalábbis vannak, akik így gondolják.

Stanley Yelnátsnek viszont igenis volt választása. A bíró két lehetőséget ajánlott neki:

– Vagy börtönbe mész, fiam, vagy a Zöldtő Táborba.

Stanley szegény családból származott. Azelőtt még sohasem volt táborban.

3

Stanley Yelnats volt a busz egyetlen utasa, persze ha nem számoljuk a sofőrt és az őrt. Az őr a vezető mellett ült, a székét úgy fordították, hogy láthassa Stanleyt. Keresztben a lábán egy puska feküdt.

Stanleyt úgy tíz sorral hátrébb helyezték el, a csuklóját a karfához szíjazták. Hátizsákja a mellette lévő ülésen hevert. Fogkefe, fogkrém meg egy csomag levélpapír volt benne, amelyet az édesanyjától kapott. Megígérte neki, hogy minden héten ír majd.

Kifelé bámult az ablakon, bár nem sok látnivaló akadt; jobbára kiszáradt fű és gyapotföldök szegélyezték az útjukat. A busznak hosszú, nagyon hosszú utat kellett megtennie – egyenesen a nagy semmibe. A járműben nem volt légkondicionálás. A forró, nehéz levegő legalább úgy szorongatta Stanleyt, mint a bilincs.

Stanley – ahogyan azt szülei is sugallották – próbálta elhíttetni magát, hogy csak táborozni megy egy időre, mint a gazdagabb gyerekek. Mikor kisgyerek volt, gyakran játszott táborozást plüss állataival. Előfordult, hogy focizott velük egy üveggolyóval. Máskor meg akadályfutás volt a program, vagy szakadt gumihevederre kötözve kipróbálták a bungee jumpingot az asztal tetejéről. Stanley most igyekezett arra gondolni, hogy ő is egy ilyen csupa móka és kacagás táborba készül. Lehet, hogy barátokra is szert tesz majd... De hogy nagyokat úszik a tóban, az biztos...

Othton nem voltak barátai. Egy kicsit duci volt, és a gyerekek az iskolában gyakran csúfolták emiatt. Még a tanárai is tettek néha bántó megjegyzéseket. Az iskolában töltött utolsó napjáról is maradt egy ilyen emléke. A matematikatanára, Mrs. Bell, a viszonyítást tanította. Példaként kiválasztotta a legkövérebb és a legsoványabb gyereket az osztályban, és egy mérlegre állította őket. Stanley háromszor annyit nyomott, mint a másik

fiú. Mrs. Bell felírta az arányszámot a táblára, 3:1, s sem vette észre, *hogy* ezzel mennyire megalázó helyzetbe hozta mindkettőjüket.

Stanleyt aznap délután vették őrizetbe. Most az örre nézett, aki görnyedten üt a széken, és azon tűnődött, vajon alszik-e. A férfi napszemüveget viselt, így Stanley nem láthatta a szemét.

Stanley nem volt rossz gyerek. Abban a dologban is ártatlan volt, amiért a büntetését kapta. De hát... rossz helyen volt, rossz időben.

Már megint minden amiatt a semmirekellő-nyomorult-hitvány-malactolvaj ükapja miatt történt.

Elmosolyodott. Ez *egy* családi tréfa volt. Valahányszor, amikor valami kellemetlenség érte őket, mindig Stanley semmirekellő-nyomorult-hitvány-malactolvaj ükapját hibáztatták.

Úgy tartották, hogy Stanleynek volt egy ükapja, aki egyszer ellopott egy malacot egy féllábú cigányasszonytól, ezért az megátkozta őt és minden leszármazottját. Stanley és a szülei természetesen nem hittek az ilyen átkokban, de ha valami nem úgy történt, ahogy kellett volna, jólesett valaki másra hárítani a baj okát.

És a dolgok sokszor történtek úgy, ahogy nem kellett volna. Úgy tűnt, hogy ők újra és újra rossz helyen vannak, rossz időben.

Kínézett az ablakon a végeláthatatlan pusztaságra. Figyelte, ahogy egy telefonvezeték hullámszik a póznák között. És közben a fejében csengett apja halk, rekedtes hangja, ahogy énekel neki:

Ó bárcsak, ó bárcsak – sóhajt a fakopács – A kéreg a fán volna bár puhább!

A farkas ezalatt éhesen néz fel rá

S vonít a ho-oo-oldra,

Ó bárcsak, ó bárcsak!

Ezt a dalt gyakran énekelte neki az apja. Édes-szomorkás dallam volt ez, és Stanley azt a részt szerette a legjobban, amikor az apja szinte vonyította, hogy „ho-oo-oldra”.

Stanley apja feltaláló volt. Ahhoz, hogy valaki sikeres feltaláló legyen, három dologra van szükség: észre, kitartásra és egy icipici szerencsére. Stanley apja igencsak jó eszű volt, s kitartásban sem szenvedett hiányt. Ha egyszer belefogott valamibe, sokszor éjt nappallá téve, évekig is dolgozott rajta. Csak éppen a szerencse kerülte el – de az jó messzire... Valahányszor egy kísérlete

kudarcba fulladt, Stanley mindig hallotta, hogy apja azt a semmirekellő-nyomorult-hitvány-malactolvaj ükapját szidja.

Stanley apját is Stanley Yelnatsnek hívták. Teljes nevén III. Stanley Yelnatsnak. A mi Stanleynk pedig már a IV. Stanley Yelnats volt.

A családban mindenkinek nagyon tetszett, hogy a „Stanley Yelnats” név visszafelé olvasva ugyanazt adja. Ezért ők is a Stanley keresztnévet adták a

fiuknak. Stanley egyedüli gyerek volt a családban csakúgy, mint az összes többi Stanley Yelnats öelötte.

És mindannyiukban volt még valami közös. Rettenetes balszerencsájuk ellenére, sohasem veszítették el a reményt. Ahogy Stanley apja hittelt vallotta: „A kudarcainkból tanulunk.” Persze, azért fájt, nagyon is fájt, amikor reményeik romba döltek.

– Nem minden Stanley Yelnats volt ilyen szerencsétlen – mondogatta Stanley anyja, amikor Stanley vagy az apja olyannyira elkeseredtek, hogy már-már hinni kezdtek az átokban. Az első Stanley Yelnats, Stanley dédapja, hatalmas vagyonra tett szert a tőzsdén. – Akkor azért nem lehetett olyan nagyon peches.

Ilyenkor gondosan elfelejtette megemlíteni, hogy azután viszont milyen balszerencse érte az első Stanley Yelnatst. Az összes pénzét elveszítette az úton, amikor New Yorkból Kaliforniába költözött. A postakocsit, amelyben utazott, kirabolta az a betyár Csókos Kate Barlow.

Ha nem így történik, Stanley családja ma boldogan édeget egy szép nagy házban Kaliforniában, a tengerparton. Ehelyett egy aprócska lyukban élnek összezsúfolva, melyet betölt az égett gumi büze és a lábszag.

Ó bárcsak, ó bárcsak...

A lakásban azért terjengett az említett szag, mert Stanley apja azon dolgozott, hogy rájöjjön, miként lehet újrahasznosítani a régi, használt gumitalpú edzőcipőket.

– Aki először jön rá, mire jók a régi, használt, gumitalpú edzőcipők – állította –, nagy vagyonra tehet szert.

Ez az utolsó munkája volt az, amely végül is Stanley letartóztatásához vezetett.

A busz ráfutott egy bukkanom, mire az ör nyomban felriadt. A busz egyre jobban zötykölődött, mert az út, amelyen haladtak, már nem volt kikövezve. Az igazat megvallva, Stanleyt lenyűgözte a történet, amikor először hallotta, hogy a dédapját a Csókos Kate Barlow rabolta ki. Igaz, igaz szívesebben lakott volna a tengerparton Kaliforniában, de az valahogy olyan klassz dolog, hogy a családod egyik tagját kifosztotta egy hírhedt bandita.

Kate Barlow valójában nem csókolta meg Stanley dédapját. Bár az még sokkal klasszabb lett volna. Mesélni. Mert Kate csak azokat csókolta meg, akiket megölt. A hírhedett nőszemély csak kirabolta Stanley dédapját, és otthagya a sivatag kellős közepén.

– *Igazán szerencsés*, hogy életben maradt – sietett felhívni a figyelmüket Stanley anyja.

A busz lassított. Az ör nyögdecselve kinyújtóztatta a karját.

– Isten hozott a Zöldtő Táborban! – szólalt meg a sofőr. Stanley kinézett a piszkos ablaküvegen. Egy árva tavat nem látott.

És szinte semmit, ami zöldnek lett volna nevezhető.

4

Stanley kicsit szédelgett, miután az őr lecsatolta róla a szíjakat, és leszállította a buszról. Több mint nyolcórás utazás volt a háta mögött.

– Aztán vigyázz, fiam! – szólt utána a sofőr, miközben Stanley lefele igyekezett a lépcsőn.

Stanley nem tudta eldönteni, hogy a sofőr arra gondol-e, hogy a lépcsőn legyen óvatos, vagy arra, hogy majd a táborban vigyázzon magára.

— Köszönöm az utazást – mondta.

A szája teljesen kiszáradt, a torka szinte égett. Lelépett a szikkadt, száraz földre. Körben a csuklóján izzadságcseppek gyöngyöztek, ott, ahol a szíjat rászorították.

Körülötte sivár, kietlen pusztaság. Csak néhány romos házat és egy-két sátrat látott. És kicsit távolabb, két égbe nyúló fa között, egy épületet. Ez a két fa volt közel s távol az egyedüli növényzet. Hogy hogyan maradtak meg, rejtély, mert még a gaz sem élt meg errefelé.

Az őr egy kisebb épülethez vezette Stanleyt. A homlokzaton üdvözlő felirat díszelgett: ISTEN HOZTA A ZÖLDTŐ TÁBORBAN, A FIATALKORÚAK JAVÍTÓINTÉZETÉBEN. Közvetlenül mellette, egy kisebb tábla arra figyelmeztetett, hogy lőfegyver, robbanószer, egyéb fegyver, kábítószer vagy alkohol bevitele a tábor területére a texasi büntető törvénykönyv rendelkezéseibe ütközik.

Mikor Stanley elolvasta a feliratot, csak ennyit jegyzett meg magában: *Jó, hogy mondjak!*

Az őr bevezette a fiút az épületbe, ahol mindketten fellélegeztek, mert itt végre volt légkondicionálás.

Egy férfi ült a szobában, lábát az íróasztalon nyugtatta. Csak a fejét fordította feléjük, amikor az őr belépett Stanleyvel, máskülönben meg se moccant. Különös volt, hogy idebent a szobában is napszemüveget és cowboykalapot viselt. Egy dobozos üdítőt tartott a kezében, melynek a látványától Stanleyt még erősebben kínozza a szomjúság.

Türelmesen várt, amíg az őr a buszról átadott néhány papírt a férfinak, hogy írja alá.

– Hű, mennyi napraforgómag! – csodálkozott az őr. Stanley észrevette, hogy az íróasztal mellett a földön egy hatalmas vászonzsák áll, tele napraforgómaggal.

– A múlt hónapban szoktam le a dohányzásról – szólalt meg a cowboykalapos férfi. Egy csörgőkígyó volt a karjára tetoválva, és ahogy aláírta a papírokat, úgy tűnt, mintha a kígyó valóban csörögne. – Egy egész dobozzal szívtam el egy nap. Most minden héten megeszem egy zsák ilyet.

Az őr nevetett.

Az asztal mögött minden bizonnyal egy kisebb hűtőszekrény lehetett, mert a cowboykalapos férfi két újabb doboz üdítőt varázsolt elő. Stanley egy pillanatra azt remélte, hogy az egyiket talán neki szánja, de az mindkettőt az őrnek adta, mondván, vigyen a buszsofőrnek is.

– Kilenc óra idefelé, kilenc óra vissza – morogta az őr. – Micsoda nap!

Stanley a hosszú, rettentően fáradtságos buszútra gondolt, s egy kissé megsajnálta az ört meg a buszvezetőt.

A cowboykalapos férfi szotyolahéjat köpködött a papírkosárba. Aztán megkerülte az asztalt, és odament Stanleyhez.

– Az én nevem Mr. Sir – mondta. – Ha hozzám beszélsz, ezen a néven kell szólítanod, megértetted?

Stanley habozott.

– Öö, igen, Mr. Sir – válaszolta, bár nehezen tudta elképzelni, hogy valóban így hívják a férfit.

– Ez itt nem egy cserkészlány-tábor! – jelentette ki Mr. Sir.

Stanleynek minden ruháját le kellett vetnie Mr. Sir jelenlétében, hogy az megbizonyodhasson róla, nem rejteget magánál semmit. Azután kapott két garnitúra ruhát és egy törölközőt. Mindkét garnitúra egy hosszú ujjú, narancssárga kezeslábasból, egy narancssárga pólóból és egy pár citromsárga zokniból állt. Stanleynek némi kétsége támadt afelől, hogy a zoknik színe eredetileg is citromsárga volt-e.

Kapott még egy pár fehér, gumitalpú tornacipőt, egy narancssárga sapkát és egy erős műanyagból készült tábori kulacsot, amely sajnos üres volt. A sapka hátuljára egy textildarabot varrtak, hogy valamennyire védje a nyakat. Stanley átöltözött. A ruháknak szappanszága volt.

Mr. Sir elmagyarázta, hogy az egyik garnitúra ruhát munka közben kell viselnie, a másikat pedig pihenőidőben. A szennyest háromnaponta mossák. Akkor elviszik a munkaruhát, onnantól kezdve a másik garnitúrát kell használniuk munka közben, és kapnak egy tiszta garnitúrát a pihenőidőre.

– Minden nap ki kell ásnod egy gödröt. Szombaton is és vasárnap is. A gödörnek másfél méter mélynek, és mindkét irányban másfél méter szélesnek kell lennie. Az ásót használhatod mérőrudnak. Reggeli 4:30-kor.

Stanley bizonyára meglepett arcot vágott, mert Mr. Sir folytatta a magyarázatot. Azért kezdik a napot ilyen korán – magyarázta –, hogy elkerüljék a legmelegebb időszakot.

– Senki nem áll majd a hátad mögött, hogy vigyázzon rád – tette hozzá. – Minél tovább húzod az ásást, annál tovább kell kint lenned a tűző napon. Ha ásás közben valami érdekesre bukkansz, jelentened kell nekem vagy bármelyik felügyelőnek. Ha végeztél a munkával, a nap hátralévő részében azt csinálsz, amit akarsz.

Stanley bólintott, hogy megértette.

– Ez itt nem egy cserkészlány-tábor – ismételte meg Mr. Sir. Átnézte Stanley csomagját, de nem vett el tőle semmit. Aztán

kivitte a fiút a tikkasztó hőségbe.

– Jól nézz körül! – szólította fel Mr. Sir. – Mit láatsz? Stanley körbepillantott a kietlen pusztaságon. A levegő remegett a portól és a hőségtől.

– Nem sok mindent – felelte, aztán sietve hozzátette: –, Mr. Sir.

Mr. Sir felnevetett.

– Látsz akár egyetlen őrtornyot is?

– Nem.

– Vagy elektromos kerítést?

– Nem, Mr. Sir.

– Semmiféle kerítés nincs, igaz? – Nincs, Mr. Sir.

– Szeretnél megszökni? – kérdezte Mr. Sir.

Stanley a férfira nézett, nem volt benne biztos, mire gondol.

– Ha meg akarsz szökni, csak tessék, fuss! Én aztán nem foglak megakadályozni.

Stanleynek fogalma sem volt, miféle játék ez.

– Látom, a puskámat nézed. Ne aggódj! Nem foglak lelőni. – Megveregette a pisztolytáskáját. – Ezt a sárga pöttyös gyíkoknak tartogatom. Nem pazarolnám rád a drága golyót.

– Nem fogok megszökni – mondta Stanley.

– Helyes beszéd – válaszolt Mr. Sir. – Innen senki sem szökik meg. Még kerítésre sincs szükségünk. És tudod, miért? Mert itt van az egyetlen vízforrás száz mérföldes körzetben. Meg akarsz szökni? Három napon belül a keselyűk vacsorájává válsz!

Stanley megpillantott néhány narancssárgába öltözött fiút, ahogy ásóval a hátukon vonszolták magukat a sátrak felé.

– Szomjas vagy? – kérdezte Mr. Sir.

– Igen, Mr. Sir – felelte Stanley hálásan.

– Nos, jobb, ha ehhez hozzászoksz. Az elkövetkező tizennyolc hónapban szomjas is maradsz.

5

A tábor hat, hatalmas szürke sátor alkotta. Mindegyiken egy fekete betű állt: A, B, C, D, E és F. Az első öt sátorban éltek a táborlakók. Az F jelűben pedig a felügyelők.

Stanleyt a D sátorban helyezték el. Az ő felügyelője Mr. Pendanski lett.

Mr. Pendanski fiatalabb volt Mr. Sirnél, és közel sem volt olyan rémisztő a kinézete. A feje tetejét szinte kopaszra borotválta, s az arcát sűrű, göndör, fekete szakáll borította. Az orrát erősen megkapta a nap.

– Mr Sir egyáltalán nem olyan rossz ember – jelentette ki Mr. Pendanski. – Csak nagyon rossz passzban van, amióta leszokott a dohányzásról. Aki miatt tartanotok kell, az az igazgató. A Zöldtő Táborban a legfőbb szabály: ne haragítsátok magatokra az igazgatót.

Stanley bólintott, mintha megértette volna.

– Azt akarom, hogy tudd, Stanley, én tisztellek téged – folytatta Mr. Pendanski. – Tudom, hogy elkövettél néhány szörnyű hibát az életed folyamán. Különböznél itt. De mindenki követhet el hibát. Lehet, hogy csináltál olyasmit, amit nem kellett volna, de ez még nem jelenti azt, hogy rossz ember vagy.

Stanley bólintott. Nem lett volna sok értelme, hogy megpróbálja elmagyarázni a felügyelőnek, hogy ő tulajdonképpen ártatlan. Valószínűleg mindenki ezzel próbálkozott. Nem akarta, hogy ez a rokonszenvesnek tűnő ember azt higgye, nem megfelelően áll a dolgokhoz.

– Segítetek, hogy az életed a helyes mederbe terelődjön – mondta a felügyelő.

– De neked is tenned kell ezért. Számíthatok erre?

– Igen, uram – válaszolta Stanley.

Mr. Pendanski megveregette Stanley hátát. Két fiú közeledett feléjük, mindkettőjük ásót cipelt a vállán. Mr Pendanski odaszólt nekik:

– Rex! Alan! Szeretném, ha idejőnnétek, és üdvöznélétek Stanleyt. Ő a csapat legújabb tagja.

A fiúk fáradtan Stanleyre pillantottak. Egész testükről csöpögött az izzadság, és az arcuk olyan piszkos volt, hogy Stanley észre sem vette mindjárt, hogy az egyikük fehér, a másikuk fekete.

– Mi történt Hányógéppel? – kérdezte a fekete srác.

– Lewis még mindig a kórházban fekszik – válaszolt a Mr Pendanski. – És nem is jön már vissza.

Felszólította a fiúkat, hogy fogjanak kezét Stanleyvel és „úriemberek módjára” mutatkozzanak be. – Szia, – morogta a fehér gyerek. – Ő Alan – mutatta be Mr Pendanski.

– Az én nevem nem Alan! — tiltakozott a fiú. – Hanem Polip. Ő pedig Röntgen.

– Hello – üdvözölte Röntgen. Mosolyogva kezét rázott Stanleyvel. Szemüveget viselt, de az üveg olyan koszos volt, hogy Stanley el nem tudta képzelni, hogyan láthat át rajta.

Mr Pendanski megkérte Alant, hogy menjen át a társalgóba, és hívja ide a többi fiút is, hogy megismerkedjenek Stanleyvel. Aztán bement csapata új tagjával a sátorba.

Odabent hét tábori ágy állott, alig fél méterre egymástól.

– Melyik volt Lewis ágya? – kérdezte Mr Pendanski.

– Hányógépé? Ez! – rúgott Röntgen az egyik ágyba.

– Jól van, Stanley, akkor ez lesz a tiéd – közölte Mr Pendanski.

Stanley az ágyra pillantott és bólintott. Nem dobta fel különösebben a gondolat, hogy egy olyan fekvőhelyen kell aludnia, amelyet előtte egy Hányógép nevezetű illető birtokolt.

A sátor oldalában hét faláda volt egymásra pakolva, két kupacban. A ládák ajtaja a sátor belseje felé nézett. Stanley betette a hátizsákját, a váltás ruháját és a törölközőjét abba a fachba, amely régebben Hányógépé volt.

Polip négy másik fiúval tért vissza. Hármójukat Mr Pendanski úgy mutatta be, mint Josét, Theodoret és Rickyt. Ok Mágnesnek, Hónaljnak, illetve Cikcakknak nevezték magukat.

– Mindenkinek van egy beceneve – magyarázta Mr Pendanski. – De én inkább azon a néven szólítom őket, amelyet a szüleik adtak nekik, azon a néven, amelyen a *társadalom ismeri majd őket*, amikor visszatérnek oda, és hasznos, dolgozó tagjaivá válnak.

– Ez nem egyszerűen becenév – szállt vitába Röntgen Mr Pendanskival. Jelentősegteljesen megigazította a szemüvegét. – Én tényleg beléd látok, Mamus! Hatalmas, hájas szíved van!

A negyedik fiúnak vagy nem volt beceneve, vagy nem volt valódi neve, mert mind Mr Pendanski, mind pedig Röntgen Zérónak szólította.

– Tudod, miért hívják Zérónak? – kérdezte Mr Pendanski. – Mert semmi sincs abban az üres fejében. – Elmosolyodott, és tréfásan meglapogatta Zéro vállát.

Zéro nem szólt egy szót sem.

– Ő pedig Mamus! – mondta az egyikük. Mr Pendanski rámosolygott.

– Ha attól jobban érzed magad, Theodore, hogy Mamusnak hívsz, hát csak rajta, hívj Mamusnak! – Aztán Stanleyhez fordult. – Ha van valami kérdésed, Theodore majd segít. Hallod, Theodore? Számítok rád!

Theodore köpött egyet, mire többen felhívták a figyelmét, hogy nem bánnák, ha tiszta maradna az „otthonuk”.

– Egyszer te is új voltál itt – figyelmeztette Mr Pendanski –, remélem, emlékszel rá, hogy ez milyen érzés. Mindannyiótokra számítok, hogy segítségére lesztek Stanleynek!

Stanley a földet bámulta.

Mr Pendanski magukra hagyta őket. Lassan a többiek is kiszivárogtak, hónuk alatt a törölközővel és a váltás ruhájukkal. Stanley megkönnyebbült, amikor magára maradt, de olyan szomjas volt, hogy úgy érezte, meghal, ha nem jut egy korty italhoz.

– Hé, ööö, Theodore – lépett a fiú után. – Nem tudod, hol tölthetném meg a kulacsomat?

Theodore megpördült, és a gallérjánál fogva megragadta Stanleyt.

– Az én nevem nem The-o-dore! – ripakodott rá. – Hanem Hónalj! – Aztán

a földre lökte Stanleyt.

Stanley riadtan nézett tel rá. – Van egy csap a zuhanybódéban.

– Kösz ... Hónalj – préselte ki magából Stanley. Miközben figyelte, ahogy a fiú elfordul, és kimegy a sátorból,

azon tűnődött, vajon mi a csodáért akarja egy normális ember, hogy Hónaljnak szólítsák.

Ám ahogy eltöprengett ezen, kezdte jobban érezni magát a gondolattól, hogy abban az ágyban alszik majd, amelyet egy Hányógép nevezetű valaki birtokolt előtte. Hiszen meglehet, hogy ezzel a névvel fejezték ki társai az iránta való tiszteletüket.

6

Stanley lezuhanyozott – már ha ezt annak lehetett nevezni megebédelt – már ha ezt annak lehetett nevezni, és ágybabújt – már ha azt a bűdös és szúrós priccset ágnak lehetet nevezni.

Mivel a vízkészleteik szűkösek voltak, minden táborlakónak csak négypercnyi zuhanyozást engedélyeztek. Ennyi ideig tartott, amíg Stanley hozzászokott a hideg vízhez. Meleg vizes csap nem volt. Amint a zuhanyrózsa alá lépett, nyomban vissza is hőkölt, s ezt a játékot folytatta, egészen addig, míg egy automatika el nem zárta a víz útját. A szappanig sem jutott, ami nem is volt nagy baj, mert úgysem lett volna ideje lemosni magáról a habot.

Vacsorára valami húst adtak, némi zöldséggel. A hús szín kissé gyanús volt, a zöldség valaha zöld lehetett, az íz pedig olyan amilyet az ember a látvány alapján várhatott. Stanley mindent rendesen megevett, sőt, a szelet fehér kenyérrrel, amely a vacsorához járt, felitatta a maradék szaftot is. Sohasem hagyott ételt a tányéron, akkor sem, ha nem ízlett neki.

– Te meg mit csináltál? – fordult hozzá az egyik fiú.

Stanley először nem értette, mire is kíváncsi.

– Mert ugye, nem véletlenül küldtek ide?

– Ja, úgy! Elloptam egy pár edzőcipőt – felelte.

A többiek ezt viccesnek találták. Stanley nem nagyon értette, miért. Talán azért, mert ők sokkal nagyobb dolgot követtek el, mint holmi edzőcipők lopkodása.

– Egy üzletből vagy valaki lábáról? – kérdezte Polip.

– Hát ... igazából egyik sem. – Az a csuka Clyde Derrické volt.

Ezt persze senki sem hitte el.

– A Szagoslábúé? – nyugtázta Röntgen. – Hát peersze... majd el is hiszem!

– Az lehetetlen! – jelentette ki Polip.

Stanley az ágyon feküdt, és arra gondolt, hogy ez az egész helyzet nagyon mulatságos. Amikor azt mondta, ártatlan a dologban, senki nem hitt neki.

Ám most, amikor azt állítja, ellopta a cipőt, most sem hisz neki senki. Clyde „Szagoslábú” Derrick híres baseballjátékos volt. Ő volt a legjobb az Amerikai Ligában az elmúlt három évben. És ő volt az egyetlen a játék történetében, aki egy játék alatt négy triplát ütött. Stanley hálószobájának falát az ő képei díszítették. Legalábbis régebben. De hogy most hol lehetnek azok a képek, nem tudta. A rendőrség lefoglalta valamennyit, és a tárgyaláson bizonyítékként használták fel ellene.

Clyde Derrick is elment a tárgyalásra. Amikor Stanley megtudta, hogy a Szagoslábú is jelen lesz, minden kellemetlenség ellenére, teljesen lázba jött a gondolattól, hogy találkozhat a példaképével.

Clyde Derrick a tanúvallomásában megerősítette, hogy az valóban az ő cipője, melyet egy jótékonyági árverezésre szánt, hogy így gyarapítsa egy hajléktalanszállás kasszáját. Azt mondta, el sem tudta képzelni, hogy létezik olyan lelketlen ember, aki otthontalan gyerekektől lop.

Stanley számára ez volt a legborzasztóbb a dologban; hogy a példaképe, akit hősként tisztelt, semmirekellő, nyomorult, hitvány tolvajnak gondolja.

Ha Stanley forgolódni próbált az ágyon, mindig attól félt, hogy az összecuklik a súlya alatt. Alig fért el rajta. S ha végre sikerült hasra fordulnia, a szag, amely az ágyból áradt, olyan elviselhetetlennek bizonyult, hogy csakhamar kénytelen volt visszatornászni magát, és továbbra is hanyatt fekvé aludni. A vászonnak savanyú tej szaga volt.

Még most, éjszakára sem hűlt le a levegő. Hónalj két ággyal arrébb hangosan horkolt.

Az iskolában volt egy nagyszájú, erőszakos figura, bizonyos Derrick Dunne, aki rendszeresen piszkálta Stanleyt. A tanárok sohasem vették komolyan, mikor Stanley panaszkodott rá, mivel Derrick sokkal kisebb volt nála. Néhányan még mulatságosnak is találták, hogy egy olyan aprócska gyermek, mint Derrick, egy akkora darab valakit szemel ki magának, mint Stanley.

Aznap, amikor Stanleyt őrizetbe vették, Derrick megkaparintotta Stanley füzetét, és hosszas „vedd el, ha tudod” fogócska után beszaladt a fiúmosdóba és beledobta a vécékagylóba. Mire Stanley végre kihalászta, lekérte a buszt, és mehetett haza gyalog.

Miközben hazafelé igyekezett, hóna alatt a csöpögő füzetrel, s a rá váró kikerülhetetlen feladatra gondolt, hogy majd másolhatja le az elázott oldalakat, hirtelen a fejére pottyant egy edzőcipő, egyenesen az égből.

– Hazafelé igyekeztem, és az edzőcipő a fejemre pottyant, egyenesen az égből – mondta a bírónak. – Jól fejbe is vágott. Még fájts is.

De hogy pontosak legyünk, azért nem egészen az égből pottyant az a lábbeli. Stanley éppen egy felüljáró alól lépett ki, amikor a cipő a fejére esett.

Stanley ezt valamiféle jelnek tekintette. Hogyne tekintette volna! Hiszen az apja éppen azon fáradozik, hogy kikísérletezze a használt edzőcipők újrahasznosításának módszerét, és akkor hirtelen egy pár ilyen edzőcipő pottyan elé, látszólag a semmiből, mintha egyenesen a Jóisten küldte volna. Természetesen fogalma sem volt, hogy a cipő Clyde Derrické. Az első dolog amit megállapíthatott, hogy akárki is viselte azelőtt, rettenetes lábszaga volt.

Stanley azonban csak arra tudott gondolni, hogy ez a cipő valamilyen értelemben különleges darab, ami majd előrelendíti apja kutatásait. Túlságosan furcsa egybeesés volt ez ahhoz, hogy pusztá véletlennek vegye. Nekiiramodott. Most, hogy visszagondolt, nem is tudta, miért kezdett el futni. Lehet, hogy azért sietett, hogy minél hamarabb haza érjen a cipővel, de lehet, hogy csak azért, hogy minél távolabb kerüljön az iskolától és attól a rettenetes tanítási naptól.

Egy járórautó gördült el mellette. Egy rendőr kiszólt az ablakon, és megkérdezte, hová rohan. Azután elvette a cipőt, és beszólt a központba a rádióján. Röviddel később Stanleyt őrizetbe vették.

Kiderült, hogy a edzőcipőt egy hajléktalanszállásról lopták el, ahol ki volt állítva. Aznap estére gazdag embereket vártak a hajléktalanszállásra, akik száz dollárt fizettek volna azért, hogy ehessenek abból a vacsorából, amelyet a szegények ingyen kaptak minden nap. Úgy volt, hogy Clyde Derrick, aki fiatalkorában egyszer maga is a szállás lakója volt, beszédet tart és autogramokat osztogat majd. A cipőjét árverésre bocsátották volna, és arra számítottak, hogy ezáltal legalább ötezer dollárral gyarapszik a hajléktalanotthon kasszája.

A baseballbajnokság miatt Stanley pere jó néhány hónapig elhúzódott. Ügyvédre nem volt pénze a szüleinek.

– Nincs is szükséged ügyvédre – jelentette ki az anyja. – Egyszerűen csak mondd el az igazat.

Stanley el is mondta az igazat, de lehet, hogy jobban tette volna, ha legalább egy kicsikét hazudik. Ha csak annyit mondott volna, hogy a cipőt a földön találta... Mert azt senki nem hitte el, hogy a levegőből pottyant a fejére.

Ezt nem a sors akarta így, gondolta Stanley. Az egészet annak a semmirekellő-nyomorult-hitvány-malactolvaj ükapjának köszönheti!

A bíró Stanley teltét alávaló gáztettnek minősítette.

– Az a cipő több mint ötezer dollárt ér. Abból a pénzből élelmet és szállást biztosíthatnak volna a hajléktalanoknak. És te elloptad tőlük, csak azért, hogy legyen egy csecsebecséd egy híres embertől!

Ennek ellenére, a bíró kegyesnek mutatkozott, amikor elmondta, hogy a Zöldtő Táborban éppen megüresedett egy hely, és arra gondolt, az ottani fegyelem talán jó irányba fordíthatná Stanley jellemének fejlődését.

Stanleynek két választása volt: vagy ez, vagy a börtön. Stanley szülei egy kis időt kértek a bírótól, hogy egy utána érdeklődjenek a tábornak, de a bírót tanácsolta nekik, hogy minél hamarabb döntsenek:

– A Zöldtő Táborban megüresedett helyek nem maradnak sokáig betöltetlenül.

7

Stanley puha, húsos keze mázsás súlyúnak érezte az ásót. Megpróbálta belevágni a földbe, de a szerszám éle tompa puffanással visszapattant, anélkül, hogy egy repedést is ütött volna a talajban. A remegés végigfutott az ásó nyelén, egyenesen Stanley csuklójáig, hogy a csontjai is megreccsentek bele.

Még sötét volt. Csak a hold és a csillagok ténye világított. Ennyi csillagot Stanley még életében nem látott. Ügy érezte, éppen csak álomba szenderült, amikor Mr Pendanski belépett a sátorba, és mindenkit felkeltett.

Minden erejét latba vetette, és ismét lecsapott az ásóval a kiszáradt tómederre. Az ütéstől majdnem kiszakadt a karja, de a talajra a legkisebb hatást sem tette. Arra gondolt, talán az ásójával van a baj. Zéróra pillantott, aki négy-öt méterrel arrébb ásott, és épp egy lapátnyi földet dobott a mellette lévő buckára, mely már vagy harminc centi magas lehetett.

Reggelire langyos tejjel leöntött gabonapelyhet kaptak.

Nem is volt olyan rossz, csak éppen olyan szaga volt, mint az ágyának.

Aztán megtöltötték a kulacsukat, kézbe kapták az ásót, és szétszóródtak a tó területén. Az egyes csoportok számára más-más területet jelöltek ki. Az ásókat egy szerszámokkamrában tartották a zuhanyzó mellett. Stanley szemében mind egyformának tündek, bár tudta, hogy Röntgennek megvan a maga saját ásója, amelyet senki sem használhat rajta kívül. Röntgen azt mondta, annak rövidebb a nyele, de ha így is volt, a különbség nem lehetett több egy-két centiméternél.

Az szerszámok mástél méter hosszúak voltak, az ásó hegyétől a nyél legvégéig. Stanleynek és társainak olyan mély gödröt kellett ásni, amekkora az ásója, úgy hogy a lapátot bármely irányban bele is lehessen fektetni. Ezért ragaszkodott Röntgen a legrövidebb szerszámhoz.

A tómedret annyi gödör és földbucka borította, hogy Stanleynek a holdfelszínről látott képek jutottak róla az eszébe.

– Ha valami érdekesre vagy szokatlanra bukkansz – figyelmeztette Mr Pendanski –, jelentened kell nekem vagy Mr Sirnek, amikor erre járunk a vizeskocsival. Ha az igazgatónak tetszik, amit találtál, a nap hátralévő részében nem kell tovább dolgoznod.

– És mit kell keresnünk? – érdeklődött Stanley.

– Semmit sem kell keresnetek. Azért ástok, hogy acélosodjon a jellemetek.

Csak ha mégis találnátok valamit, az igazgató szeretne tudni róla.
Kétségbeesetten az ásójára pillantott. Nem volt azzal semmi gond. A gond inkább *vele* volt.
Észrevett egy vékony kis repedést a talajban. Odaillesztette az ásó hegyét, aztán páros lábbal ráugrott a szerszámra.
Az ásó néhány centiméterre belesüllyedt az összetapadt talajba.
Stanley elmosolyodott. Egyszer az életben hasznára vált, hogy egy kissé túlsúlyos.
Nekirugaszkodott a szerszám nyelének, kiemelte az első lapát földet és félredobta.
Már csak tízmillió lapátnyi van hátra, gondolta. Aztán ismét a repedéshez illesztette az ásót, és újból ráugrott.
Már jó néhány lapátnyi földet kiásott ily módon, amikor rájött, hogy a földet a leendő gödör területén gyűjtötte halomba. Lefektette az ásót a földre, és megjelölte, meddig tart majd a gödör. Az a másfél méter szélesség rettenetesen soknak tűnt.
Átlapátolta a más kiásott földet a vonalon kívülre. Aztán meghúzta a kulacsot. A másfél méter mélység is rettenetesen soknak tűnt.
Egy idő után már könnyebben ásott. A talaj a felszínen volt a legkeményebb, ahol a nap úgy tíz centi vastagon kérgesre égette. Ez alatt már lazább volt a föld. De mire Stanley túljutott a kérgen, egy hatalmas vízhányag keletkezett a jobb hüvelykujja közepén, és már az is fájdalmat okozott, ha fel kellett emelnie a lapátot.

8

Stanley ükapját Elya Yelnatsnek hívták. Lettországból született. Tizenöt éves korában beleszeretett Myra Menkébe.
Myra Menke tizennégy éves volt. Két hónap választotta el a tizenötöstől, s az apja úgy gondolta, akkor jön el az ideje, hogy férjhez menjen.
Elya el is ment a lány apjához, hogy annak rendje és módja szerint megkérje a kezét, azonban Igor Barkov, a disznótenyésztő is ugyanezt szerette volna. Igor már az ötvenhetedik évét taposta. Az arca puffadt volt, és az orra vöröslött.
– Neked adom a legkövérebb disznómat, cserébe a lányodért – ajánlotta fel Igor.
– És neked mid van? – kérdezte Mira apja Elyától.
– Hatalmas szívem, mely csordultig telt szerelemmel – felelte Elya.
– Azt hiszem, a hízott disznóval többre megyek – jelentette ki Mira apja.
Elya végső kétségbeesésében elment Madame Zeronihoz, az öreg, egyiptomi asszonyhoz, aki a város szélén lakott. Jó barátságban voltak, bár

a nő jóval öregebb volt Elyánál. Az igazat megvallva, még Igor Barkovnál is öregebb volt.

A többi srác a faluban odavolt az iszapbirkózásért. Ám Elya inkább Madame Zeronihoz járt, és csodás történeteit hallgatta.

Madame Zeroninak sötét bőre volt, és hatalmas szája. Amikor rád nézett, a szeme mintha megnagyobbodott volna, és úgy érezted, hogy egyenesen beléd lát.

– Elya, mi baj van? – kérdezte, mielőtt még a fiú megszólalt volna. Egy házikészítésű tolokocsiban ült. A bal lábfeje hiányzott, a lába bokánál nem folytatódott tovább.

– Szerelmes vagyok Mira Menkébe – vallotta be Elya. – De Igor Barkov a legkövérebb disznaját adná a lányért cserébe. Ezzel az ajánlattal nem szállhatok versenybe.

– Jól van ez így... – jelentette ki Madame Zeroni. – Te még túl fiatal vagy ahhoz, hogy megnősülj. Még az egész élet előtted áll.

– De én szeretem Mirát!

– Mira feje olyan, mint egy üres korsó. – De olyan gyönyörű!

– Csakúgy, mint egy kecses korsó. Szántani vajon tud-e? Vagy kecskét fejni? Nem, nem... Ahhoz ő túl kényes. Aztán tud-e értelmesen beszélgetni a világ dolgairól? Nem, hiszen olyan butácska szegény. Esetleg ápolna majd, ha beteg leszel? Ó nem, hiszen olyan elkényeztetett, csak egyet akarna, hogy te jársz az ő kedvében. Hát igen... valóban szép lány. És akkor mi van? Phúú.

Madame Zeroni a porba köpött.

Azt tanácsolta Elyának, hogy menjen Amerikába.

– Úgy, mint a fiam. Ott van a te jövőd. Nem Mira Menkével. De Elya meg sem hallotta. Még csak tizenöt éves volt, s az ő szeme nem látott mást, csak Mira szépségét.

Madame Zeroni nem örült, hogy Elyát ilyen kétségbeesettnek látja. Minden meggyőződése ellenére úgy döntött, hogy a segítségére lesz.

– Éppen úgy esett, hogy a kocám tegnap egy alomnyi kismalacot ellett – mondta Elyának. – Van egy kis vakarék, amelyiket valamiért nem hajlandó szoptatni. Azt neked adom. Itt úgyis csak elpusztulna.

Madame Zeroni hátravitte Elyát a ház mögé, ahol a disznókat tartotta.

Elya elvette a kismalacot, de nem értette, ez a kis jószág hogyan húzhatná ki őt a bajból. Hisz' alig volt nagyobb, mint egy patkány.

– Majd megnő – biztosította Madame Zeroni a fiút. – Látod azt a hegyet ott az erdő szélén?

– Látom – felelte Elya.

– Na hát... Annak a tetején van egy patak, amely a hegynek felfelé folyik. Vidd fel a malacot minden nap annak a hegynek a tetejére, és itasd meg

annak a pataknak a vizéből! S miközben iszik, énekelj neki!

Megtanított Elyának egy dalt, amelyet a malacnak kellett énekelnie.

– Azon a napon, mikor Mira betölti a tizenötödik évét, utoljára kell felvinned a malacot a hegy tetejére. Aztán vidd rögtön Mira apja elé! Meglásd, kövérebb lesz majd, mint Igor akármelyik disznója.

– Ha olyan nagy és hájas lesz – kérdezte Elya –, hogy fogom majd (elcipelni a hegyre)?

– Ezt a malacot most még elbírod, igaz? – kérdezte Madame Zeroni.

– Persze – válaszolta Elya.

– Gondolod, hogy holnap már túl nehéz lesz?

– Nem hiszem.

– Minden nap felviszed ezt a malacot a hegyre. És mindennap egy kicsivel nehezebb lesz. Te viszont mindennap egy kicsivel erősebb leszel. És miután odaadtad a malacot Mira apjának, tegyél meg nekem még egy dolgot!

– Bármit megteszek – felelte Elya.

– Szeretném, ha engem is felvinnél a hegyre. Inni akarok annak a pataknak a vizéből, és azt szeretném, ha nekem is elénekelnéd azt a dalt.

Elya megígérte, hogy úgy lesz.

Madame Zeroni figyelmeztette, hogy ha nem tartaná be az ígérését, ő és leszármazottai átkozottak lesznek a világ végeztéig.

Akkoriban Elya nem sokat törődött az átkokkal. Csak egy tizenöt éves kölyök volt, és a „világ végeztéig” nem sokkal tűnt hosszabb időnek a számára, mint mondjuk a „keddhez egy hétre”. Mindemellett szerette Madame Zeronit, és úgy gondolta, szívesen felvinné a hegyre. Akár akkor és ott megtette volna, csak még nem volt hozzá elég ereje.

Stanley még mindig ásott. A gödör már majdnem egy méter mély volt, de csak a közepénél. A szélénél még magasabban állt a föld. A nap még csak most bukkant fel a látóhatár szélén, de Stanley már érezte a napsugarak égető forróságát az arcán.

Mikor lehajolt, hogy felvegye a kulacsát, hirtelen szédülés tört rá, a kezét a térdére támasztotta, hogy összeszedje magát. Egy pillanatig azt hitte, kihányja a reggelit, de aztán valahogy megnyugodott háborgó gyomra. Kiitta az utolsó korty vizet a kulacsból. Már minden ujját vízhólyagok borították, és két tenyere közepén is éktelenkedett egy-egy.

Mindenkinek mélyebb volt a gödre, mint az övé. A lyukakat magukat ugyan nem látta, de a kiásott föld mennyiségéből erre lehetett következtetni.

Észrevette, hogy egy porfelhő közeledik feléjük a pusztán, és látta, hogy a többiek is abbahagyták az ásást, és arrafelé néznek. Ahogy a felhő közelebb ért hozzájuk, kivehetővé vált, hogy egy piros teherautó veri fel a port maga körül.

A teherautó megállt mellettük, és a fiúk felsorakoztak mögéje. Röntgen

persze legelöl, Zéro a sor végén. Stanley Zéro mögé állt.

Mr Sir mindenkinek a kulacsát feltöltötte vízzel a teherautó

platóján álló tartályból. Mikor elvette a kulacsot Stanleytől, megjegyezte:

– Ugye, nem egy cserkészlány-táborba kerültél? Stanley lassan vállat vont.

Mr Sir követte Stanleyt az általa ásott gödörhöz, hogy megnézze, hol tart.

– Jó lenne, ha igyekeznél – tanácsolta –, máskülönben a legnagyobb forráságban áshatsz. Bekapott néhány napraforgómagot, rutinosan lehámozta a héját a fogával, és a gödörbe köpte.

Elya minden áldott nap felvitte a malacot a hegyre, és énekelt neki, miközben az a patakából ivott. És ahogy a malac hízott, Elya úgy lett egyre erősebb.

Mira tizenötödik születésnapján Elya malaca már több mint háromszáz kilót nyomott. Madame Zeroni azt mondta ugyan, hogy ezen a napon is vigye fel a malacot a hegyre, de Elya nem akart úgy büzleni, mint egy disznó, amikor Mira elé kerül.

Ehelyett inkább megfürdött. Már másodszer, kevesebb mint egy hét alatt.

Aztán elvitte a malacot Mirához.

Igor Barkov is ott volt már, egy másik disznóval.

– Ez a két legszebb disznó, amelyet életemben láttam – jelentette ki Mira apja.

És Elyával is meg volt elégedve, aki szemmel láthatólag megnőtt és erősebb lett az elmúlt két hónap alatt.

– Azt hittem, te csak egy haszontalan könyvmoly vagy – mondta. – De most már látom, hogy remek iszapbirkózó válna belőled.

– Akkor feleségül vehetem a lányát? – kérdezte Elya vakmerőén.

– Először le kell mázsálnom a disznókat.

S ó jaj! Elya bizony jobban tette volna, ha még utoljára felviszi a malacot a hegyre. A két disznó ugyanis pontosan ugyanannyit nyomott.

Stanley vízhányagjai már kifakadtak, s újak is keletkeztek helyettük.

Igyekezett a kezét az ásónyélen tartani, hogy minél kevésbé fájjon. Végül

levette a sapkáját, és azzal próbálta meg megfogni a lapát nyelét. Ez valamelyest segített a dolgon, így viszont nehezebben ment az ásás, mert a sapka minduntalan elcsúszott. A nap pedig kegyetlenül tűzött fedetlen fejére és nyakára.

Bár megpróbálta meggyőzni magát, hogy nem így van, egy ideje már észrevette, hogy a földbuckák túl közel vannak a gödörhöz. Ugyan kívül estek a másfél méteres körön, de már látszott, hogy kevés lesz a hely. Mégis úgy tett, mintha minden rendben lenne, s tovább dobálta a földet a már meglévő halmokra. Azokra a halmokra, amelyekről tudta: végül úgymint arrébb kell lapátolnia.

A baj ott volt, hogy a föld ugyan odalent összeállt, viszont amikor

kilapátolta, akkor fellazult, s a földhalmok sokkal nagyobb helyet foglaltak el, mint amekkora maga a gödör volt. Vonakodva bár, de kimászott a gödörből, és a lapátot a már kiásott földbe vájta.

Mira apja négykézlábra ereszkedett, és alaposan megszemlélte mindkét disznót az orra hegyétől a farka végéig.

– Ez a két legszebb disznó, amelyet életemben láttam – állapította meg újra és újra. – Hogyan is dönthetek? Csak egyetlen lányom van.

– Esetleg engedje, hogy Mira döntsön! – javasolta Elya. – Micsoda ostobaság! – tiltakozott Igor, s miközben beszélt, nyál fröcsögött a szájából.

– Mira csak egy üresfejű leányzó – jelentette ki a lány apja. – Hogyan tudna dönteni, amikor én, az apja, sem vagyok rá képes?

– Viszont tudja, mi lakozik a szívében – felelte Elya. Mira apja megdörzsölte az állat. Aztán felnevetett:

– Miért is ne? – csapott Elya hátára. – Nekem végül is teljesen mindegy. A disznó az disznó.

Odahívta a lányt.

Elya elvörösödött, mikor Mira belépett a szobába.

– Mira! – szólította fél az apja. – Elya és Igor egy-egy disznót ajánlottak fel nekem cserébe a kezédért. Nekem édes mindegy, kihez adlak, a disznó az disznó. Tehát rád bízom a döntést. Kihez szereméi hozzámenni?

Mira zavartnak tűnt.

– Azt akarod, hogy én válasszak?

– Úgy van, virágszálam! – erősítette meg az apja.

– Istenem, hát honnan tudjam? – Mira bizonytalan volt. – Melyik disznó kövérebb?

– Mindkettő ugyanannyit nyom – felelte apja.

– Húha! Akkor azt hiszem, Elyát választom... Nem, Igort. Nem, inkább Elyát. Nem, legyen inkább mégis Igor. Jaj, tudom már! Gondolok egy számot egy és tíz között. Ahhoz megyek feleségül, aki jobban eltalálja. Rendben, gondoltam.

– Tíz – találgatott Igor.

Elya nem mondott semmit.

– Elya! – szólt rá Mira. – Te melyik számot választod? De Elya nem mondott számot.

– Menj hozzá Igorhoz! – motyogta. – És megtarthatod a malacot nászajándékba.

A vizeskocsit legközelebb Mr Pendanski vezette. Ő hozta az enivalót is. Stanley a hátát egy földbuckának vetette, és nekilátott az ebédnek. Kolbászos szendvicset kaptak, némi chipset, és egy nagy darab csokis kekszet.

– Hogy megy? – érdeklődött Mágnes. – Nem valami fényesen – felelte Stanley.

– Hát, tudod, mindig az első gödör a legnehezebb – biztatta Mágnes.

Stanley mély levegőt vett. Nem vesztegethette az idejét. Jóval le volt maradva a többiek mögött, s a nap is egyre kegyetlenebbül tűzött. És még dél sem volt. De nem volt benne biztos, hogy lesz elég ereje hozzá, hogy felálljon.

Arra gondolt, abbahagyja. Kíváncsi lett volna, mit tudnak tenni. Mit tehetnének?

A ruháját átítatta az izzadság. Az iskolában azt tanulta, hogy az izzadás jót tesz. A természet eszköze arra, hogy lehűtse a testet. De akkor miért van ennyire melege?

Az ásójára támaszkodva valahogy sikerült felállnia.

– Hol van itt a vécé? – kérdezte Mágnes.

Mágnes széttárta a karját és körbemutatott a végtelen pusztaságon.

– Válassz egy gödröt! Bármelyik gödröt. Stanley tántorogva elindult. Majdnem keresztülbucskázott egy földhalmon.

A háta mögött hallotta Mágnes hangját:

– De először bizonyosodj meg róla, hogy nem lakik benne semmi!

Elya, miután otthagya Miráékat, céltalanul kóborgott a városban. Egyszer csak a rakparton találta magát. Letelepedett egy móló szélére, és a hideg, fekete víztükröt bámulta a lába alatt. Fel nem foghatta, Mirának hogy okozhatott gondot a választás közte és Igor között. Azt hitte, Mira szereti őt. De még ha nem is szerette, hát nem látta, milyen visszataszító ember az az Igor? Úgy volt, ahogy Madame Zeroni mondta. A teje olyan, mint egy üres korsó.

Egy másik dokkban összeverődött néhány ember, s Elya odament, hogy megnézzze, mi történik. Egy kírást pillantott meg:

TENGERÉSZEK KERESTETNEK INGYENES UTAZÁS AMERIKÁBA

Bár nem volt semmiféle tapasztalata, a kapitány felvette a hajóra. Hisz látta, Elya milyen jó erőben van. Nem is csoda, nem mindenki lett volna képes felcipelni egy kifejlett disznót egy hegy tetejére.

Csak akkor jutott eszébe Madame Zeroninak tett ígérete, hogy felviszi őt a hegyre, amikor a hajó már kifutott a kikötőből, s javában az Atlanti-óceán hullámain szelte. Rettenetes érzés lett rajta úrrá. Nem mintha az átoktól félt volna, azt egyszerűen értelmetlen zagyvaságnak tartotta. Azért érezte pocskéul magát, mert tudta, hogy Madame Zeroni inni szeretett volna a patak vizéből, mielőtt meghal.

Zéró volt a legkisebb fiú a D csoportban, de ő volt az első, aki befejezte az ást.

– Már kész is vagy? – kérdezte Stanley irigykedve.

Zéro nem válaszolt.

Stanley odasétált Zéro gödréhez, és figyelte, ahogy a fiú leméri az ásóval. A gödör széle tökéletes kört formált, s az oldala sima volt és egyenes. Egy árva röggel sem ásott ki többet, mint amennyit feltétlenül kellett.

Zéro kimászott a gödörből. Még csak el sem mosolyodott. Lenézett a tökéletes lyukra, beleköpött a közepébe, hátat fordított, és elindult vissza a sátrakhoz.

– Ez a Zéro elég fura egy figura – szólalt meg Ciccak.

Stanley szíve szerint nevetett volna, de már ahhoz sem volt ereje. Zéro volt a „legfurább figura”, akit valaha látott. Hosszú, vézna nyaka volt, s hatalmas, kerek teje, melyről göndör szőke hajtincsek meredeztek minden irányba. A feje úgy himbálózott a nyakán, mintha csak egy rugóra lett volna erősítve.

Másodikként Hónalj fejezte be az ásást. Ő is a gödörbe köpött, mielőtt elindult volna a sátrához. Stanley látta, hogy a fiúk egymás után beleköpnek a kiásott gödörbe, és visszamennek a táborba.

Ő csak ásott tovább. A gödör már majdnem a válláig ért, bár nehéz lett volna megmondani, pontosan hol kezdődik a talajszint, mert a kiásott földkupacok szinte teljesen körbevették a

lyukat. Stanleynek újból szembe kellett néznie azzal, hogy arrébb kell hordania a halmokat.

A sapkát átitatta a tenyeréből szivárgó vér. Úgy érezte, a saját sírját ássa.

Amerikában Elya megtanult angolul. Beleszeretett egy Sarah Miller nevű lányba, aki tudott szántani, meg tudta fejni a kecskét, és ami a legfontosabb: képes volt a saját tejével gondolkodni. Éjszakánként gyakran maradtak fenn Elyával, órákig beszélgettek és nevetgéltek.

Nem volt könnyű életük. Elya keményen dolgozott, de mindenütt balszerencse szegődött a nyomába. Úgy tűnt, ő mindig rossz helyen van, rossz időben.

Eszébe jutott, hogy Madame Zeroni egyszer mesélte neki, hogy van egy fia Amerikában. Elya mindenütt kereste a fiút. Vadidegen emberekhez is képes volt odamenni, hogy megkérdezze tőlük, nem Zeroninak hívják-e őket véletlenül.

De senkit sem úgy hívtak. Az igazat megvallva, Elya maga sem tudta, mit tenne, ha egyszer ráakadna Madame Zeroni fiára. Talán felvinné egy hegyre és elénekelné neki a malacos nótát?

Akkor beszélt először Sarahnak a Madame Zeroninak tett megszegett ígéretéről amikor az istállójába harmadszor csapott bele a villám.

– Rosszabb vagyok, mint egy disznótolvaj – mondta. – Hagyj el engem, és keress magadnak valaki mást, aki nincs elátkozva!

– Eszemben sincs elhagyni téged! – jelentette ki Sarah. – De szeretném, ha

megtennél nekem valamit.

– Bármit – ígérte Elya.

Sarah elmosolyodott. – Énekelj el nekem a malacos dalt! És Elya elénekelt. Sarah tekintete csak úgy csillogott. – Milyen szép! Miről szól?

Elya minden tudását latba vetette, hogy visszaadja a lett szöveget angolul, de valahogy nem volt ugyanaz.

– Lettül rímel is – mondta Sarahnak.

– Észrevettem – felelte a lány.

Egy év múlva gyermekük született. Sarah Stanleynek nevezte el, mert rájött, hogy a „Stanley” pont a „Yelnats” fordítottja. Sarah minden este a malacos dalt énekelte a kis Stanleynek:

Ó bárcsak, ó bárcsak – sóhajt a fakopács -

A kéreg a fán volna bár puhább!

A farkas ezalatt éhesen néz fel rá

S vonít a ho-oo-oldra,

Ó bárcsak, ó bárcsak’.

Stanley gödre már olyan mély volt, mint az ásó, de az alján még nem volt elég széles. Elhúzta a száját, és egy újabb adag tol-det lapátolt ki és hajított az egyik bucka tetejére.

Megpróbálta lefektetni a szerszámot a gödör aljába, és legnagyobb meglepetésére belefért. Lassan forgatni kezdte, s már csak itt-ott kellett eltávolítania néhány rögöt, hogy mindenhogyan eltérjen az ásó.

Hallotta, hogy a vizeskocsi közeledik, s büszkeség töltötte el a gondolatra, hogy megmutathatja Mr Sirnek vagy Mr Pendanskinak, hogy kiásta az első gödrét.

Megkapaszkodott a lyuk peremében, és megpróbálta felhúzni magát.

De nem sikerült. A karjában nem volt elég erő, hogy megtartsa a nehéz testet.

Igyekezett a lábát *ifí* használni, de abban sem volt elég erő. Benntagadt a gödörben. A helyzet szinte mulatságos volt, de valahogy nem volt abban a hangulatban, hogy nevessen.

– Stanley! – hallotta, ahogy Mr Pendanski a nevét kiabálja. Az ásójával két lyukat vájt a falba, hogy abba léphessen. Nagy nehezen kimászott, s látta, hogy Mr Pendanski közeledik felé.

– Már attól teltem, elájultál – mondta Mr Pendanski. – Nem te lettél volna az első.

– Befeztem – jelentette be Stanley, és visszanyomta a fejébe a véres sapkát.

– Rendben – mondta Mr Pendanski és a kezét nyújtotta. De Stanley nem törődött vele. Már ehhez sem volt ereje.

Mr Pendanski visszahúzta a kezét, és lenézett Stanley gödrére.

– Szép munka – dicsérte meg. – Felülsz a kocsira? Stanley megrázta a fejét.
– Inkább gyalog megyek.

Mr Pendanski visszaszállt a kocsira, és nem töltötte meg Stanley kulacsát. Stanley megvárta, míg elmegy, aztán egy utolsó pillantást vetett a gödörré, amit ásott. Tudta, hogy nincs rajta semmi büszkélkednivaló, de valahogy mégis büszkeség töltötte el.

Összegyűjtötte az utolsó csepp nyálát a szájában, és beleköpött a gödörbe.

9

Sokan nem hisznek az átkokban.

És sokan nem hisznek a sárgafoltos gyík¹ létezésében sem, de ha egyszer egy ilyen megmar, nem számít, hogy hiszel-e benne vagy sem.

Valójában elég különös, hogy a tudósok a sárga foltjairól nevezték el a gyíkot. Mindegyik állaton pontosan tizenegy ilyen sárga pötty található, de a zöldessárga testen alig lehet észrevenni őket.

A gyíkok csupán tizenöt-húsz centiméter hosszúak, és hatalmas, vörös szemük van. Valójában maga a szem sárga, csak a körülötte lévő bőr színe vörös, de mindenki csak vörös szemüként emlegeti őket. Az állatok foga fekete, a nyelvük pedig hófehér.

Ha az ember rájuk néz, az jut az eszébe, hogy miért nem nevezik őket inkább „vörös szemű”, „fekete fogú”¹ vagy esetleg „fehér nyelvű gyíkoknak”.

Ha egyszer olyan közel kerülsz az állathoz, hogy megláthatod a sárga foltjait, halál fia vagy.

A sárgafoltos gyíkok előszeretettel tanyáznak a gödrökben, ahol hűvösre lelnek a hatalmas hőségben, és elrejtőznek a ragadozó madarak elől. Erős, izmos lábuk segítségével könnyedén elő tudnak szökkenni a legmélyebb gödrök aljáról is, hogy rávetődjenek áldozataikra. Kisebb állatokkal, rovarokkal táplálkoznak, bizonyos kaktuszok húsával s egy ideje szotyolahéjjal.

Stanley a zuhany alatt állt, és a hideg vizet folyatta meggyötört, égő testére. Négy perc mennyország. Már második napja nem használt szappant. Túl fáradt volt hozzá.

A zuhanyozónak nem volt teteje, s a falak – a sarkok kivételével – úgy tizenöt centiméterrel a föld fölött kezdődtek. Vízelvezetőre sem volt szükség. A víz egyszerűen kifolyt odalent, s pillanatok alatt elpárolgott a tűző napon.

Stanley magára öltötte a tiszta narancssárga ruhát. Visszament a sátorba,

¹ A sárgafoltos gyík az írói képzelet szüleménye. Mérgesharapású gyík egyáltalán nem létezik sem Texasban, sem másutt.

betette a piszkos holmikát a ládába, elővette a levélpapírjait és a tollat, s a társalgó felé indult. Az ajtón a következő felirat állt: LOMTÁR... Az eredetiből meghagytak három betűt, és kissé kiegészítették.

A teremben minden össze volt törve. A tévé, a flippergép, a bútor. S a fiúk is megtörtnek látszottak; elgyötört testek süppedtek a fotelokba és a kanapékra.

Röntgen és Hónalj biliárdoztak. Az asztal borítása Stanleyt a tómederre emlékeztette. Tele volt kiemelkedésekkel és mélyedésekkel.

A szoba egyik távoli falán nyílást ütöttek, és egy elektromos ventilátort helyeztek elé. Költséggímélő légkondicionálás. De a ventilátor legalább működött.

Ahogy Stanley belépett a szobába, megbotlott egy elé nyújtott lábban.

– Hé, nézz már a lábad elé! – mordult rá egy narancssárga emberhalom az egyik székből.

– Nézz inkább te! – dünnyögte Stanley, csakúgy magának, mert túl fáradt volt hozzá, hogy vitába szálljon. – Mit mondtál? – csattant fel az emberhalom.

– Semmit – sóhajtotta Stanley.

Az emberhalom felemelkedett a székről. Közel akkor a volt, mint Stanley, de sokkal erősebbnek tűnt.

– Mondtál valamit! – Puffadt ujját Stanley nyakába mélyesztette. – Mit mondtál?

Pillanatok alatt kisebb tömeg gyűlt össze körülöttük.

– Nyugi már! – lépett közbe Röntgen. Kezét Stanley vállára tette. – Ugye nem akarsz összeveszni Barlanglakóval?

– Barlanglakó nagy arc! – jegyezte meg Hónalj.

– Nem akarok balhét – felelte Stanley. – Egyszerűen csak fáradt vagyok. Ennyi.

Az emberhalom helyeslően felmordult. Röntgen és Hónalj egy kanapéhoz kísérték Stanleyt, ahol Polip arrébb húzódott, hogy ő is elférjen.

– Láttad? Barlanglakó bele akart kötni a mi újoncunkba. – fordult Röntgen Polip felé.

– Barlanglakó nagyon kemény fickó – felelte Polip, és tréfásan megbokszolta Stanley karját.

Stanley nekidőlt a szakadozott kárpitnak. A zuhany ellenére teste még mindig lángolt a forróságtól.

– Nem akartam provokálni – mondta.

Az utolsó, amire vágyott az egész napi gyilkos munka után, hogy összetűzésbe keveredjen egy alakkal, akit Barlanglakónak hívnak. Örült, hogy Röntgen és Hónalj közbeléptek, és kihúzták a pácból.

– Nos, hogy tetszett az első gödröd? – kérdezte Hónalj.

Stanley felnyögött, s a többiek röhögni kezdtek.

– Az első gödör a legnehezebb – mondta végül Stanley.

– Csak ne gondold! – vitatkozott Röntgen. – A második sokkal keményebb. Már akkor fáj mindened, mielőtt nekikezdenél a munkának. Ha most úgy gondolod, hogy minden tagod hasogat, várd ki, mit érzel majd holnap!

– Ez így van! – erősítette meg Polip.

– És már az élvezet is elvész – tette hozzá Röntgen.

– Az élvezet? – csodálkozott Stanley.

– Ne akarj átverni! – erősködött Röntgen. – Fogadjunk, hogy mindig is arra vágytál, hogy áshass egy hatalmas gödröt. Mondd, hogy nincs igazam!

Stanley zavartan hümmögött, nem tudta, mit válaszoljon.

– A világon minden gyerek arról álmodik, hogy egyszer áshat egy hatalmas lyukat – folytatta Röntgen a sziporkázást. – Egyenesen Kínáig, nem igaz?

– De, igaz... – egyezett bele Stanley.

– Na látod! – nyugtázta Röntgen. — Erről beszélek. De ennek az örömén már túl vagy. És mégis. Újra és újra meg kell csinálnod.

„A móka és kacagás tábora...” – dörmögte Stanley.

– Mi van a dobozban? – kérdezte Polip.

Stanley teljesen megfélemedezett róla, hogy magával hozta.

– Ööö ... papír. Az anyámnak készültem levelet írni.

– Az anyádnak? – vigyorgott Polip.

– Aggódni fog, ha nem írok.

Polip a homlokát ráncolta.

Stanley körbenézett a szobában. Ez volt az egyetlen hely a táborban, ahol a srácok kicsit jól érezhették volna magukat, és ők mit csináltak vele? Teljesen tönkretették. A tévé képernyője betört, mintha valaki hatalmasat rúgott volna bele. Minden asztalnak vagy széeknek hiányzott valamilyen alkatrésze.

Nem kezdett bele a levélbe, amíg Polip tel nem állt, és nem csatlakozott a többiekhez a biliárdasztalnál.

Drága Mama!

Ez volt az első napom itt a táborban. S máris barátokra találtam. Egész nap odakint voltunk a tavon, így eléggé elfáradtam. Ha átmegyek az úszás vizsgán, megtanulok vízisételni. Azt...

Stanley visszasüllyesztette a papírt a dobozba.

– Voltak a cipő hátulján piros X-ek? – kérdezte váratlanul Zéró.

Stanley egy pillanatig nem tudta hová tenni a kérdést, de aztán rájött, hogy Zéró Clyde Derrick cipőjéről érdeklődik.

– Igen, voltak – válaszolta. Azon gondolkozott, vajon Zéró ezt honnan tudhatta. Az X ugyan elég népszerű sportcipő-márka volt. Clyde Derrick reklámozta is.

Zéro egy pillanatig Stanley arcát fürkészte, ugyanazzal az intenzitással, amellyel az imént a levelet bámulta.

Stanley kiráncigált egy kis töltőanyagot a kanapé műanyag borítása alól. De nem volt tudatában, mit csinál.

– Gyere, Barlanglakó, itt a vacsora! – szólalt meg Hónalj.

– Jössz, Barlanglakó? – csodákozott Polip.

Stanley körbenézett, és rájött, hogy Hónalj és Polip hozzá beszél.

– Ööö ... persze – felelte. Visszatette a papírokat a dobozba, felállt, és követte a többieket az asztalokhoz.

Ezek szerint nem az emberhalmot hívták Barlanglakónak. Hanem őt. Megvonta a vállát. Még mindig jobb, mint a Hányógép...

Abbahagyta az írást, mert észrevette, hogy valaki a válla fölött beleolvast a levelebe. Zéro állt az ágya mögött.

– Nem akarom, hogy aggódjon miattam – magyarázkodott.

Zéro nem szólt semmit. Csak bámult a levélre komoly, szinte haragos arckifejezéssel.

10

Stanley egy szempillantás alatt álomba zuhant, de sajnos a reggel szörnyű hamar elérkezett. Testének minden egyes porcikája nyilallt, ahogy megpróbált kimászni az ágyból. Nem nagyon hitte, hogy ez lehetséges, de még jobban fáj mindene, mint az előző nap. Nemcsak a karja és a háta, de a lába, a bokája és a dereka is sajgott. Az egyetlen ok, ami miatt mégis hajlandó volt kikászálódni az ágyból, hogy tudta: minden egyes elvesztegetett másodperccel közelebb kerül ahhoz, hogy a nap felbukkanjon az égbolton. És a napot gyűlölte.

A reggelinél a kanalát is alig tudta megemelni, de pár perc múlva már kinn is volt a tavon, kanál helyett ásóval a kezében. Talált egy repedést a talajban, s nekikezdett a második gödörnek.

Rálépett az ásóra, és hüvelykujja tövével rásegített az ásónyél végénél. Ez, nem volt annyira fájdalmas, mintha vízhólyagos ujjával próbálta volna tartani a szerszámot.

Miközben ásott, most már nagyon odafigyelt arra, hogy a kilapátolt földet megfelelő távolságra dobálja a gödörtől. A perem közelében lévő területre majd akkor lesz szüksége, amikor sokkal mélyebbre jut.

Nem volt benne biztos, hogy valaha is eljut odáig. Röntgennek igaza volt. A második gödör volt a legnehezebb. Csak a csoda segíthetett.

Amíg a nap még nem kelt fel, addig le merete venni a sapkáját, és azt használta, hogy kissé óvja a kezét. A nyaka és a homloka előző nap rendesen leégett.

Megpróbált nem gondolni a rettenetes feladatra, mely még előtte állt.

Nagyjából egy óra elteltével sajtó izmai mintha egy kissé fellazultak volna. Amikor a sapka kicsusszant az ujjai alól, felszisszent. A szerszám kiesett a kezéből. Nem nyúlt utána.

Meghúzta a kulacsot. Úgy számolt, hogy a vizeskocsi hamarosan megérkezik, de azért nem itta ki teljesen. Már az első napon rájött, hogy jól teszi, ha megvárja, míg a vizeskocsi feltűnik, mielőtt az utolsó cseppet is eltünteti.

A nap még nem kelt fel, de sugarai már megjelentek a látóhatáron, s halvány fényel világították meg az égboltot. Ahogy lehajolt, hogy felvegye a sapkáját, megpillantott egy nagyobbacska, lapos követ. Felemelte. Mintha egy megkövesedett halat látott volna benne. Letörölt róla némi földet, így a hal lenyomata jobban kivehetővé vált. A nap felbukkant a horizonton, s Stanley most már tisztán látott minden egyes apró vonalat az egykorvult hal szálkáinak helyén. Tekintete végigsiklott a körülötte elterülő kietlen síkságon.

Nehéz volt elhinni, hogy ezt a száraz pusztaságot valaha víz borította. Aztán eszébe jutott, mit mondott Mr Sir és Mr Pendanski. Ha valami érdekeset talál, jelentenie kell valamelyiküknek. S ha az igazgatónak tetszik, amit kiásott, a nap hátralévő részében nem kell dolgoznia. Ismét a halra pillantott. Rátalált a csodára!

Folytatta az ásást, de már csak ímmel-ámmal. Várta, hogy a vizeskocsi felbukkanjon. Nem akarta, hogy a többiek észrevegyék, mit talált, mert attól felt, a többiek esetleg el akarnák venni tőle. A lenyomattal lefelé ledobta a követ a kiásott földbucka mellé, mintha nem lenne jelentősége. Pár perc múlva megpillantotta a közeledő porfelhőt.

A kocsi megállt, és a fiúk felsorakoztak. Stanley észrevette, hogy mindig ugyanolyan sorrendben álltak egymás mögé, függetlenül attól, hogy ki ért oda előbb. Röntgen mindig a sor elejére került. Aztán jött Hónalj, Polip, Cickakk, Mágnes és Zéró. Stanley beállt Zéró mögé. Örült, hogy ő az utolsó, mert így senki nem vehette észre nála a öskövületet. A nadrágján hatalmas zsebek voltak, de a kő még így is kidudorodott.

Mr Pendanski hamarosan Stanley kulacsa után nyúlt, de Stanley helyette a követ adta a kezébe.

– Találtam valamit – jelentette be, és előhúzta a leletet a zsebéből.

– Mi ez?

– Egy kövület – felelte Stanley. – Látja benne a halat? Mr Pendanski újból megnézte.

– Nézze! Minden apró szálka látható! – lelkesedett Stanley.

– Érdekes — hümmögött Mr Pendanski. – Na, add ide a kulacsot!

Stanley odanyújtotta. Mr Pendanski megtöltötte, aztán visszaadta.

– Akkor... akkor most már pihenhetek? – Miért pihenhetnél?

– Emlékszik, azt mondta, hogy ha találok valami érdekeset, az igazgató engedélyezi, hogy a nap hátralévő részében pihenhessek.

Mr Pendanski nevetve nyújtotta vissza a követ Stanleynek.

– Sajnálom, Stanley. Az igazgatót nem érdeklik a kövületek.

– Hadd nézzem! – kíváncsiskodott Mágnes, és kivette a leletet Stanley kezéből.

Stanley csak bámult Mr Pendanskira.

– Hé, Cikk! Nézd már ezt a követ! – Állati...! – ámuldozott Ciccakk. A kő kézről kézre járt.

– Én nem látok semmit – jelentette ki Röntgen. – Levette a szemüvegét, beletörölte a rajta lévő koszos ruhába, aztán ismét teltette.

– Nézd már! Ott van benne egy kis hal! – lelkesedett Hónalj.

11

Stanley visszament a gödörhöz. Ez egyszerűen nem igazságos!

Hiszen Mr Pendanski azt mondta, szerinte érdekes a kövület.

Belevágta az ásót a földre, és kiemelt egy újabb lapátnyi földet.

Egy idő után észrevette, hogy Röntgen nézi, ahogy ás.

– Hé, Barlanglakó! Beszélni akarok veled! – szólalt meg. Stanley letette az ásót, és kilépett a gödörből.

– Szóval, idefigyelj! – mondta Röntgen. – Ha legközelebb találsz valami érdekeset, nekem adod! Oké?

Stanley nem tudta, mit mondjon. Nyilvánvalóan Röntgen volt a kis csapat vezére, és Stanley nem akarta elveszíteni a jóindulatát.

– Te még új vagy – szögezte le Röntgen. – Én már majdnem egy éve árok itt. És még soha nem találtam semmit. Tudod, nem látok valami jól.

Elmondjam, miért hívnak Röntgennek?

Stanley megvonta a vállát.

– Egyszer eltörtem az ujjam, és mindenkinek megmutattam a röntgenképeket. Ennyi. Túl vaksi vagyok ahhoz, hogy találjak valamit.

– Úgy értem – folytatta Röntgen –, miért kapnál te pihenőnapot, mikor még csak alig néhány napja vagy itt? Ha valaki pihenőnapot kap, az én kell hogy legyek. Ez így igazságos, nem?

– Ööö...iigen... – dadogott Stanley.

Röntgen elmosolyodott.

– Jó srác vagy te, Barlanglakó!

Stanley felemelte az ásót.

Minél többet gondolkodott rajta, annál jobban örült, hogy belement: amit talál, azt Röntgennek adja. Ha valahogy túl akarja élni ezt a tábort, sokkal fontosabb, hogy Röntgen jó srácnak tartsa, mint az, hogy kapjon egy pihenőnapot. És különben sem bízott benne, hogy találna valamit.

Valószínűleg semmi érdekes sincs errefelé, de még ha lenne is, ő nem az a fajta, akinek olyan szerencséje lenne, hogy rábukkanjon.

Belevágta az ásót a talajba, és kiemelt egy újabb adag földet. Egy kissé meglepő, gondolta, hogy Röntgen a csapat vezére, mivel láthatóan nem ő a legnagyobb, sem a legerősebb. Valójában – Zérót leszámítva – Röntgen volt a legkisebb. Hónalj pedig a legnagyobb. Hónalj és a többiek mégis mindent megtettek, amit csak Röntgen mondott nekik.

Miközben kiemelt egy újabb adag földet, Stanley rájött, hogy tulajdonképpen nem is Hónalj a legnagyobb közöttük. Ő, Barlanglakó, volt a legnagyobb! Boldog volt, hogy Barlanglakónak szólították. Ez azt jelentette, hogy bevették a csapatba. Akkor is boldog lett volna, ha a Hányógép nevet ragasztják rá. Az iskolában – füzte tovább a gondolatait – az olyan fickók, mint Derrick Dunne, mindig céltáblának használták. De Derrick Dunne ezeknek a srácoknak bármelyikétől minden bizonnyal világgá szaladt volna ijedtében.

Ásás közben Stanley arra gondolt, vajon milyen lenne, ha Derrick Dunne összeverekedne Hónaljjal vagy Polippal. Derricknek nem volna semmi esélye.

Elképzelte, milyen lenne, ha mindannyian a barátai lennének, aztán valami miatt együtt mennének az iskolába, aztán Derrick Dunne megpróbálná elvenni a füzetét...

– Mit képzelsz magadról, mi a fenét művelsz? – kérdezné Polip, és behúzna egyet Derrick Dunne önelégült képébe.

– Barlanglakó a barátunk – jelentené ki Hónalj, miközben galléron ragadná.

Stanley újra és újra elképzelte magában a jelenetet, minden alkalommal másnak adva a lehetőséget a D csoportból, hogy behúzzon egyet Derrick Dunnenak. Ez segített az ásásban, és enyhítette a szenvedéseit. Ami fájdalmat érzett, azt Derrick Dunne tízszeresen érezhette.

12

Ismét Stanley volt az utolsó, aki befejezte az ásást. Már késő délutánra járt, amikor visszavánszorgott a sátorba. Ez alkalommal boldogan elfogadta volna, hogy felüljön a kocsira, ha felajánlják. Mikor belépett a sátorba, ott találta Mr Pendanskit és a fiúkat, akik körben ültek a földön.

– Szervusz, Stanley! – köszöntötte Mr Pendanski.

– Hé, Barlanglakó! Kiástad végre azt a gödröt? – tudakolta Mágnes.

Valahogy sikerült bólintania.

– És beleköptél? – kérdezte Polip. Megint csak bólintott.

– Igazad volt – mondta Röntgennek. – A második gödör a legnehezebb.

Röntgen megrázta a fejét.

– A legnehezebb a harmadik.
– Gyere, ülj ide közénk! – kérte Mr Pendanski.
Stanley lehuppant Polip és Mágnes közé. Szüksége volt egy kis pihenésre, mielőtt zuhanyozni megy.
– Arról beszélgetünk, mit akarunk kezdeni az életünkkel – mondta Mr Pendanski. – Nem maradunk örökké a Zöldtő Táborban. Fel kell készülnünk arra a napra, amikor elmegyünk innen, és visszakérülünk a társadalomba.
– Hát az egyszerű lesz, Mamus! – lekendezett Mágnes. – Amikor végre kiengedik innen!
A többiek nevettek.
– Ahogy mondd, Jósé – hagyta rá Mr Pendanski. – Te mit szeretnél kezdeni az életteddel?
– Nem tudom – bámult Mágnes maga elé.
– Pedig ezen el kellene gondolkodnod – jelentette ki Mr Pendanski. – Mert nagyon fontos, hogy az embernek legyenek céljai. Máskülönben ismét a dutyiban végzed. Mit szeretsz csinálni?
– Nem tudom – ismételte Mágnes közönyösen.
– Csak van valami, amit szeretsz! – biztatta Mr Pendanski.
– Szeretem az állatokat – adta meg magát Mágnes.
– Ez az! – bólintott Mr Pendanski. – Tud valaki olyan foglalkozást, amely kapcsolatban van az állatokkal?
– Az állatorvos – vetett fel Hónalj.
– Például – helyeselt Mr Pendanski.
– Vagy dolgozhatna egy állatkertben – javasolta Cikkak.
– Oda is való! – toldotta meg Polip, és Röntgennel együtt hangosan felnevettek.
– És te mit mondasz, Stanley? Van valami öteted Jósé számára? Stanley felsóhajtott.
– Állatidomító – mondta. – Mint a cirkuszban.
– Nos, Jósé, elnyerte-e a tetszésedet valamelyik munka? – kérdezte Mr Pendanski.
– Hát... nekem az tetszik a legjobban, amit Barlanglakó mondott. Hogy esetleg állatokat taníthatnék be cirkuszban vagy filmekhez. Azt hiszem, mókás lenne majmokat idomítani...
Röntgen felröhögött.
– Csak ne neved, Rex! – figyelmeztette Mr Pendanski. – Nem illik kinevetni más emberek álmait. Valakinek a majmokat is be kell tanítania.
– Kit akar bolonddá tenni, Mamus? – húzta el a száját Röntgen. – Mágnesből sohasem lesz majmidomár.
– Ezt te nem tudhatod – felelte Mr Pendanski. – Nem mondom, hogy könnyű dolga lesz. Az életben semmit nem adnak könnyen. De ez nem ok

arra, hogy feladjuk. Magad is meglepődnél, mire vagy képes, ha komolyan elhatározod. Csak egy életed van, s neked mindenképpen meg kell próbálnod a legjobbat kihozni belőle.

Stanley eltöprengett, mit mondana, ha Mr Pendanski őt is megkérdezné, mit akar kezdeni az életével. Régebben arról álmodozott, hogy az FBI-nak fog dolgozni, de ez nem az a hely volt, ahol ilyesfajta tervekről ildomos lett volna beszélnie.

– Nos, eddig remek munkát végeztetek az életek fenekestül való felforgatása érdekében – állapította meg Mr Pendanski. – Tudom, hogy azt hiszitek, klassz fickók vagytok. – Tekintete Stanleyre vándorolt. – Szóval most már Barlanglakó lettél, he... ? Szeretsz gödröt ásni, Barlanglakó?

Stanley nem tudta, mit feleljen.

– Hát hadd mondjak neked valamit, Barlanglakó! Te egyeden ember miatt vagy itt. És ha az a személy nem lett volna, most nem kellene itt gödröket ásni a tűző napon. Tudod, ki ez az ember?

– Az a semmirekellő-nyomorult-hitvány-malactolvaj ükapám. A többiek dőltek a röhögéstől.

Még Zéro is elmosolyodott.

Ez volt az első alkalom, hogy Stanley mosolyogni látta Zérót. Általában dühös arckifejezéssel járkált. De most olyan szélesen mosolygott, hogy a szája szinte körbefutotta az arcát, mint azokon a Halloween partikra készült tóklámpásokon.

– Nem, nem...! – válaszolta rezzenéstelen arccal Mr Pendanski. – Ez az ember te magad vagy! Magad miatt vagy itt. Te vagy a felelős azért, ami veled történik. Te toltad el az életedet, de te vagy az is, aki rendbe hozhatja. Ezt senki nem fogja megtenni helyetted... és egyikőtök helyett sem.

Mr Pendanski tekintete egyik fiúról a másikra vándorolt.

– Mindannyian értékesek vagytok a magatok módján – mondta. – Mindannyiótoknak van valami a tarsolyában. Csak el kell rajta gondolkoznotok, hogy mit szeretnétek kezdeni az életekkel, s aztán cselekednetek kell. Ez rád is vonatkozik, Zéro! Te sem vagy teljesen értéktelen ember.

Zéro arcáról hirtelen eltűnt a mosoly.

– Mit akarsz kezdeni az életeddel? – kérdezte Mr Pendanski. Zéro összeszorította a száját. Ahogy Mr Pendanskira nézett, fekete szembogara mintha sokszorosára nőtt volna.

– Na, mi lesz, Zéro? – kérdezte ismét Mr Pendanski. – Te mit szeretsz csinálni?

– Gödröket ásni...

Úgy tűnt, mintha éjszaka nem is lett volna, Stanley már ismét odakint volt a tavon, s szorgalmasan lapátolta a földet. Röntgennek igaza volt: a harmadik gödör bizonyult a legnehezebbnek. Meg a negyedik. Aztán az ötödik. Majd a hatodik, és a...

Belemélyesztette az ásót a talajba.

Egy idő után már azt sem tudta, milyen nap van, és hány gödrön jutott túl. Az egész olybá tűnt, mintha egyeden hatalmas medencét kellene másfél évig folyamatosan ásni.

Érzése szerint vagy három kilót fogyhatott. Ha ez így folytatódik, mire letelik a büntetése, vagy fantasztikus kondícióban lesz, vagy még előtte elpatkol.

Nem lehet, hogy mindig ekkora legyen itt a hőség, gondolta. Decemberben biztosan lehül a levegő. Akkor meg majd biztosan megfagynak.

Belemélyesztette az ásót a talajba.

A bőre megkeményedett. Már nem okozott akkora fájdalmat, amikor megmarkolta az ásót.

Kortyolt egyet a kulacsából, és felnézett az égre. Kis idővel ezelőtt egy felhő bukkant fel az égbolton. Emlékezete szerint ez volt az első felhő, amelyet azóta látott, hogy megérkezett a Zöldtő Táborba. Egész nap a felhőt figyelték a többi fiúval, s azt remélték, talán egy kicsit eltakarja majd a napot. Néha-néha valóban a közelébe is került, de úgy tűnt, csak incselkedik vele.

A gödre már derékig ért. Belemélyesztette az ásót a talajba. Ahogy kiemelt egy újabb lapátnyi földet, mintha valami megcsillant volna a kupac tetején. De bármi volt is az, eltűnt a szeme elől.

Stanley bizonytalan tekintettel meredt a földkupacra. Nem tudta eldönteni, tényleg látta-e azt a dolgot. De ha volt is ott valami, mi haszna lenne belőle? Megígérte, ha bármit is talál, Röntgennek adja. Tehát nem érte meg a fáradságot, hogy felmásszon a gödörből és megnézzze, mi az.

Felpillantott a felhőre, amely már olyan közel került a naphoz, hogy hunyorognia kellett, miközben nézte.

Újból belemélyesztette az ásót a talajba, és kiemelte a következő adag földet. Ám mikor a lapát a kiásott kupac fölé ért, meggondolta magát, és nem rá, hanem melléborította a tartalmát. A kíváncsiság nagy úr...

Kimászott a gödörből, és beletűrt a buckába. Az ujjai valami kemény, fémes dologba ütköztek. Előhúzta a leletet. Egy aranyszín fémről készült csövecske volt az, nagyjából olyan méretű, mint a gyűrűsujja. Az egyik végén zárt, a másikon nyitott.

Néhány cseppet feláldozott a drága vízből, és lemosta.

A lezárt végét valamiféle véset díszítette. Csepegtetett rá még egy kis vizet,

és a nadrágsebének belső részével megdörzsölte.
Újból megnézte a vésetet a cső alján. Egy szív körvonalai rajzolódtak ki rajta, s a belsejében a *KB* monogram látszott.

Elgondolkodott, miként módolhatná ki, hogy ne kelljen a leletét Röntgennek adnia. Megtehetné, hogy egyszerűen megtartja, de abból mi haszna lenne? Neki a szabadnap kellett.

A hatalmas földkupacokra pillantott, oda, ahol Röntgen ásott. Röntgen valószínűleg mindjárt be is fejezi mára. Nem sokat érne vele, ha most kapna szabad délutánt. Röntgennek először be kellene mutatnia a leletet Mr Sirnek vagy Mr Pendanskinak, aki aztán megmutatná azt az igazgatónak. De addigra Röntgen már egyébként is végezne az asznapi munkával.

Stanley arra gondolt, hogy valami módon egyenesen az igazgatóhoz kellene vigye, amit talált. Elmagyarázhatná neki a helyzetet, s akkor esetleg kitalálhatnának valami jó indokot, hogy miért kap szabadnapot úgy, hogy Röntgen ne gyanítson semmit.

A két tölgyfa alatt álló épület felé pillantott. Az a hely valahogy rémülettel töltötte el. Már majdnem két hete volt a Zöldtő Táborban, de még egyszer sem találkozott az igazgatóval. Nem is nagyon vágyott rá. Egyáltalán nem bánta volna, ha az itt töltendő másfél év alatt erre a találkozásra sosem kerül sor.

Persze azt sem tudhatta, vajon az igazgató tényleg „érdekesnek” találná-e a leletet. Ismét a csőre nézett. Valahogy ismerősnek tűnt. Mintha valahol már látta volna, de nem tudta, hogy hol.

– Te meg mit találtál, Barlanglakó? – kérdezte Cikkakk.

Stanley gyorsan a markába szorította a csövecskét.

– Semmit, csak ... ööö ... – a tagadásnak nem volt sok értelme. – Azt hiszem, találtam valamit.

– Egy újabb kövület?

– Nem, de nem igazán tudom, mi ez...

– Hadd lássam! – érdeklődött Cikkakk.

Ám Stanley nem Cikkakknak adta, hanem egyenesen Röntgenhez vitte a leletet. Cikkakk követte.

Röntgen a csövecskére nézett, aztán megtörölgette piszkos szemüvegét még piszkosabb ruhájában, majd ismét szemügyre vette a leletet. Aztán a többi fiú is egymás után letette a lapátot, és odajöttek, hogy ők is lássák, mi az.

– Úgy néz ki, mint egy használt töltényhüvely – állapította meg Polip.

– Aha. Valószínűleg az is – bólogatott Stanley. Úgy döntött, nem szól a

vésetről az alján. Talán nem veszik észre. Nem hitte, hogy Röntgennek feltűnne.

– Nem, túl hosszú és túl vékony ahhoz, hogy töltényhüvely legyen – vitatkozott Mágnes.

– Valószínűleg csak valami szemét – próbálkozott Stanley.

– Jól van, megmutatom Mamusnak – fejezte be a vitát Röntgen. – Majd meglátjuk, ő mit mond. Ki tudja? Talán kapok egy szabadnapot.

– Már majdnem elkészültél a gödörrel – vetette tel Stanley. – Ja. És?

Stanley megvonta a vállát.

– Miért nem vársz velem, és mutatod meg Mamusnak holnap? – javasolta. –

Úgy tehetnél, mintha rögtön reggel találtad volna. Akkor megkaphánád az egész napot, nem csak egy órácskát a délutánból.

Röntgen elmosolyodott.

– Jó ötlet, Barlanglakó! – És egy mozdulattal a koszos narancssárga gatyájának jobb szarán lévő hatalmas zsebbe sülyesztette a csövecskét.

Stanley visszament a gödréhez.

Amikor a vizeskocsi megérkezett, Stanley beállt a sor végére, ahogy szokott, de Röntgen rászólt, hogy álljon Zéró elé, Mágnes mögé.

14

Stanley tehát egy hellyel előrébb lépett a sorban.

Aznap éjjel, ahogy Stanley a kényelmetlen, bűdös ágyon feküdt, arra gondolt, volt-e valami, amit másképpen csinálhatott volna. De nem jutott semmire. Lám, szerencsétlen élete folyamán most az egyszer jó helyen volt és jó időben, s mégsem nyert vele semmit.

– Megvan? – kérdezte Röntgentől másnap hajnalban a reggelinél.

Röntgen félálomban nézett rá koszos szemüvege mögül.

– Fogalmam sincs, miről beszélsz – motyogta. – Tudod... — erősködött Stanley.

– Nem, nem tudom! – csattant fel Röntgen. – Úgyhogy szállj le rólam, oké? Semmi kedvem beszélgetni veled.

Stanley nem szólt többet.

Mr Sir kikísérte a fiúkat a tóra. Egész úton napraforgómagot rágott, és a héjat a földre köpkölte. A csizmája sarkával megjelölte a helyet, ahol a fiúknak aznap ásniuk kellett.

Stanley rálépett az ásóra. A kemény, száraz föld már könnyebben engedett, mint az első napokban. Elképzelni sem tudta, miért főrmedt rá úgy Röntgen. Ha nem akarja bemutatni a leletet, akkor miért vette el tőle? Csak meg akarta tartani? A csövecske aranyszínű volt, de Stanley nem hitte, hogy tényleg aranyból lenne.

A vizeskocsi kicsivel napkelte után érkezett. Stanley kiitta a kulacsából az

utolsó korty vizet, és kimászott a gödörből. A napnak ebben a szakában néha hegyeket és dombokat látott kirajzolódni a tó túloldalán, a távolban. Rövid ideig látszottak, hamar eltakarta őket a párás, poros levegő.

A kocsni porfelhőt kavarva megállt. Röntgen beállt a szokásos helyére, a sor elejére. Mr Pendanski megtöltötte a kulacsát.

– Köszönöm, Mamus – mondta Röntgen. És nem szólt a leletről.

Mr Pendanski az összes kulacsot megtöltötte, aztán visszamászott a vezetőfülkébe. Még az E csoportnak is kellett vizet vinnie, akik úgy kétszáz méternyire dolgoztak Stanleyék csapatától.

– Mr Pendanski! – kiabálta Röntgen a gödörből. – Várjon! Azt hiszem, találtam valamit!

Az összes srác követte Mr Pendanskot a gödörhöz. Stanley látta, hogy az ő aranycsövecskéje kandikál ki a Röntgen ásóján nyugvó földkupacból.

Mr Pendanski alaposan szemügyre vette a leletet, különösen az alját.

– Azt hiszem, ez tetszeni fog az igazgatónak.

– Akkor Röntgen szabadnapot kap? – kérdezte Polip.

– Ti csak ássatok, amíg valaki nem mondja, hogy hagyjátok abba! – figyelmeztette őket Mr Pendanski. Aztán elmosolyodott. – De ha neked lennék, Rex, én nem erőlködném halálra magam.

Stanley figyelte, ahogy a porfelhő végigvonul a tavon, egyenesen a fák alatt álló épületig.

A fiúknak az E csoportban most egy kicsit várniuk kell.

A vizeskocsi nagyon hamar visszaért. Mr Pendanski kilépett a vezetőfülkéből. A másik oldalról pedig egy magas, vörös hajú nő szállt ki a teherautóból. Mivel Stanley a gödörben állt, még annál is magasabbnak látta, mint amilyen valójában volt. Fekete cowboykalapot viselt, és türkizdíszítésű fekete cowboyszirmát. Az ingujját feltúrta, s látszott, hogy a karja csupa szeplő, csakúgy, mint az arca. Egyenesen Röntgenhez lépett.

– Itt találtad?

– Igen asszonyom.

– A jó munkáért jutalom jár. – Mr Pendanskihoz fordult. – Vigye vissza Röntgent a sátrához! Dupla zuhanyt vehet, és adjon neki tiszta ruhát! De először töltsen meg mindenki kulacsát!

– Épp most töltöttem meg – jegyezte meg Mr Pendanski.

– Mit mond... ? – kérdezte az igazgatónő halkán, de jól megnyomva minden hangot.

– Éppen megtöltöttem a kulcsokat, amikor Rex...

– Mit mond... ? – ismételte meg az igazgató, de már nem várt választ. – Kérdeztem magától, hogy mikor töltötte fel őket?

– Nem, de éppen...

– Van még mondanivalója... ?

Mr Pendanski elhallgatott. Az igazgató a mutatóujjával intett, hogy lépjen közelebb. – Elég meleg van, és ennél csak melegebb lesz – mondta. – Ezek a kedves fiúk pedig keményen dolgoznak. Nem gondolja, hogy esetleg ittak már valamennyit, amióta utoljára megtöltötte a kulacsukat?

Mr Pendanski nem válaszolt.

Az igazgató Stanleyhez fordult.

– Barlanglakó, idejőnnél, kérlek?

Stanley meglepődött, hogy tudja a nevét. Még sohasem találkoztak. Mielőtt leszállt a kocsiról, azt sem tudta, hogy az igazgató nő.

Idegesen közelebb lépett.

– Mr Pendanski és én vitatkoztunk valamiről. Ittál már azóta, hogy Mr Pendanski utoljára megtöltötte a kulacsodat?

Stanley nem akart kellemetlenséget okozni Mr Pendanskinak. – Még majdnem tele van a kulacs – felelte.

– Hogyan... ?

Stanley meggondolta magát.

– Igen, ittam egy kicsit.

– Köszönöm. Láthatnám a kulacsodat?

Stanley átnyújtotta a kulacsot. A nő körmei megcsillantak a sötétvörös laktól.

Az igazgató finoman megrázta a műanyag flakont. Hallani lehetett, ahogy a víz lötyög benne.

– Hallja, mennyi üres hely van benne? – kérdezte.

– Igen, asszonyom – válaszolta Mr Pendanski.

– Akkor töltsé meg! – szólította fel az igazgató. – És legközelebb, ha azt mondom, csináljon valamit, akkor tegye is meg, anélkül, hogy megkérdőjelezné a dolog értelmét. Ha magának túl nagy gondot okoz a vizesflaskák megtöltése, adok magának egy ásót. Aztán áshatja a gödröket, Barlanglakó meg majd töltögeti a kulacsát. – Ismét Stanleyhez fordult. – Azt hiszem, ez neked nem okozna túl nagy gondot. Jól hiszem?

– Igen, asszonyom – válaszolta Stanley.

– Hát akkor mi lesz? – nézett az igazgató Mr Pendanskira. – Megtölti a kulacsokat, vagy inkább ásni szeretne?

– Megtöltöm... – felelte Mr Pendanski.

– Köszönöm.

15

Mr Pendanski megtöltötte a kulacsokat. Az igazgató egy vasvillát húzott elő a kocsii hátából. Beledöfte Röntgen földkupacába, hogy lássa, nincs-e ott még valami érdekes.

Röntgen felszállt a teherautóra. Ahogy a kocsii elindult, kihajolt a széles

ablakon, és integetett nekik.

– Zéró! – szólalt meg az igazgató. – Menj át Röntgen gödréhez! – Úgy tűnt, tisztában van vele, hogy Zéró ás a leggyorsabban.

– Hónalj és Polip! Ti továbbra is ott ástok, ahol eddig – jelentette ki. – De mindketten kaptok egy kis segítséget. Cikcakk, te Hónaljnak segíts! Mágnes pedig majd Polipnak segédkezik. Te pedig, Barlanglakó, Zéróval fogsz együtt ásni. Kétszer is átrostáljuk a földet. Zéró kiássza a gödörből, Barlanglakó pedig óvatosan belapátolja a talicskába. Cikcakk ugyanígy segít majd Hónaljnak, Mágnes pedig Polipnak. Nem akarunk semmi fölött átsiklani. Ha bármelyikőtök talál valamit, mindketten pihenhettek a fennmaradó időben, és jár mellé egy dupla zuhany is.

– Ha megtelnek a talicskák, vigyétek el a földet erről a területről! Nem akarjuk, hogy földkupacok legyenek az útban.

Az igazgató a nap hátralévő részében velük maradt a terepen Mr Sirrel és Mr Pendanskival együtt, akik nem sokkal később megjelentek. Mr Sir ugyan elment, hogy vizet vigyen a többi csoportnak, de egyébként ő is és a teherautó is a közelben állomásoztak. Az igazgató gondoskodott róla, hogy a D csoportból soha senki ne szomjazzon.

Stanley úgy tett, ahogy kérték. Miközben a talicskába lapátolta, alaposan átnézett minden halom földet, amelyet Zéró kiásott, bár jól tudta, hogy semmit sem talál majd. Könnyebb munka volt, mintha a saját gödrét kellett volna ásni. Amikor a talicska megtelt, jó messzire eltolta, mielőtt kiborította volna a tartalmát.

Az igazgató képtelen volt egy helyben megmaradni. Folyamatosan mászkált fel-alá, átkukucskált a fiúk válla fölött, és a vasvillával bele-beletűrt a kiásott földhalmokba.

– Jól csinálod. Nagyon jól – dicsérte meg Stanleyt.

Egy idő után szólt a fiúknak, hogy cseréljenek helyet, így Stanley, Cikcakk és Mágnes ástak tovább, Zéró, Hónalj és Polip pedig a kiemelt földet lapátolták a talicskába.

Ebéd után Zéró újból átvette az ásást, Stanley pedig visszatért a talicskához.

– Nem rohanunk sehová – mondogatta az igazgató többször is. – Az a legfontosabb, hogy semmi ne kerülje el a figyelmünket.

A fiúk csak ástak és ástak, már minden gödör jóval mélyebb és szélesebb volt, mint két méter. De ketten együtt még a két méteres gödröt is könnyebb volt kiásni, mint egyedül a másfél méterest.

– Rendben, mára elég lesz ennyi – mondta az igazgató. – Ha eddig tudtam várni, egy napot még igazán kibírok.

Mr Sir visszavitte az épülethez.

– Kíváncsi lennék, honnan tudja mindegyikünk nevét – morfondírozott Stanley, miközben visszafelé igyekeztek a sátrakhoz.

– Állandóan minket figyel – mondta Cickakk. – Rejtett kamerák és mikrofonok vannak mindenhol a táborban. A sátrakban, a lomtárban, a zuhanyzóban.

-A zuhanyzóban? – csodálkozott Stanley. Arra gondolt, Cickakk nyilván üldözési mániában szenved.

– A kamerák egészen kicsik – erősítette meg Hónalj. – Nem nagyobbak, mint a kisujjad körme a lábodon.

Stanleynek kétségei voltak a dolog felől. Nem hitte, hogy lehetséges ilyen kicsi kamerákat gyártani. Mikrofonokat, azokat talán igen.

Rájött, hogy Röntgen ezért nem akart az aranycsövecskéről beszélgetni vele a reggelinél. Attól félt, az igazgató fülébe jut, amiről szót váltanak.

Egy dolog azonban bebizonyosodott: nem csak azért ásnak, hogy „fejlődjön a jellemük”. Határozottan kutatnak valami után...

De bármi is az, amit keresnek, nem jó helyen keresik.

Stanley visszanezett a tóra, arrafelé, ahol az előző nap ázott, és az aranycsövecskére bukkant. És jól a fejébe véste azt a helyet.

16

Ahogy Stanley belépett a lomtárba, nyomban meghallotta Röntgen hangját, mely az egész termet betöltötte.

– Értitek, miről beszélek? – harsogta. – Igazam van, vagy igazam van?

A többiek a teremben nem tűntek többnek holmi élettelen testeknél, ahogy a törött székeken és díványokon heverték. Röntgen viszont tele volt étellel, nevetett, és széles mozdulatokkal hadonászott, miközben beszélt.

– Hé, Barlanglakó! Ember! – kiabált Stanleynek.

Stanley átverekedte magát a termen.

– Hé, Polip, húzz egy kicsit arrébb! – szólt a fiúra Röntgen. – Helyet a Barlanglakónak!

Stanley a díványra huppant.

A zuhanyzóban megpróbálta megkeresni a rejtett kamerát. De nem talált semmit.

– Mi a gond? – kérdezte Röntgen. – Fáradtak vagytok, vagy mi van? – Nevetett.

– Hé! Egy kicsit halkabban, ha lehetne! – morogta Cickakk. – Éppen tévét néznék!

Stanley bizonytalan tekintettel meredt Cickakra, aki teljes átéléssel bámulta a törött képernyőt.

Az igazgató személyesen üdvözölte őket a reggelinél, és kikísérte őket a gödrökhöz. Négyen ástak, hárman pedig a talicskákánál ügyködtek.

– Jó, hogy itt vagy, Röntgen – mondta az igazgató a fiúnak. – Pont a te éles szemedre van szükség.

Stanleyt többet talicskázatták, mivel lassan ásott. Inkább a kilapátolt földet toltta el a helyszínről, s a talicska tartalmát a korábban kiásott gödrökbe borította. Arra azonban gondosan ügyelt, hogy abba a gödörbe, ahol a csövet valóban találta, még véletlenül se kerüljön föld.

Lelki szemei előtt még mindig tisztán látta a csövecskét. Olyan ismerősnek tűnt, de sehogy sem emlékezett rá, honnan. Arra gondolt, esetleg egy mives aranytoll kupakja lehetett. A *KB* pedig tán egy híres író monogramja. De nem jutott eszébe más híres író, csak Charles Dickens, William Shakespeare és Mark Twain. És a csövecske igazából nem is úgy nézett ki, mint egy tollkupak.

Mire elérkezett az ebédidő, az igazgató kezdte elveszíteni a türelmét. Sürgette őket, hogy egyenek gyorsabban, hogy mihamarabb folytathassák a munkát.

– Ha nem tudja rávenni őket, hogy gyorsabban haladjanak – figyelmeztette Mr Sirt –, akkor maga is lemászhat, és áshat velük.

Ezután mindenki jobban igyekezett, különösen, mikor érezték Mr Sir figyelő tekintetét. Stanley szinte rohanva tolt a talicskát. Mr Sir időnként emlékeztette őket, hogy ugyebár ők nem cserkészlányok.

Csak akkor hagyhatták abba az ásást, amikor a többi csapat már mind befejezte a munkát.

Később, amikor Stanley pihenésképpen egy párnátlan székre vetette magát, azon morfondírozott, hogyan kellene elmondani az igazgatónak, hol is találták valójában azt a csövecskét, anélkül, hogy saját magát vagy Röntgent bajba keverné. Nem nagyon látott rá módot. Már arra is gondolt, hogy éjszaka kisurran, és ás egy kicsit abban a gödörben. De az utolsó, amire vágyott az egész napos ásás után, hogy az éjszakát is ezzel töltsse. Különben is, az ásókat éjszakára elzárták, valószínűleg azért, hogy ne használhassák őket fegyverként. Mr Pendanski lépett be a lomtárba.

– Stanley! – szólította, és elindult felé.

-A neve: Barlanglakó – javította ki Röntgen.

– Stanley – ismételte meg Mr Pendanski. -A nevem Barlanglakó – mondta Stanley.

– Hát, van itt egy levél nálam valami Stanley Yelnats számára – folytatta zavartalanul Mr Pendanski. – A kezében tartott boríték másik oldalára pillantott. – Itt nem szerepel semmiféle Barlanglakó.

– Ööö... köszönöm – nyúlt érte Stanley.

A levél az anyjától jött.

– Ki írt? – kérdezte Polip. – Az *anyád*?

Stanley a nadrágja méretes zsebébe süllyesztette a borítékot.

– Nem akarod felolvasni nekünk? – tudakolta Hónalj.

– Hagyd már békén! – hurrogt a Röntgen. – Ha Barlanglakó nem akarja

megosztani velünk, nem muszáj neki. Valószínűleg a barátnőjétől kapta. Stanley elmosolyodott.

Mikor a többiek feltápáskodtak, s az étkező felé vették útjukat, Stanley elővette szülei levelét:

Kedves Stanley!

Olyan jó volt hallani felőled! A leveled után úgy éreztem magam, mintha olyan lennék, mint a többi anyuka, akik megengedhetik maguknak, hogy a gyerekeiket táborba küldjék, Tudom, hogy ez nem egészen ugyanaz, de nagyon büszke vagyok rád, hogy mindent megteszel, hogy a legjobbat hozd ki ebből a szörnyű helyzetből. És ki tudja? Talán még valami jó is kisülhet belőle.

Az apád úgy gondolja, már nagyon közel az áttörés az edző-cipős kísérleteiben. Hát, nagyon remélem. A háziúr már a kilakoltatással fenyeget minket a rettenetes bűz miatt.

Nagyon sajnálom azt a mesebeli szegény kis öregasszonyt, akinek egy cipő volt a házikója. Biztos elviselhetetlen volt odabent a szag!

Ölelünk mindketten

– Mi olyan vicces? – Zéró hangja volt.

Stanley meglepődött. Azt hitte, Zéró a többiekkel tartott.

– Semmi. Csak a mamám írt valami jópofát.

– Mit ír? – kérdezősködött Zéró.

– Semmit.

– Jó, bocs – visszakozott Zéró.

– Hát, tudod, az apám azzal kísérletezik, hogy találjon valami módot a használt edzőcipők újrafelhasználására. Ezért a lakásban, hogy úgy mondjam, kissé büdös van, mert az öreg állandóan edzőcipőket főz. Na mindegy, azt írja az anyám, hogy sajnálja azt a szegény kis öregasszonyt, aki abban a cipőben lakott. Mert biztos elviselhetetlen volt odabent a szag.

Zéró kifejezéstelen arccal nézett rá. – Tudod, az a gyermekversike... Zéró nem válaszolt.

– Nem ismered azt a gyermekversikét az öreg nénikéről, aki egy cipőben lakott?

– Nem.

Stanley meglepődött.

– Hogy van? – kérdezte Zéró.

– Te soha nem nézted a *Szezám utcát*? – csodálkozott Stanley. Zéró csak nézett.

Stanley elindult ebédlő felé. Furán érezte volna magát, ha most elkezdi gyermekversikéket szavalni itt, a Zöldtő Táborban.

A következő másfél hétben a fiúk továbbra is azon a területen ástak, ahol Röntgen – állítása szerint – az aranycövecskét találta. Olyannyira kiszélesítették Röntgen gödrét, és azokat, amelyeket Hónalj és Polip ástak, hogy a negyedik napon a három gödör összeállt egyetlen hatalmas mélyedéssé.

Ahogy telettek a napok, az igazgató egyre türelmetlenebbé vált. Reggel később érkezett, és este korábban ment el. A fiúk viszont egyre később és később hagyták abba a munkát.

– Ez egy szemernyt sem nagyobb, mint amikor tegnap este itthagytalak titeket! – háborgott, mikor egyik késő reggel, jóval napfelkelte után megérkezett. – Mi a csodát csináltatok ti odalenn?

– Semmit – felelte Polip.

Hát nem éppen ezt kellett volna válaszolnia. Hónalj éppen abban a pillanatban érkezett vissza a mosdóbeli kitérőből.

– Milyen kedves tőled, hogy csatlakozol hozzánk! – jegyezte meg gúnyosan az igazgató. – És ha szabad kérdeznem, hol jártál?

– Hát..., tudja... ki kellett... ööö... mennem.

Az igazgató Hónalj mellkasának nyomta a vasvillát, úgy terelte vissza a gödör felé. A pólójának az elején három apró mélyedés keletkezett, és három apró vérfo.

– Túl sok vizet ad ezeknek a fiúknak – vetette oda Mr Pendan-skinak.

Késő délutánig folytatták az ásást, még jóval azután is dolgoztak, hogy a többi csoport befejezte az aznapi munkát. Stanley odalent volt a gödörben a másik hat fiúval. Már nem használták a talicskát.

Belevágta az ásóját a gödör oldalába. Kiemelt egy kis földet, és épp feldobta volna a gödör szélére, mikor Cickakk ásója fejbe találta.

Összeesett.

Nem tudta eldönteni, hogy elvesztette-e az eszméletét vagy sem. Mikor felnézett, Cickakk dühös arca meredt rá.

– Én nem fogom ezt a nyamvadt földet lapátolni – jelentette ki Cickakk. – Ez a te földed.

– Hé, Mamus! – kiabálta Mágnes. – Barlanglakó megsérült. Stanley végighúzta az ujját a nyakán. Érezte a meleg vért, és egy meglehetősen nagy vágást, épp a füle alatt.

Mágnes talpra segítette Stanleyt, aztán kitámogatta a gödörből. Mr Sir a napraforgómagos zsák egy darabjából kötést készített, és betekerte vele Stanley sebét. Aztán visszaküldte dolgozni.

– Még nincs itt a pihenőidő.

Mikor Stanley visszaért a gödörhöz, Cickakk már várta.

– Ez a te földed – jelentette ki ismét Cickakk. – Neked kell ellapátolnod.

Rádobáltad az én földemre.

Stanley egy kissé szédült. Csak néhány göröngynyi földet látott. Beletelt egy pár pillanatba, mire rájött, hogy arról a földkupacról van szó, amely a lapátján volt, amikor fejbe találta az ásó.

Arrébb lapátolta, Cikcakk pedig belemélyesztette az ásóját a földbe, ott, ahol az imént „Stanley földje” volt.

18

Másnap reggel Mr Sir a tó egy másik részére vitte ki őket, s mindenkinek ismét a saját gödrét kellett ásni, másfél méter mélyet és másfél méter széleset. Stanley örült, hogy otthagyták a nagy gödröt. Így legalább tudta, mennyi munka vár rá egy nap. És megkönnyebbülés volt az is, hogy mások nem hadonásznak az ásójukkal az orra előtt, és hogy az igazgató nem áll állandóan a hátuk mögött.

Belemélyesztette az ásót a talajba, aztán óvatosan megfordult, hogy egy buckára borítsa, amit kiemelt. Csak lassan, óvatosan foroghatott. Ha hirtelen pördült meg, lüktető fájdalom hasított a nyakába, ott, ahol Cikcakk ásója megsebezte.

Az a terület a füle alatt igencsak feldagadt. A táborban nem volt tükör, de úgy képzelte, olyan lehet, mintha egy főtt tojás dudorodna ki a nyakából.

A többi testrésze már szinte nem is fájt. Az izmai megkeményedtek, a tenyere megerősödött, és kérgessé vált. Még mindig ő ásott a leglassabban, de már nem sokkal lassabban, mint Mágnes. Alig fél órával azután, hogy Mágnes visszatért a sátorba, Stanley is a gödrébe köpött.

Zuhanyozás után betette a piszkos ruhákat a ládájába, és elővette a levélpapírját. A sátorban akarta megírni a levelet, hogy Polip és a többi srác ne nevéssék ki azért, mert a mamájának ír.

Kedves anya és apa!

A táborban nem könnyű az élet, de legalább izgalmas. Akadályversenyeket rendeznek, és sokat kell úszni a tóban. Holnap azt fogjuk megtanulni, hogyan...

Amikor Zéro lépett be a sátorba, egy pillanatra abbahagyta az írást. Ám Zéro itt nem volt senki, hogy mit gondol, az nem nagyon érdekelte. Folytatta hát:

...kell sziklát mászni. Tudom, hogy félelmetesen hangzik, de

Zéro ott állt mellette, és figyelte, ahogy ír. Stanley megfordult, a vér lüktet a nyakában.

– Nem szeretem, ha a vállam fölött beleolvasol a leveleimbe, oké?

Zéro nem válaszolt.

...óvatos leszek. Nem minden csupa móka és kacagás, de azt hiszem, nagy hasznomra válik az itt eltöltött idő. Fejleszti a jellemet. A többiek...

– Nem tudok – szólalt meg Zéró. – Mít nem tudsz?
– Meg tudsz rá tanítani? Stanley nem tudta, miről beszél. – Megtanítani? Mire? A sziklamászásra? Zéró átható tekintettel meredt rá.
– Mi van? – kérdezte Stanley. – Kimerült volt, fáradt, és melege volt.
– Meg akarok tanulni írni és olvasni.
Stanley felnevetett. Nem Zérón nevetett, csak egyszerűen meglepődött. Mindvégig azt hitte, Zéró a leveleit olvassa a válla fölött.
– Sajnálom – mondta. – Nem tudok tanítani.
Úgy érezte, az egész napos ásás után egyébként sem lenne ilyesmire ereje. Meg aztán...jobb, ha a fölös energiáit azok számára tartalékolja, akik számítanak.
– Írni nem kell megtanítanod... – helyesbített Zéró. – Csak olvasni. Úgyis kinek írjak.
– Sajnálom... – ismételte meg Stanley.
Nem csak az izmai és a tenyere keményedett meg ez alatt a néhány hét alatt. Hanem a szíve is.
Befejezte a levelet. Alig tudott annyi nyálat összegyűjteni a szájában, hogy leragaszthassa a borítékot. Mr Sírnék igaza volt. Úgy tűnt, mindegy, mennyit iszik, mindig szomjas marad.

19

Egyik éjjel, különös zajra riadt fel. Először arra gondolt, valami állat lehet, kicsit meg is ijedt. Ám ahogy az álom kitisztult a fejéből, ráébredt, hogy a hang a mellette lévő ágyról jön.

Polip sírt.

– Jól vagy? – suttogta Stanley.

Polip oldalra kapta a tejét. Szípigva fojtotta vissza a lélegzetét.

– Ja, aha... semmi bajom – mondta halkán, de ismét hallani lehetett, hogy szípig.

Reggel Stanley megkérdezte tőle, hogy jobban érzi-e már magát.

– Mi vagy te, az anyám, vagy mi? – förmedt rá Polip. Stanley megvonta a vállát.

– Csak kijött rajtam az allergia, oké? – morogta Polip.

– Rendben – hagyta rá Stanley.

– Ha még egyszer kinyitod a szádat, orrba váglak.

Stanley a legritkább esetben nyitotta ki a száját. Nem beszélt túl sokat a többiekkel, attól félt, még a végén valami rosszat mondana. Barlanglakónak hívták, ez eddig rendben, de azért nem felejtette el, hogy veszélyesek is tudnak lenni. Egyikük sem ok nélkül volt itt, és ahogy Mr Sir mondaná, ez nem cserkészlányok tábora.

Stanley örült, hogy nem merültek fel faji problémák. Röntgen, Hónalj és

Zéró feketék voltak. Ő, Polip és Cikkakk pedig fehérek. Mágnes spanyol származású. De odakint a tavon mindannyian egyforma vörösbarna színűek: amilyen a föld.

Felnézett a gödörből, és látta, hogy a vizeskocsi közeledik, körülötte az elmaradhatatlan porfelhővel. A kulacsa még negyedig volt. Gyorsan megitta a maradék folyadékot, aztán beállt a helyére a sorba Mágnes mögé és Zéró elé. A levegő forró volt, poros és kipufogógáz-szagú.

Mr Sir megtöltötte a kulacsokat.

A kocsi otthagya őket. Stanley már a gödörben volt, ásóval a kezében, mikor meghallotta Mágnes hangját:

– Valaki egy kis szotyolát?

Mágnes odafent állt, kezében egy zsák napraforgómaggal. Bedobott egy marékka a szájába, rágódott rajta egy darabig, aztán lenyelte, úgy héjastul, mindenestül.

– Jöhet! – kapott rajta Röntgen.

Úgy látszott, a zsák nagyjából félig van. Mágnes felgyűrte a tetejét, és odalökte Röntgennek.

– Hogy sikerült megszerezned, hogy Mr Sir nem vette észre? – kérdezte Hónalj.

– Nem tehetek róla! – röhögött Mágnes. – Mindkét kezét a levegőbe emelte, és látványosan megmozgatta az ujjait. – Mint a mágnes, olyanok az ujjaim! A zsák Röntgentől Hónaljhoz, aztán Poliphoz vándorolt.

– Valahogy jól esik olyasmit enni, ami nem konzervből van – állapította meg Hónalj.

Polip odalökte a zsákok Cikkakknak

Stanley tudta, hogy a következő ő lesz. Kicsit sem kívánta. Attól a pillanattól fogva, hogy Mágnes elkiabálta magát: „Valaki egy kis szotyolát?“, Stanley érezte, hogy ebből baj lesz. Mr Sir egészen biztosan visszajön. És különben is, a sós magoktól csak még szomjasabbak lesznek.

– Feléd tart, Barlanglakó – süvítette Cikkakk. – Légiposta, expressz ajánlott...

Nem tudni, hogy a magok még út közben szóródtak-e ki, vagy csak akkor, amikor Stanley elejtette a zsákokat. Úgy látta, Cikkakk nem tekerte fel a zsák száját, mielőtt eldobta, és ezért nem tudta elkapni. De minden nagyon gyorsan történt. Az egyik pillanatban a zsák még a levegőben szállt, s a következőben már a gödör alján feküdt, és a napraforgómagok betérítették a földet.

-Ó, jaj! – kiáltott fel Mágnes.

– Sajnálom – mondta Stanley, és megpróbálta visszasöpörni a magokat a zsákba.

– Nekem nincs kedvem földet enni! – háborgott Röntgen. Stanley nem

tudta, mit tegyen.

– Jön a kocsi! – kiáltott fel Cikkakk.

Stanley felnézett a közeledő porfelhőre, aztán vissza a szétszórt magokra. Már megint rossz helyen volt, rossz időben.

Semmi újdonság.

Belevágta az ásót a gödör aljába és megpróbált egy kis földet lapátolni a magokra, hogy betakarja.

Később rájött, hogy jobban járt volna, ha egy már kiásott halmot tol vissza a gödörbe. De az, hogy földet lapátoljon bele a gödörbe, egyszerűen elképzelhetetlen volt.

– Üdv, Mr Sir – szólalt meg Röntgen. – Máris itt van?

– Mintha épp az előbb járt volna erre – tette hozzá Hónalj.

– Csak úgy repül az idő, ha kellemesen tököd – kontrázott Mágnes.

Stanley lapátolt tovább.

– Mi van, cserkészlányok? Jól szórakoztok? – kérdezte Mr Sir. Közben az egyik gödörtől a másikig sétált. Belerúgott egy földkupacba Mágnesé mellett, aztán Stanley felé indult.

Stanley már csak két magot látott a gödör alján. De ahogy megpróbálta beszórni földdel, előbukkant a zsák csücske.

– Nocsak, Barlanglakó! Mintha találtál volna valamit – állt meg Mr Sir a gödör pereménél.

Stanley nem tudta, mit tegyen.

– Ásd elő! – szólította fel Mr Sir. – Aztán elvisszük az igazgatónak. Talán kapsz egy szabad délutánt.

– Ez nem épp egy valami – motyogta Stanley.

– Azt majd hadd döntsem el én – mondta Mr Sir. Stanley lehajolt, és felemelte az üres vászonzsákot. Oda akarta adni Mr Sirnek, de ő nem vette el.

– Akkor hadd halljam, Barlanglakó – tudakolta –, hogy került a napraforgómagos zsákom a gödrödbe?

– Elloptam a kocsiból.

– Valóban?

– Igen, Mr Sir.

– És mi történt a benne lévő magokkal?

– Megettem.

– Te, egyedül.

– Igen, Mr Sir.

– Hé, Barlanglakó! – kiabálta Hónalj. – Minket meg sem kínáltál?

– Hát ez csúnya volt, barátom – jelentette ki Röntgen.

– Azt hittem haverok vagyunk! – háborgott Mágnes. Mr Sir egyik fiúról a másikra nézett, végül megint Stanleyre. – Meglátjuk, mit szól ehhez az

igazgató. Gyerünk! Stanley kimászott a gödörből, és követte Mr Sirt a kocsihoz.

Az üres zsák még mindig a kezében volt.

Jólesett leülni a kocsiiban, ahová nem sütött be a tűző nap. Stanley meglepődött, hogy ebben a pillanatban bármi is jól eshet neki, de igen, jó érzés volt hátradőlni a kényelmes ülésen, csak a változatosság kedvéért. És ahogy a kocsi a buckákon zötykölődött, Stanley lángoló, izzadt arcát kellemesen simogatta a nyitott ablakon beáramló levegő.

20

Jó érzés volt az a pár lépés is a két tölgyfa árnyékában. Stanley azon tűnődött, vajon a halálraítéltek is így éreznek-e a villamosszék felé menet – megragadják-e a legkisebb örömet is, még utoljára az életben.

Számos gödröt kellett kikerülniük, hogy az épületig eljussanak. Stanley csodálkozott, hogy az igazgatói lakás körül is ennyi gödör tátong. Egész eddig úgy gondolta, az igazgató nem venné szívesen, ha az otthonának ajtaja előtt turkálnának. De néhány mélyedés egészen az épület faláig ért. És itt közelebb is estek egymáshoz a gödrök, s az alakjuk és méretük is különböző volt.

Mr Sir bekopogott. Stanley még mindig a kezében szorongatta az üres zsákot.

– Igen? – nyitotta ki az igazgató az ajtót.

– Történt egy kis esemény odakint a tapon – mondta Mr Sir. – Barlanglakó majd elmeséli.

Az igazgató egy pillanatilag Mr Sir arcát fürkészte, aztán a tekintete Stanleyre vándorolt. Stanley úrrá lett a rettegés.

– Gyere be, ha már itt vagy – mondta az igazgató. – Kimegy az összes hideg.

Az épületben működött a légkondicionáló. A tévében valami műsor ment. Az igazgató a távirányítóért nyúlt, és kikapcsolta. Aztán leült egy vászonszékre. Mezítláb volt, és shortot viselt. A lába is ugyanolyan szeplős volt, mint az arca és a karja.

– Tehát, mit akarsz elmesélni nekem?

Stanley mély levegőt vett, és megpróbált erőt venni magán.

– Mikor Mr Sir a kulacsokat töltötte, bemásztam a kocsiiba, és elloptam a napraforgómagos zsákját.

– Értem. – Mr Sirhez fordult. – Ezért hozta ide?

– Igen. De azt hiszem, nem mond igazat. Szerintem valaki más csórta el a zsákot, Barlanglakó csak fedezi Röntgent vagy valamelyik másikat. Ez egy tízkilós zsák, és ő azt állítja, hogy az egészet egyedül pusztította el. – Elvette a zsákot Stanleytól, és az igazgató elé helyezte.

– Értem – mondta ismét az igazgató.
– Az a zsák nem volt tele – magyarázta Stanley. – És egy csomó ki is ömlött belőle. Megnézheti a gödrömben.
– Abban a szobában, Barlanglakó, van egy kis virágos dobozka. Áthoznád nekem? – Az egyik helyiség felé mutatott.
Stanley az ajtóra nézett, aztán az igazgatóra, majd újból az ajtóra. Elindult. Valamiféle öltözőszoba volt, mosdóval és tükörrel. A csap mellett ott volt a kis doboz, melyet fehér alapon rózsaszín rózsák díszítettek.
Odavitte az igazgatóhoz, aki letette maga elé az üveg dohányzóasztalra. Kinyitotta a kaptart, és felemelte a tetejét.
Egy sminkes doboz volt. Stanley anyjának is volt otthon egy hasonló. Néhány körömlakkos üveget látott benne, egy lakklemosót, egy pár rúzst, és egyéb tégléket meg kompaktokat.
Az igazgató elővett egy üveg sötétvörös körömlakkot.
– Látod ezt, Barlanglakó? Stanley bólintott.
– Ez az én különleges körömlakkom. Látod, milyen gyönyörű színe van? Ilyet nem kapsz az üzletben. Ezt nekem magamnak kell elkészítenem.
Stanleynek fogalma sem volt, miért mutatja meg neki a lakkot az igazgató. Azt sem értette, mi szüksége van rá, hogy itt, az Isten háta mögött, egyáltalán körömlakkot és sminket használjon.
– Szeretnéd tudni, mi a titkos hozzávaló? Stanley megvonta a vállát.
Az igazgató kinyitotta az üveget.
– Kígyóméreg. Csörgőkígyóé.
Lassan elkezdte lakkozni a körmét a bal kezén. – Teljesen veszélytelen... amikor már megszáradt. Elkészült a bal kezével. Néhány másodpercig rázta az ujjait a levegőben, aztán hozzákezdett a jobb kezéhez.
– Csak akkor mérgező, ha még folyékony.
Befejezte a körömlakkozást és felállt. Megérintette Stanley arcát. Hegyes, nedves körmét lassan végighúzta rajta. Stanley érezte, hogy megbizsereg a bőre.
A kisujja körme egy kicsit hozzáért a sebhez a nyakán. Éles fájdalom hasított bele, és Stanley hátraugrott.
Az igazgató Mr Sirhöz fordult, aki a kandalló előtti kőlapon ücsörgött.
– Szóval, azt gondolja, Barlanglakó ellopta a napraforgómagját?
– Nem, csak ő állítja, hogy ő lopta el, de én azt hiszem...
Az igazgató arcon vágta.
Mr Sir döbbenetesen nézett rá. Három hosszúkás, vörös csík jelent meg a bal arcán. Nem lehetett tudni, hogy a körömlakktól vagy a vértől pirosak-e azok a csíkok. Beletelt néhány másodpercbe, míg a mérge felszívódott. Ekkor Mr Sir hirtelen felkiáltott, mindkét kezével az arcához kapott, előrebukott, és ráesett a szőnyegre.

Az igazgató hangját alig lehetett hallani.

– Hát engem nem túlzottan izgat a napraforgómagja. Mr Sir halkan nyöszörgött.

– Csak hogy tudja – folytatta az igazgató –, jobban örültem, amikor még dohányzóit.

Egy pillanatra úgy tűnt, Mr Sir fájdalmai enyhültek. Mélyeket lélegzett. Aztán hirtelen felkapta a fejét, és ugyanolyan fájdalmas kiáltás szakadt fel belőle, mint az imént.

Az igazgató Stanleyhez fordult.

– Most menj szépen vissza a gödörhöz!

Stanley elindult, de Mr Sir ott feküdt az útjában. Stanley látta, hogy az izmok görcsösen ránganak az arcán. Látszott rajta, hogy a poklok kínjait szenvedti.

Stanley óvatosan átlépett rajta.

–Ő most...?

– Igen...? – nézett rá kérdően az igazgató.

Stanley túlságosan rémült volt, hogy folytassa.

– Nem fog meghalni – jelentette ki az igazgató, miközben legyező mozdulatokkal a kötmeit szárogatta. – És bizony ez nem a legjobb hír a számodra...

21

Hosszú séta volt visszafelé a gödörig. Stanley a hőtől vibráló, poros levegőn át a fiúkat nézte, ahogy emelgetik az ásót. A D csoport volt a legtávolabb. Keserűen gondolt rá, hogy neki ma megint jóval tovább kell majd ásnia, mint a többieknek. Ám remélte, hogy még az előtt befejezi, hogy Mr Sir magához tér. A gondolattól is libabőrös lett, hogy esetleg egyedül marad Mr Sirrel idekint, távol a tábortól.

Nem fog meghalni. És bizony ez elég kellemetlen lehet a számodra... – idézte fel magában az igazgatónő szavait.

Stanley a dédapjára gondolt – nem a malactolvajra, hanem a fiára, akit a Csókos Kate Barlow fosztott ki. Próbálta elképzelni, hogy érezhette magát, amikor Csókos Kate otthagya a sivatagban. Valószínűleg kábé úgy, ahogy ő most. Kate Barlow magára hagyta a dédapját, akinek egyedül kellett szembenéznie a kietlen, forró sivataggal. Az igazgató pedig magára hagyta őt, s most egyedül kell szembenéznie Mr Sirrel.

A dédapjának valahogyan sikerült kibírnia tizenhét napig. Egy csapat kigyóvadász talált rá. Addigra már teljesen zavart volt. Mikor megkérdezték tőle, hogyan sikerült életben maradnia ilyen sokáig, azt válaszolta: „Isten hüvelykujja megsegített”.

Csaknem egy hónapot töltött kórházban. A végén feleségül vette az egyik

ápolónót. Soha senki nem értette, mire gondolt, amikor Isten hüvelykujját emlegette. Utóbb még ő maga sem.

Stanley valami surranó hangra lett figyelmes. A lába megállt a levegőben, a lépés közepén. A talpa alatt egy csörgőkígyó hevert összetekeredve. A farkát a levegőbe emelte, s figyelmeztető csörgéssel adta tudtul: ne tovább!

Stanley visszahúzta a lábát, és elrohant.

– Hé, Barlanglakó! – üdvözölte Hónalj. – Te még élsz?

– Mit mondott a diri? – kérdezte Röntgen. – Mit mondtál neki te? – kérdezte Mágnes.

– Azt, amit Mr Sirnek is. Hogy én loptam el a napraforgómagos zsákot.

– Helyes – bólogatott Mágnes.

– És mit szólt a nő? – tudakolta Cikkakk. Stanley vállat vont.

– Semmit. Dühös lett Mr Sirre, hogy ilyesmivel zaklatta. Nem volt kedve elmesélni a részleteket. Úgy érezte, ha nem beszél róla, akkor talán meg se történt.

Odament a gödréhez. Legnagyobb meglepetéséé, már majdnem elkészült. Döbbenet bámult a kiásott lyukba. Valahogy nem állt össze a kép.

Vagy mégis... Elmosolyodott. Rájött, hogy mivel magára vállalta a napraforgómag-dolgot, a többiek kiásták helyette a gödröt.

– Hé, köszönöm! – hálálkodott.

– Ne rám nézz! – tiltakozott Röntgen.

Stanley zavartan tekintett körbe – Mágnes, Hónalj, Cikkakk, Polip. Egyikük sem vállalta magára.

Végül Zéróra nézett, aki, mióta Stanley megérkezett, csak ásott szótlantul. Zéró gödre mindenki másénál kisebb volt.

22

Stanley készült el elsőként. Beleköpött a gödörbe, aztán lezuhanyozott, és felvette a tisztább ruháját. Három nappal ezelőtt mostak utoljára, így még a „tiszta” holmija is piszkos és bűdös volt. Holnaptól ez lesz a munkaruhája, és a másikat kimossák végre.

Nem tudta elképzelni, Zéró miért ásta ki helyette a gödröt. Ő még csak nem is kapott a napraforgómagból.

– Azt hiszem, szeret gödröt ásni – találgatott Hónalj.

– Ez a srác egy vakondok – jelentette ki Cikkakk. – Szerintem földdel táplálkozik.

– A vakondokok nem esznek földet – javította ki Röntgen. – Azt a giliszták csinálják.

– Hé, Zéró! – röhögött Polip. – Te akkor most vakondok vagy, vagy giliszta?

Zéró nem válaszolt.

Stanley még csak meg sem köszönte neki. De most ott tilt az ágyon, és arra várt, hogy Zéró visszaérjen a zuhanyzóból.

– Köszönöm – mondta, amikor Zéró belépett a felhajtott sátorlap alatt.

Zéró csak egy pillantást vetett rá, aztán odament a ládájához, és letette a piszkos ruháit és a törölközőjét.

– Miért segítettél nekem? – kérdezte Stanley.

– Nem te loptad el a napraforgómagos zsákot – válaszolt Zéró.

– Rendben van. De te sem – felelte Stanley.

Zéró meredten nézett rá. A szeme kikerekedett, tekintete át-hatóvá vált, mintha egyenesen belelátott volna Stanleybe.

– És az edzőcipőt sem loptad el.

Stanley nem tudott mit mondani.

Nézte, ahogy Zéró kimegy a sátorból. Ha itt valakinek röntgenlátása van, az nem Röntgen, az Zéró.

– Várj! – kiabálta, miközben utána igyekezett.

Zéró megtorpant a sátor előtt, Stanley majdnem nekirohan.

– Megpróbállak megtanítani olvasni, ha szeretnéd – ajánlkozott. – Nem tudom, hogy értek-e a tanításhoz, de ma nem vagyok annyira magam alatt, mivel a gödröm nagy részét te ástad ki.

Zéró arcán hatalmas mosoly terük el.

Visszamentek a sátorba, ahol valószínűbb volt, hogy nem zavarják őket. Stanley elővette a papíros dobozkat és egy tollat a ládájából. Leültek a földre.

– Ismered az ábécét? – tudakolta Stanley.

Egy pillanatra mintha valamiféle dac csillant volna meg Zéró tekintetében, de aztán elillant. – Egy részét talán igen – válaszolta. – A, B, C, D...

– Folytasd! – biztatta Stanley.

Zéró tekintete a semmibe révedt. -E...

– F – segített Stanley.

– G – folytatta Zéró. A szája sarkából kieresztett egy kis levegőt. – H ... I ... K, P.

– H, I, J, K, L – javította ki Stanley.

– Úgy van – bólogatott Zéró. – Mintha már hallottam volna. Csak eddig nem jegyeztem meg pontosan.

– Semmi gond – nyugtatta meg Stanley. – Most elmondom az egészet, hogy felfrissítsem az emlékezetedet, aztán te jössz.

Elsorolta az ábécét Zérónak, Zéró pedig egyetlen hiba nélkül megismételte.

– Nem is rossz egy olyasvalakitől, aki sohasem látta a *Szezám utcát!* – dicsérte meg Stanley a fiút.

– Jól van, mondtam, hogy hallottam már valahol – szerénykedett Zéró. Megpróbált úgy tenni, mintha az egész nem is lenne olyan nagy dolog, de

széles mosolya elárulta, hogy örül a sikernek.

A következő lépés már nehezebb volt. Stanleynek ki kellett találnia, hogyan taníthatná meg felismerni az egyes betűket. Adott Zérónak egy darab papírt, és maga elé is vett egyet.

– Azt hiszem, az A-val kellene kezdenünk.

Lerajzolt egy nagy A betűt, Zéro pedig lemásolta a saját papírjára. A papír nem volt megvonalmazva, ami kissé nehezítette a dolgot, de Zéro A betűje nem is sikerült rosszul, csak egy kicsit nagyobb lett a kelleténél. Stanley szólt neki, hogy írjon valamivel kisebb betűket, mert így nagyon hamar elfogy a papír.

– Minden betűt kétféle módon írhatunk – magyarázta Stanley, miközben arra gondolt, hogy a tanítás kutyanehez mesterség. – Ez itt egy nagy A. De legtöbbször a kis *a*-t használjuk. Nagybetűket csak a szavak elején, és csak akkor, ha mondatot kezdünk vele, vagy ha tulajdonnév, mint például a keresztneved.

Zéro bólogatott, mintha értené, de Stanley tudta, hogy nem sokat fogott fel a dologból.

Rajzolt egy kis a betűt, Zéro pedig lemásolta. – Tehát ötvenkét ilyen van... – jegyezte meg Zéro. Stanley nem igazán tudta, hogy miről beszél.

– A huszonhat betű helyett. Valójában ötvenkettő van. Stanley meglepetten nézett rá.

– Azt hiszem, igazad van. De ezt hogy számoltad ki? – kérdezte.

Zéro nem válaszolt.

– Összeadással? Zéro nem válaszolt.

– Vagy szorzással?

– Egyszerűen csak ennyi van – felelte Zéro.

Stanley megvonta a vállát. Az sem volt világos, honnan tudta Zéro, hogy kiinduló helyzetben huszonhat van belőlük. Megszámolta, amikor elsorolta? Egyszer-kétszer még leíratta Zéróval a kis és *a* nagy A betűt, aztán rátértek a *B*-re. Ez sokáig fog tartani, állapította meg magában.

Zéro, mintha olvasna a gondolataiban, megszólalt:

– Egy nap taníts meg, mondjuk, tíz betűt. Öt nagybetűt és öt

kicsit. Öt nap múlva tudni fogom az összesét. Csak az utolsó napon tizenkettőt kell átvennünk. Hat nagybetűt és hat kicsit.

Stanley ismét döbbsen nézett rá, nagyon meglepte, hogy Zéro mindezt ki tudta számolni.

Zéro valószínűleg félreértette a tekintetét, mert így folytatta:

– Minden nap kiásom helyetted a gödröd egy részét. Ások, mondjuk, egy órát, és te cserébe tanítasz engem egy órát. És mivel én úgyis gyorsabban ások, nagyjából egyszerre végzünk majd a munkával. Nem kell majd várnom rád.

– Rendben van – egyezett bele Stanley.

Miközben Zéro a *B* betűt próbálgatta, Stanley megkérdezte tőle, hogyan számolta ki, hogy az egész öt napot vesz majd igénybe.

– Szoroztál? Osztottál?

– Egyszerűen ennyi, és kész – válaszolta Zéro.

– Jó vagy matekból – állapította meg Stanley.

– Nem vagyok teljesen hülye – jelentette ki Zéro. – Tudom, hogy mindenki azt hiszi. És csak azért, mert nem szeretek kérdésekre válaszolni.

Aznap, már villanyoltás után, Stanley újból átgondolta az egyezséget, amelyet Zéróval kötött: hogy minden nap pihenhet egy kicsivel többet, az jó dolog, de tudta, hogy Röntgennek nem fog ez tetszeni. Azon morfondírozott, hogyan lehetne valahogy rávenni Zérót, hogy Röntgen gödréből is ásson ki egy kicsit. De hát ez mégsem járná! – szegült szembe önmagával. *Én vagyok az, aki órákat ad Zérónak. Nekem van szükségem pihenésre, hogy Úgyen elég energiám a tanításhoz. Én vagyok az, aki vállalta a balhét a napraforgómag-ügyben. Én vagyok az, akire Mr Sir nagyon dühös...*

Behunyta a szemét, és felvillantak előtte az igazgató házában történtek: a vörös körmök, Mr Sir, ahogy a padlón fekszik összegörnyedve – és a virágos sminkes dobozka.

Úgy pattant fel a szeme, mintha rugóra járna.

Hirtelen eszébe jutott, hol is látott azelőtt egy ugyanolyan aranszínű csövecskét.

Az édesanyja fürdőszobájában! Rúzs volt benne!

KB!

KB!

A döbbenettől elakadt a lélegzete.

Ajka némán Kate Barlow nevét formálta, ahogy eltűnődött, vajon tényleg lehetséges-e, hogy az a kis csecsebecse valaha a csókos banditáé volt.

23

Száztiz évvel ezelőtt a Zöldtó volt a legnagyobb tó Texasban. Vize kristálytisza és hideg volt, és úgy ragyogott a napsütésben, mint egy hatalmas smaragd. Tavasszal különösen gyönyörű látványt nyújtott, amikor a partján sorakozó barackfák rózsaszínes-sárgás virágba borultak.

Minden év július negyedikén városi pikniket tartottak a tóparton.

Vetélkedőket rendeztek, táncoltak, énekeltek, és ha le akarták hűteni magukat, csak megmártóztak a tó vizében. Versenyeket írtak ki, ki készíti a legjobb barackos lepényt és a legfinomabb lekvárt.

Miss Katherine Barlow minden évben hazavihetett egy különdíjat a mesés fűszeres barackjáért. Soha senki nem próbálkozott meg az utánzásával, mert mindenki tudta, Kate barackjával úgysem veheti fel a versenyt.

Miss Katherine minden nyáron több kosárnyi barackot szedett le, és főzött be fahéjjal, szegfűszeggel, szerecsendióval és néhány más, szigorúan titkolt fűszerrel ízesítve. A barackok az üvegben egész télen kitartottak. Minden bizonnyal tovább is elálltak volna, de a tél végére mindig elfogytak.

Az a mondás járta, hogy a Zöldtó maga a „földi paradicsom”, és hogy Miss Katherine fűszeres barackja „az angyalok eledele”.

Katherine Barlow volt az egyetlen tanítókisasszony a városban. Egy régi iskolaépület egyetlen termében folyt a tanítás. A ház már akkor is elég öreg volt. A tető beázott. Az ablakokat nem lehetett kinyitni. A megvetemedett ajtót már csak néhány görbe sarokpánt tartotta.

Kate remek tanár volt, tiszteletreméltó tudással és rengeteg életkedvvel. A gyerekek rajongtak érte.

Esténként a felnőtteknek tartott órákat, akik között szintén sok híve volt. Mivel nagyon csinos teremtés volt, az óráit gyakran látogatták olyan fiatal emberek, akiket a tanítókisasszony személye valójában jobban érdekelt, mint maga az oktatás.

De soha nem kaptak mást, csak oktatást.

Az egyik ilyen fiatal embert Csuka Walkernek hívták. A valódi neve Charles Walker volt, de mindenki Csukának hívta, mert a lába úgy bűzlött, mint egy rakás döglött hal.

Erről persze Csuka Walker csak részben tehetett. Gyógyíthatatlan láb gombásodás gyötörte. Valójában ugyanaz a gomba, amely száztíz évvel később a híres baseball-játékost, Clyde Derricket is. De Clyde Derrick legalább minden nap megfürdött.

– Minden vasárnap reggel fürdőt veszek – kérkedett Csuka Walker –, ha szükség van rá, ha nincs.

A városban szinte kivétel nélkül mindenki azt hitte, Miss Katherine Csuka Walkerhez megy majd feleségül. Ő volt ugyan-

is a megye leggazdagabb emberének a fia. Az ő családjáé volt a legtöbb barackfa, és az összes told a tó keleti partján.

Csuka Walker gyakran tiszteletét tette az esti tanórákon, de soha sem figyelt oda az anyagra. Be nem állt a szája tanítás alatt, és udvariatlanul viselkedett a többiekkel. Nagyhangú volt és buta.

A városban az emberek nem voltak különösebben műveltek. Ám ez sohasem zavarta Miss Katherinet. Tudta, hogy az életük nagy részét azzal

töltődik, hogy helyállnak a földeken, az állatok ellátásában, és nem sok iskolapadot koptattak. Ő pedig épp azért van itt, hogy tanítsa ezeket az embereket.

De Csuka Walkernek esze ágában sem volt tanulni. Már-már úgy tűnt, büszke saját butaságára.

– Mit szólna szombaton egy kis csónakázáshoz? Van egy új csónakom – invitálta egyik este, óra után a tanító kisasszonyt.

– Nem, köszönöm – utasította el Miss Katherine.

– Vadonatúj csónak! – erősködött Walker. – Még evezni sem kell.

– Igen, tudom – felelte Miss Katherine.

A városban már mindenki látta – és hallotta – Walkerék új csónakját. Rettenetesen zajos volt, és ronda, fekete füstfelhőket köpködött a tó szépséges tükre fölé.

Csuka Walker mindig mindent megkapott, amit csak akart. Nem akarta elhinni, hogy Miss Katherine visszautasította. Figyelmeztetően felemelte a mutatóujját:

– Vegye tudomásul, Charles Walkernek soha senki nem mondhat nemet!

– Mintha most épp ezt tettem volna... – válaszolta Katherine Barlow.

24

Stanley félig még aludt, amikor beállt a sorba a reggeliért, de ahogy meglátta Mr Sirt, rögtön kiszökött a szeméből az álom. Mr Sir arcának bal oldala akkorára volt dagadva, mint egy dinnye. Három sötétlila karmolás éktelenkedett az arcán, ott, ahol az igazgató végighúzta a körmét.

Nyilván Stanley társai is észrevették, hogy néz ki a felügyelő, de volt annyi eszük, hogy ne szóljanak egy szót se. Stanley egy dobozos gyümölcslet és egy műanyag kanalat tett a tálcájára. Lesütött szemmel és visszafojtott lélegzettel várt, míg Mr Sir valami zabpelyhszerűséget lapátok a tányérjára.

Odavitte a tálcát az asztalhoz. A háta mögött, egy másik sátorból való fiú hirtelen megszólalt:

– Hé, mi történt az arcával?

Hatalmas csattanás hallatszott.

Stanley megfordult, és látta, hogy Mr Sir a zabpelyhes fazékhoz szorítja a fiú fejét.

– Valami gond van tán az arccal?

A fiú megpróbált válaszolni, de képtelen volt. Mr Sir a torkánál fogva szorította.

– Lát valaki bármi rendelleneset az arcomon? – tudakolta Mr Sir, miközben tovább szorította a szerencsétlen kíváncsiskodó nyakát.

Senki nem válaszolt.

Mr Sir elengedte a fiút. A feje nekicsapódott az asztalnak.

Mr Sir fölé hajolt, és torkaszakadtából ordított:

– És most hogy látod, van valami gond az arcommal?

A fiú szájából valamiféle hörgő hang tört elő, aztán sikerült kipréselnie magából:

– Semmi...

Odakint a tapon a többiek persze megkérdezték Stanleyt, mit tud Mr Sir arcáról, de ő csak megvonta a vállát, és ásott tovább. Ha nem beszél róla, talán könnyebben elfelejti.

Olyan keményen és olyan gyorsan dolgozott, ahogy csak tudott, beleadott mindent. Minél hamarabb ott akarta hagyni a tavat, és olyan messzire akart kerülni Mr Sirtől, amennyire csak lehetséges. Az erejét sem kellett úgy tartalékolnia, mint korábban, hiszen Zéró segített.

Először Mr Pendanski vezette a vizeskocsit. Másodszorra Mr Sir.

Csak a szokásos „Köszönöm, Mr Sir!” hangzott el, ahogy töltögette a kulacsokat. A fiúk rá se mertek pillantani Mr Sir arcára.

Stanley nyelve egészen a szájpadról távozott a sorállás közben. A szája teljesen kiszáradt, s az ajka olyan cserepes volt, mint a tó felszíne.

– Köszönöm, Mr Sir! – mondta Mágnes is, ahogy nyúlt a teli kulacsért.

– Szomjas vagy, Barlanglakó? – fordult Mr Sir Stanleyhez.

– Igen, Mr Sir – válaszolta Stanley, és nyújtotta a kulacsát. Mr Sir kinyitotta a csapot, de a víz nem Stanley kulacsába folyt, hanem egyenesen mellé.

Mr Sir úgy fél percig folyatta a forró talajra a vizet, aztán elzárta.

– Még egy kicsit? – kérdezte.

Stanley nem válaszolt.

Mr Sir pár másodpercre ismét megnyitotta a csapot. A kulacs mellé eresztett víz szinte azonnal eltűnt, ahogy földet ért.

– Azt hiszem, most már bőven elég lesz – jelentette ki a felügyelő, és visszaadta Stanleynek az üres kulacsot.

– Köszönöm, Mr Sir! – mondta a fiú.

25

Száztíz évvel ezelőtt Zöldtó városában élt egy orvos, akit Dr. Hawthornnak hívtak. Aki megbetegedett, Hawthorn doktort kereste fel. Vagy Samet, a hagymaárust.

– Hagymát vegyenek! Friss, édes hagymát! – kiabálta Sam, miközben szamarával, Mary Louval, a város utcácskáit róttta. Mary Lou egy hagymával megrakott kocsit húzott maga után.

Sam hagymaföldje valahol a tó túlsó partján volt. Egy héten egyszer vagy kétszer árevezett a tapon, és megrakta a kosarával. Samnek nagy, erős keze volt, de még így is egy napig tartott, míg átért a tapon, és egy másikba, míg

visszatért. Mary Lour volt, mikor magával vitte, volt mikor egy istállóban hagyta.

Sam állítása szerint Mary Lou már majdnem ötvenéves volt, ami ritka szép kor egy szárnak.

– Nem eszik mást, csak nyers hagymát – híresztelte Sam, miközben egy szép fej fehér hagymát forgatott sötét ujjai közt. -

Ez a természet varázserővel bíró adománya. Ha valaki nem eszik mást, csak nyers hagymát, akár kétszáz évig is élélhet.

Sam ugyanakkor nem lehetett több húsz évesnél, így túl nagy összegben azért senki nem fogadott volna, hogy Mary Lou valóban annyi idős, amennyinek a gazdája mondja. Hisz honnan is tudhatná? Vitába azonban senki nem szállt vele számára koráról. S ha egy város lakó megbetegedett, nem csak Hawthorn doktort keresték fel, hanem Samet is.

És Sam mindig ugyanazt a tanácsot adta:

– Egyen sok hagymát!

Lelkesen hirdette, hogy a hagyma jót tesz az emésztésnek, a májnak, a gyomornak, a tüdőnek, a szívnek, az agynak.

– Ha nekem nem hisznek, nézzenek a jó öreg Mary Loura! Egy percet sem volt beteg egész életében.

Különböző balzsamokat, krémeket, szirupokat és kenőcsöket is tartott, melyek mind, mind hagymából és a hagyományos különböző részeiből készültek. Az egyik az asztmát gyógyította, a másik a szemölcsöket és pattanásokat tüntette el, a harmadik a reumára jelentett gyógyírt. Még olyan kenőcse is volt, amellyel állítólag a kopaszság ellen lehetett felvenni a harcot.

– Csak kenje be vele a férje fejét minden éjjel, amikor alszik, Mrs Collingwood, és hamarosan olyan dús és hosszú haja lesz, mint Mary Lou farka!

Hawthorn doktor nem neheztelt Samre. Zöldtő város lakói nem akarnak kockáztatni. Elfogadták a szokásos gyógyszert Hawthorn doktortól, és a hagymából készült kotyvalékokat is Samtól. És amikor felgyógyultak a betegségből, senki sem tudhatná biztosan, még maga Hawthorn doktor sem, hogy valójában melyik kezelés segített.

Hawthorn doktor szinte teljesen kopasz volt, s reggelente gyakorta volt hagymaszaga...

Ahányszor Katherine Barlow hagymát vett, egyet-kettőt mindig Mary Lou számára fizetett ki.

– Valami baj van? – kérdezte Sam egy napon, miközben Katherine épp Mary Lou etette. – Olyan zaklatottnak tűnik.

– Ó, csak az időjárás a ludas – felelte Miss Katherine. – Mintha esőfelhők gyülekeznének.

– Mi szeretjük az esőt, én meg Mary Lou – mondta Sam.
– Nekem sem lenne vele semmi bajom – bólogatott Miss Katherine, miközben a durva sörényt simogatta a számár fején. – Csak sajnos az iskola teteje beázik.
– Azt helyrehozhatom – ajánlotta fel Sam.
– És mit csinálna vele? – tréfálkozott Katherine. – Kitöltené a lyukakat hagymakrémmel?
Sam felnevetett.
– O, sok mindenhez értek! – mondta. – A csónakomat is én építettem. És még sohasem szívárgott!
Katherine-nek szemet szúrt a fiú erős, izmos keze.
Megállapodtak. Sam rendbe hozza a beázó tetőt, és cserébe kap hat üveg fűszeres barackot Katehrinetől.
Egy hétbe telt, mire Sam befejezte a javítást, mert csak délutánonként dolgozhatott, mikor a délelőtti tanítás már véget ért, ám még nem esteledett be. Sam nem járhatott iskolába, mert néger volt, de azt azért megengedték neki, hogy javításokat végezzen az épületen.
Míg Katherine általában dolgozatokat javított, könyveket olvasgatott, miközben Sam a tetőn dolgozott. És élvezte beszélgetést, amelyet Sammel folytatott. Ő felkiabált Samnek a tetőre, Sam pedig le neki. Meglepődött, hogy a fiút érdekli a költészet. Néha felolvasott neki egy verset. És többször is előfordult, hogy amikor Poetól vagy Longfellow-tól kezdett bele egy költeménybe, Sam kívülről tudta azt, s befejezte helyette.
Katherine láthatóan lehangolt volt, amikor a tető végül elkészült.
– Valami baj van? – tudakolta Sam.
– Nem, remek munkát végeztél – válaszolta Katherine. – Csak ... az ablakokkal van még egy kis gond. Nem lehet kinyitni őket. A gyerekek és én nagyon örülnénk néha egy kis friss levegőnek.
– Azt is helyrehozhatom – ajánlkozott Sam.
Katherine adott neki újabb két üveg barackot, és Sam megjavította az ablakokat.
Most sokkal könnyebb volt beszélgetni, hogy a fiú az ablakokon dolgozott. Mesélt Katherine-nek a titkos hagymaföldjéről a tó túlsó partján, „ahol egész évben nő a hagyma, és a patakok hegynek felfelé folynak”.
Mikor Sam az ablakokkal is elkészült, Katherine panaszkodott, hogy a padok is billegnek.
– Azt is helyrehozhatom – ajánlkozott Sam.
Amikor legközelebb találkoztak, Katherine megemlítette, hogy „az ajtó nem áll egyenesen”, s így még egy délutánt Sammel töltött, miközben a fiú az ajtót javította.

Az első félév végére Hagymás Sam keze alatt az öreg, lepusztult iskolaépület megújult, frissen festett gyönyörűséggé változott, melyre az egész város büszke lehetett. Az arra járók megálltak az épület előtt és megcsodálták.

– Ez a mi iskolánk! Ebből látszik, milyen fontos számunkra az oktatás, itt, Zöldtó városban.

Az egyetlen ember, aki nem lelkesedett, az Miss Barlow volt. Nem maradt már semmi, ami javításra szorult volna.

Egyik délután ült az íróasztalánál, és az esőcseppek kopogását hallgatta. Mos már egyetlen esőcsepp sem folyt be a terembe. Az asztal a szeméből patakzó könnytől volt nedves.

– Hagymát vegyenek! Csípős, édes hagymát! – kiabálta Sam odakint az utcán.

Katherine kirohant hozzá. Szerette volna átölelni, de nem tudta megtenni. Inkább átölelte Mary Lou nyakát.

– Valami baj van? – kérdezte Sam.

– Jaj, Sam! – felelte Katherine. – Megszakad szívem!

– Azt is helyrehozhatom – ajánlkozott Sam. Katherine ránézett.

Sam megfogta a kezét, és megcsókolta.

Mivel esett az eső, rajtuk kívül senki más nem volt az utcán. De ha lett is volna, Katherine és Sam akkor se vették volna észre. Teljesen elmerültek a maguk világában.

Ám egyszer csak Hattie Parker lépett ki a vegyesbolt ajtaján. Ők nem látták, Hattie viszont meglátta őket. Vádló ujjal feléjük bökött, és remegő hangon suttogetta:

– Az Isten megbünteti mindkettőtöket!

26

Telefon ugyan nem volt, de a pletyka így is gyorsan terjedt a kisvárosban. A nap végére már mindenki tudta Zöldtó városban, hogy a tanító kisasszony megcsókolta a hagymásfiút.

Másnap reggel egyetlen gyerek sem jelent meg az órákon.

Miss Katherine egyedül ült az osztályteremben, és arra gondolt, esetleg elszámolta a napokat. Lehet, hogy már szombat van. Ez nem lepte volna meg. Az agya és a szíve egyfolytában táncot járt, mióta Sam megcsókolta.

Valami hangot hallott az ajtón kívülről, aztán hirtelen egy sereg férfi és nő zúdult be az épületbe. Csuka Walker vezette őket.

– Ott van! – kiabálta Csuka. – Az a sátáni nőszemély!

A csőcselék felborogatta a padokat, és leszaggatta a falitáblákat.

– Könyvekkel mérgezi a gyerekeink agyát! – kiabálta vádlón Csuka.

Egy nagy halomba dobálták a tankönyveket a terem közepén.

– Gondoljanak bele, mit tesznek! – figyelmeztette őket Miss Katherine kétségbeesve.

Valaki megragadta a ruháját, el is szakította, de valahogy sikerült kirohannia az épületből. Egyenesen a seriff irodájába szaladt.

A seriff felrakott lábbal üldögélt az asztalnál, és egy whiskysüvegből kottyolgatott.

– Reggelt, Miss Katherine – dörmögte.

– A csöcselék szétveri az iskolát – jelentette be Katherine levegő után kapkodva. – Földig fogják égetni, ha valaki nem állítja meg őket azonnal.

– Csak higgadjon le, kismacska! – szólította fel a seriff lassan, tagoltan. – És mondja el, miről van szó! – felállt az asztaltól, és odament Katherine-hez.

– Csuka Walker...

– Nem akarok semmi rosszat hallani Charles Walkerről! – jelentette ki a seriff.

– Nincs sok időnk! – nyugtalankodott Katherine. – Meg kell állítania őket!

– Magácska tényleg nagyon csinos – mondta a seriff. Miss Katherine rémülten nézett rá.

– Csókoljon meg! Katherine megpofozta. A seriff felnevetett.

– Megcsókolta a hagymás fiút. Akkor engem miért nem? Katherine ismét meg akarta pofozni, de a férfi elkapta a karját. Katherine megpróbálta kiszabadítani magát.

– Maga részeg! – kiabálta. – Mindig berúgok akasztás előtt.

– Akasztás előtt? Kit...

– A törvények tiltják, hogy egy néger megcsókoljon egy fehér nőt.

– Hát akkor engem is fel kell akasztaniuk – mondta Katherine. – Mert én visszacsókoltam.

– Azt nem tiltja a törvény, hogy maga megcsókolja őt – magyarázta a seriff.

– Csak azt, hogy ő csókolja meg magát.

– Isten szemében mindannyian egyenlők vagyunk – jelentette ki Katherine. A seriff felnevetett.

– Ha Sam és én egyenlők vagyunk, akkor engem miért nem csókol meg? – megint nevetett. – Ajánlok egy alkut. Egyetlen édes csók, és nem küldöm kötéltre a barátját. Csak száműzöm a városból.

Miss Katherine kirántotta a karját a szorításból. Ahogy az ajtó felé szaladt, hallotta a seriff hangját.

-A törvény keze lesújt Samre, Isten pedig magára.

Ahogy kilépett az utcára, látta, hogy az iskolaépületből füst száll fel. A tópartra szaladt. Sam épp Mary Lout próbálta befogni a hagymáskocsiba.

– Hála Istennek, hogy megtaláltalak! – sóhajtott Katherine, és megölelte. – El kell tűnnünk innen! Most azonnal!

– Mi tör...

– Valaki megláthatott minket tegnap, amikor csokolóztunk -mondta Katherine. – Felgyújtották az iskolaépületet. A seriff azt mondta, fel fognak akasztani téged.

Sam zavartnak tűnt. Mintha nem hinné, amit hall. Nem akarta elhinni.

– Gyerünk, Mary Lou!

– Mary Lou nem vihetjük magunkkal – mondta Katherine. Sam ránézett. Könny csillogott a szemében.

– Rendben van.

Sam csónakja ott ringott a vízen, egy hosszú kötéllel egy fához kötözve. A férfi eloldozta a járművet, belegázoltak a vízbe, és beültek a csónakba. Sam erős karjának segítségével gyorsan eltávolodtak a parttól.

De még az oly erős karok sem tudtak olyan gyorsan evezni, hogy felvegyék a versenyt Csuka Walker motorcsónakjával. Alig jutottak félútnál messzebb, mikor Katherine meghallotta a motor hangos zúgását. És meglátta azt a ronda fekete füstöt...

A tények:

Walker csónakja belerohant Sam csónakjába. Samet lelőtték. Katherine Barlowt akarata ellenére megmentették. Mikor visszaértek a partra, meglátta, hogy Mar' Lou ott fekszik a földön. A szamarat is kivégezték.

Mindez száztíz évvel ezelőtt történt. Azóta egyetlen csepp eső sem esett Zöldtő városban.

A döntés ránk marad: Kit büntetett az Isten?

Három nappal Sam halála után Miss Katherine lelőtte a seriffet, aki békésen iszogatta a kávéját a székében. Aztán gondosan kirúszosza a száját, és megcsókolta, ahogy a férfi kérte.

Az elkövetkező húsz évben Csókos Kate Barlow lett az egyik legrettegettebb bandita a Vadnyugaton.

27

Stanley belemélyesztette az ásót a talajba. A gödör közepén már majdnem egy méter mély volt. A nap éppen a feje fölött szórta a sugarait.

A kulacsára pillantott a gödör mellett. Tudta, hogy még télig van, de most nem ivott. Takarékosan kellett bánnia a vízzel, mert nem tudhatta, ki vezeti legközelebb a vizeskocsit.

Három nap telt el azóta, hogy az igazgató megkarmolta Mr Sir arcát. És minden alkalommal, amikor ő hozta az utánpótlást, Stanley vízadagját a földre folyatta.

Szerencsére Mr Pendanski gyakrabban jött, mint Mr Sir. Minden bizonnal tudta, mit művel Mr Sir, mert Stanleynek mindig adott egy kis ráadást. Megtöltötte a kulacsát, megvárta, míg iszik belőle egy kicsit, aztán pótolta

az elfogyott vizet.

Az is nagy segítség volt, hogy Zéró ásta ki Stanley gödrének egy részét. Bár, ahogy Stanley számított is rá, a többieknek nem nagyon tetszett, hogy Stanley csak ott ücsörög, amíg ők dolgoznak. Olyasmiket mondtak, hogy „Ki halt meg, hogy te lettél a király?” vagy „Jó lehet, ha valakinek saját háziszolgája van”.

Mikor megpróbált azzal érvelni, hogy ő volt az, aki magára vállalta a felelősséget a napraforgómagokért, a többiek azt mondták, ő volt a hibás, miért borította ki a zsákokat.

– Én az életemet kockáztattam azokért a magokért – mondta Mágnes. – És mindössze egyetlen marékkal jutott belőle.

Stanley azt is megpróbálta elmagyarázni, hogy spórolnia kell az energiájával, mert olvasni tanítja Zéró, de a többiek csak kigúnyolták.

– Mindig ugyanaz a történet, mi, Hónalj? – mondta Röntgen. – A fehér fiú ücsörög, míg a feketék dolgoznak helyette. Ez az igazság, nem, Barlanglakó?

– Nem, nem ez az igazság – tiltakozott Stanley.

– Nem, valóban nem – helyeselt Röntgen. – Ez nem igazság!

Stanley kiemelt egy újabb lapátnyi földet. Tudta, hogy Röntgen nem így beszélne, ha ő lenne az, aki olvasni tanítja Zérót. Akkor azt hangsúlyozná, milyen fontos, hogy kellőképpen kipihenhesse magát.

Ami igaz is. Neki is szüksége volt pihenésre, hogy rendesen tudjon tanítani. Bár Zéró nagyon könnyen tanult. Néha Stanley azt remélte, hogy az igazgató valóban figyelni őket a rejtett kamerái és mikrofonjai segítségével, és láthatja, hogy Zéró nem is olyan buta, mint amilyennek mindenki hiszi.

A távolban megpillantotta a közeledő porfelhőt. Kortyolt egyet a kulacsból, és várt, hogy meglássa, ki vezeti a kocsit.

Mr Sir arca már nem volt annyira feldagadva, és a karmolás nyoma is halványodott. A középső csík lehetett a legmélyebb, mely a szeme alól a szája alá futott, épp mint egy forradást imitáló tetoválás.

Stanley megvárta sorát, aztán átnyújtotta a kulacsot.

Mr Sir a füléhez emelte, és megrázta a flaskát. Elmosolyodott a lötyögő hang hallatán.

Stanley remélte, hogy nem önti ki.

Legnagyobb meglepetésére Mr Sir a vízfolyás alá tartotta a kulcsot, és megtöltötte.

– Várj itt! – mondta.

Kezében Stanley kulacsával, Mr Sir elsétált a fiú mellett, megkerülte a kocsit, és bemászott, oda, ahol a fiú márt nem láthatta.

– Mit művel odabent? – kérdezte Zéró.

– Bár tudnám! – sóhajtott Stanley.

Kis idő múlva Mr Sir kiszállt a kocsiból, és átnyújtotta Stanleynek a kulacsot. Tele volt.

– Köszönöm, Mr Sir. Mr Sir elmosolyodott.

– Mire vársz? – kérdezte. – Igyál! – Bekapott néhány napraforgómagot, rágódott rajtuk egy darabig, aztán kiköpte a héjat.

Stanley nem mert inni. Nem tudhatta, miféle mérget csepegtethetett Mr Sir a kulacsába.

Visszavitte a flaskát a gödörhöz. Csak letette, és folytatta az isist. Sokáig. Nagyon is szomjas volt már, amikor lecsavarta a kulacs kupakját, és kiöntötte az összes vizet a földre. Attól félt, ha vár még egy percet, talán nem tudja megállni, és beleiszik.

Miután Stanley az ábécé utolsó hat betűjét is átvette Zéróval, megtanította arra, hogyan írja le a nevét.

– Nagy Z – é – r – ó.

Zéró egyenként leírta a betűket, ahogy Stanley diktálta.

– Zéró – olvasta fel a papírról. Széles mosolya körbefutott az arcán.

Stanley figyelte, ahogy Zéró újra meg újra leírja a nevét. Zéró Zéró Zéró Zéró Zéró Zéró Zéró ... Valahogy elszomorította a dolog. Nem tehetett róla, de arra gondolt, százszor nulla, az még mindig csak nulla.

– Tudod, ez nem az igazi nevem – mondta Zéró, miközben vacsorázni igyekeztek.

– Hát persze – bólogatott Stanley. – Sejtettem.

– Mindig is Zérónak hívtok mindenki, az elő'tt is, mielőtt ide jöttem volna.

– Oké.

– Az igazi nevem Hector.

– Hector – ismételte meg Stanley.

– Hector Zeroni.

28

Hús évvel később Kate Barlow visszatért Zöldtő városba. Ez volt az a hely, ahol senki nem kereste volna – egy kihalt város egy kihalt tó partján.

A barackfák mind kipusztultak, csak néhány árva, alacsony kis tölgyfa maradt egy elhagyott épület oldalában. A ház valaha a tó keleti partján állt. Mostanra azonban a tópart közel tíz kilométerre került az épülettől, s magából a tóból nem maradt más, mint egy apró, piszkos vízü pocsolya.

Beköltözött az épületbe. Néha-néha mintha Sam hangját hallotta volna visszhangzani az ürességben. „Hagymát vegyenek! Friss, édes hagymát!”

Tudta, hogy örült. Ahogy az elmúlt hús évben is örült volt.

– Ó, Sam! – sóhajtozott az ürességnek. – Tudom, hogy forróság van, de én mégis fázom. Hideg a kezem. Hideg a lábam. Hideg az arcom. Hideg a szívem.

És néha hallotta, ahogy Sam válaszol: „Azt is helyrehozhatom.” És érezte a férfi ölelésének melegét.

Már vagy három hónapja élt a házban, amikor az egyik reggel arra ébredt, hogy valaki berúgja az ajtaját. Kinyitotta a szemét, és egy puska csövével nézett farkasszemet.

És megérezte Csuka Walker koszos lábának szagát.

– Pontosan húsz másodperced van, hogy eláruld, hol a zsákmány! – üvöltött rá Csuka. – Különben szétlövöm a fejedet!

Kate ásított.

Egy vörös hajú nő volt Csukával. Kate látta, hogy a nő nagy hévvel átkutatja a házat, kiborogítja a fiókokat, és lesöpri a dolgokat a szekrények polcáról.

A nő odalépett hozzá.

– Hol van? – förmedt rá.

– Linda Miller? – csodálkozott Kate. – Te vagy az? Linda Miller a negyedik osztályba járt, amikor Kate még tanított. Helyes, szeplős kislány volt, gyönyörű vörös hajkoronával. Az arca most borvirágos volt, a haja pedig piszkos és csimbókos. – Most már Linda Walker – helyesbített Csuka.

– Ó, Linda, annyira sajnálom – mondta Kate. Csuka Kate torkához nyomta a puskacsövet.

– Hol a zsákmány?!

– Nincs semmiféle zsákmány.

– Ezt ne próbáld bemesélni nekem! – kiabálta Csuka. – Minden bankot kiraboltál innentől Houstonig!

– Jobban teszed, ha elmondod – szólt közbe Linda. – Mindenre elszántuk magunkat.

– A pénzéért mentél hozzá, igaz? – kérdezte Kate.

Linda bólintott.

– De annak már vége. A tóval együtt elapadt. Ahogy kiszáradtak a barackfák. Ahogy elpusztultak az állatok. Csak arra gondoltam: most már hamarosan elered az eső. A szárazság egyszerűen nem tarthat örökké. De a forróság egyre csak nőtt és nőtt... – a tekintete az ásóra siklott, amely a kandallónak támaszkodott. – Elásta! – kiáltott fel.

– Nem tudom, miről beszéltek – mondta Kate.

Csuka hangos dörrenéssel elsütötte a puskát, alig valamivel Kate feje fölött. Az ablaküveg szilánkokra törve a földre hullott.

– Hová ástad? – kiabált Csuka.

– Ölj meg nyugodtan, Csuka – mondta nyugodt hangon Kate. – De nagyon remélem, hogy az ásás az egyik kedvenc időtöltésed. Mert sokáig fog tartani. Ha kinézel, egy hatalmas pusztaságot láatsz. Te, a gyerekeid, és az ő gyerekeik is áshattok majd, az elkövetkező száz évben, és mégsem

találjátok meg.

Linda megragadta Kate haját, és hátrarántotta a fejét.

– Ó, eszünk ágában sincs megölni téged! – mondta. – De mire végzünk veled, azt fogod kívánni, bárcsak meghaltál volna.

– Én az elmúlt húsz évben is azt kívántam, bárcsak meghaltam volna.

Kirángatták az ágyból, és félrelökték. Kék selyempizsamát viselt. Türkiz díszítésű fekete cowboycsizmája ott maradt az ágy mellett.

Lazán összekötötték a lábát, hogy járni azért tudjon, de ne futhasson el. Mezítláb kellett járnia a forró földön.

És nem engedték, hogy megálljon.

– Addig nem, amíg el nem vezetsz minket a zsákmányhoz! – jelentette ki Csuka.

Linda Kate lábára vágott az ásóval.

– Előbb vagy utóbb úgyis elvezetsz minket hozzá. Tehát jobban jársz, ha inkább előbb.

Addig jártak fel-alá a pusztaságban, míg Kate lábát már elborították a vízhólyagok. Ha netán megállt, Linda a lábára vágott az ásóval.

– Kezdem elveszíteni a türelmemet! – figyelmeztette Csuka.

Kate érezte, hogy az ásó a hátába vágódik, és a kemény földre zuhant.

– Felkelni! – parancsolt rá Linda. Kate talpra küzdötte magát.

– Ma még nagyon kedvesek voltunk veled – jelentette ki Csuka. – De egyre keményebbek és keményebbek leszünk, míg el nem vezetsz a zsákmányhoz!

– Vigyázz! – kiáltott fel Linda.

Egy gyík vetette rájuk magát. Kate megpillantotta a hatalmas vörös szempárt.

Linda megpróbált rácsapni az ásóval, Csuka pedig rálőtt, de mindketten elvétették.

A gyík Kate csupasz bokájának esett. Éles, fekete foga belemélyedt a lány lábába.

Kate elmosolyodott. Vele már semmit nem tehettek.

– Kezdetek ázni! – mondta.

– Hol van? – visította Linda.

– Hová rejtetted? – kiabált Csuka.

Kate Barlovv mosollyal az ajkán halt meg.

MÁSODIK RÉSZ

AZ UTOLSÓ GÖDÖR

29

Az időjárásban változás állt be.

És nem épp előnyös.

A levegő elviselhetetlenül párás lett, s a hőmérséklet is emelkedett, pedig már eddig is próbára tette a tábor lakóit. Stanley izzadságban úszott. Az ásója nyelén vízcseppek gördültek le.

Hatalmas dörrenés visszhangzott végig a tó fölött.

A vihar az ásó fiúktól messze nyugatra dült, távol a hegyek mögött. Stanley több mint harminc másodpercet számolt a villámlás és a dörgés között.

A napnak ebben a szakában Stanley sosem látott még el a hegyekig. Csak napfelkeltekor sejlettek föl, mielőtt még a felvert por és pára függőnye rájuk nem ereszkedett. De most ahányszor villámlott, a hegyek fekete kontúrtja egy rövid pillanatra tisztán kirajzolódott.

– Kérlek, eső! – kiabálta Hónalj. – Erre, erre!

– Lehet, hogy annyira esni fog, hogy feltölti az egész tavat – reménykedett Polip. – Akár úszhatunk is benne.

– Negyven nap és negyven éjjel – dörögte Röntgen. – Azt hiszem, el kellene kezdenünk építeni a bárkát. És gyűjtünk be minden állatból kettőt, he...?

– Ja... – bólogatott Cikkak. – Két csörgőkígyót. Két skorpiót. És két sárgafoltos gyíkot.

Amint a horizontot egy minden eddiginél hatalmasabb villám borította fényárba, egy másodpercnyi időre Stanley egy szokatlan formájú sziklát látott kirajzolódni az egyik hegy tetején. A hegycsúcs egy olyan ököltre hasonlított, melynek a hüvelykujja egyenesen felfelé állt.

Aztán a látomás eltűnt. Utóbb, Stanley abban sem volt egészem biztos, hogy valóban látta-e amit látott.

„Isten hüvelykujja, megsegített.”

– Ezt hajtogatta a dédapja, miután Kate Barlow kirabolta, magára hagyta a pusztaságban, és nagysokára valahogy ráakadtak. Nemigen kutatták, mit értett ez alatt, hiszen alig élt már, mikor megtalálták.

– De hogyan maradhatott életben három hétig víz és élelem nélkül? — kérdezte Stanley az apját.

– Ez számomra is rejtély – válaszolta Stanley apja. – A nagyanyám, a te dédanyád, ápolónő volt abban a kórházban, ahol ápolták. A nagyapám

állandóan arról beszélt, milyen jó érzés töltötte el, mikor a homlokát borogatta egy hűvös, nedves ruhával. Azt mondta, ezért szeretett belé. Ez hagyott benne igazán erős nyomot, nem a sivatagi magány.

-Tehát...soha, soha, egy szóval sem? Nem magyarázta meg, mit értett Isten hüvelykujja alatt, s hogy hogyan sikerült életben maradnia?

-Nem. Csak a semmirekellő-nyomorult-hitvány-malactolvaj apját emlegette. A vihar egyre nyugatabbra vonult, magával vitte az eső ígését. Amit hátrahagyott – legalább is Stanley számára – az a felfelé tartott hüvelykujj rajzolata volt az összeszorított öklöt formázó hegy tetején, amint előtűnik a villám fényében.

30

Másnap volt Cikcakk születésnapja. Legalábbis ő ezt állította. Cikcakk az ágyában hevert, míg a többiek kifelé igyekeztek.

– Asszem, alhatok még egy kicsit, hisz ma van a születésnapom. Aztán egy kicsivel később bevágott a sorba a reggelinél, egyenesen Polip elé. Polip rászólt, hogy álljon a sor végére.

– Hé, ma van a születésnapom – vágott vissza Cikcakk, és nem mozdult.

– Nem ma van – jelentette ki Mágnes, aki Polip mögött állt.

– De igen – erősködött Cikcakk. – Július nyolc.

Stanley ott állt Mágnes mögött. Azt sem tudta, hétfő van-e vagy szerda, nem hogy milyen hónap hányadika. Az is lehet, hogy épp július nyolcadikát ír a naptár, de vajon Cikcakk ezt honnan tudja?

Megpróbált rájönni, mióta lehet a Zöldtő Táborban, ha valóban július nyolcadika van.

– Május 24-én jöttem – morfondírozott hangosan. – Ez azt jelenti, hogy már...

– Negyvenhat napja vagy itt – fejezte be Zéró.

Stanley még mindig azon gondolkozott, hogy hány napos a május és a június. Zéróra nézett. Már megszokta, hogy ha számokról van szó, ne kételkedjen abban, amit Zéró állít.

Negyvenhat nap... Úgy érezte, legalább ezer. Érkezése napján nem ásott gödröt, és a mai még hátra van. Ez azt jelenti, hogy eddig negyvennégy gödör került ki az ásója alól – feltéve, hogy valóban július nyolcadika van.

– Kaphatok egy ráadás üdítőt? – kérdezte Cikcakk Mr Sirtől. – Ma van a születésnapom.

És mindenki meglepetésére Mr Sir adott neki egyet.

Stanley belemélyesztette az ásót a talajba. A negyvenötös számú gödör. „A negyvenötödik a legnehezebb...” – mondta magában.

Ám ez szerencsére nem így volt. Hiszen addigra sokkal erősebb lett, s nemcsak az izmai edződtek; valamelyest hozzácsokott a hőséghez is.

Miután vagy egy hétig kevesebb vízzel kellett beérnie, Mr Sir már nem vonta meg tőle a vizet. És Stanley most úgy érezte, nem is lenne többre szüksége.

Persze, egy ideje jelentett némi könnyebbséget, hogy Zéro minden nap besegített az ásásba. Ám annyival nem lett könnyebb a dolga, mint azt a többiek gondolták. Mindig kissé kínosan érezte magát, miközben Zéro az ő gödrét ásta. Nem nagyon tudta, mit kezdjen ilyenkor magával. Legtöbbször csak ácsorgott a közelben, aztán leült magában a tűző napon, a kemény földre.

Azért az is jobb volt, mint ásni...

De nem sokkal.

Amint a nap néhány óra múlva felbukkant, Stanley „Isten hüvelykujját” kereste. A hegyek azonban most nem látszottak többnek bizonytalan, sötét árnyaknál. Kis idővel később pedig már nem tudott áthatolni a tekintet az ásás keltette poron. Stanley képzelete azonban igen. Csak nem...?! Csak nem valahol arrafelé rabolta ki Kate Barlow a dédapját? Hisz’ valahol itt élhetett a környéken, ha tényleg az ő rúzsának kupakja volt, amit talált...

Zéro még az ebédszünet előtt kivette a részét az ásásból. Stanley kimászott a gödörből, Zéro pedig lement helyette.

– Hé, Barlanglakó! – kiáltott rá Cikkak, – Kellene a kezedbe egy korbács!

Ha a rabszolgád nem ás elég gyorsan, csapkodhatnád vele a hátát!

– Nem a szolgám – tiltakozott Stanley. – Csak megállapodtunk valamiben, ennyi az egész.

– Kifizetődő lehet számodra ez a megállapodás! – nyomta meg gúnyosan az utolsó szót Cikkak.

– Zéro ötlete volt, nem az enyém.

– Hát nem érted, Cikk? – szólt közbe Röntgen. – Barlanglaké egy óriási szívességet tesz Zérónak. Zéro imád gödröt ásni.

– Tényleg rendes tőle, hogy megengedi Zérónak, hogy kiássa a gödrét – helyeselt Polip.

– És velem mi lesz? – vetette fel Hónalj. – Én is szeretek ásni. Áshatok helyetted, Barlanglakó, miután Zéro abbahagyta?

A többiek röhögtek.

– Nem, én akarok! – követelőzött Cikkak. – Az én születésnapom van!

Stanley igyekezett nem tudomást venni róluk.

De Cikkak nem tágított.

– Naaa..., légy szíves, Barlanglakóóó! Ne csináld mááár! Hadd ássak egy kicsit helyetted!

Stanley kényszeredetten elmosolyodott, mintha valami jó tréfát hallana.

Mikor Mr Pendanski megérkezett az ebéddel és a vízzel, Cikkak

felajánlotta Stanleynek a helyét a sorban.

– ...mivel annnyival jobb vagy, mint én. Stanley ott maradt, ahol volt.

– Nem mondtam, hogy jobb...

– Ne sértegesd, Cikk! – szólta rá Röntgen. – Miért kellene Barlanglakónak a te helyedre állnia, mikor a sor legelején lenne a helye? Hisz ő mindannyiunknál előrébbvaló! Nem igaz, Barlanglakó?

– Nem – felelte Stanley.

– Ó, dehogynem...! – erősködött Röntgen. – Na, gyere csak a sor elejére, ahol a helyed!

– Jó nekem itt... – motyogta Stanley.

– Nem, nem...! – ellenkezett Röntgen. – Gyere csak ide!

Stanley kicsit habozott, de aztán odament a sor elejére.

Mr Pendanski megtöltötte Stanley kulacsát, és átadta neki az ebédcsomagot. Stanley boldog volt, hogy végre elmehet. Leült a saját és Zéróé gödre közé. Örült, hogy a nap hátralévő részében már ő áshat. Talán a többiek így majd békén hagyják. Az is megfordult a fejében, hogy legközelebb nem kellene engednie, hogy Zéró ásson helyette. De váltig úgy érezte, kettejük alkuja végül is helyénvaló, mert a tanításhoz szüksége van az energiájára.

Beleharapott a szendvicsbe, amelybe valamilyen sajtos-húsos ízét tettek. Persze, konzerv. A Zöldtő Táborban szinte minden ennivaló pléh dobozokból került elő. Az utánpótlás egyszer egy hónapban érkezett, teherautón.

Felnézett. Cikkak és Polip közeledett felé.

– Neked adom a sütitet, ha áshatok helyetted – ajánlotta fel Cikkak.

Polip röhögött.

– Itt van, tessék! – nyújtotta felé a kekszet Cikkak.

– Nem kérem, köszönöm – tiltakozott Stanley.

– Na, vedd már el! – erősködött Cikkak, és Stanley orra alá dugta a süteményt.

Polip röhögött. Stanley ellökte a kezét. Cikkak visszalökte. – Ne lökdöss!

– Én nem... – Stanley felállt. Körülnézett. Mr Pendanski épp Zéró kulacsát töltötte.

Cikkak ismét meglökte. – Mondtam, hogy ne lökdöss!

Stanley hátralépett egy lépést. Gondosan ügyelt rá, hogy elkerülje Zéró gödrét.

Cikkak utána lépett. Nagyot taszított Stanleyt. – Azt mondtam, fejezd be a lökdösést!

– Hagyd abba! – szólta rá Hónalj, mikor Mágnessel és Röntgennel együtt odaértek.

– Miért kellene abbahagynia? – csattant fel Röntgen. – Barlanglakó sokkal nagyobb nála. Tud magára vigyázni.

– Nem akarok balhét – mondta Stanley. Cikkakk erőset taszított rajta.
– Edd meg a sütimet! – kiabálta.
Stanley megörült, mert látta, hogy Mr Pendanski közeledik feléjük Zéróval az oldalán.
– Hello, Mamus! – üdvözölte Hónalj. – Csak hülyéskedünk egy kicsit.
– Láttam, mi folyik – mondta Mr Pendanski. Stanleyhez fordult. – Gyerünk, Stanley! Üss vissza! Te erősebb vagy!
Stanley döbbenetesen nézett Mr Pendanskira.
– Adj egy jó leckét ennek a szájhósnak! – biztatta Mr Pendanski.
Cikkakk a tenyerével vállon vágta Stanleyt.
– Hát adj egy jó leckét! – provokálta.
Stanley bátortalanul Cikkakk felé csapott, de nyomban ökölcsapások záporoztak a fejére és a nyakára. Cikkakk az egyik kezével megragadta a gallérját, a másikkal pedig csépelte.
A gallér elszakadt, és Stanley hanyatt vágódott a földre.
– Na most már elég! – szólt rájuk Mr Pendanski.
De Cikkakknak nem volt elég. Ráugrott Stanleyre.
– Abbahagyni! – kiabálta Mr Pendanski.
Stanley arca a földhöz préselődött. Megpróbált védekezni, de Cikkakk ökölcsapásaitól majd leszakadt a karja, és az arcát is a földre verte.
Nem tehetett mást, csak várt, hogy egyszer talán vége lesz.
Aztán Cikkakk hirtelen leszállt róla. Stanley felnézett, és látta, hogy Zéró karja Cikkakk hosszú nyakára kulcsolódik.
Cikkakk valamiféle nyöszörgő hangot hallatott, miközben kétségbeesetten próbálta Zéró karját lefejtetni a nyakáról.
– Még a végén megfojtod! – figyelmeztette Mr Pendanski.
De Zéró csak szorította tovább.
Hónalj nekik rohant, s ezzel kiszabadította Cikkakkot Zéró fojtogató szorításából. Mindhárom fiú a földre zuhant.
Mr Pendanski a levegőbe lőtt.

Az összes felügyelő az irodából, a sátrakból, és odakint a tóról, futva közeledett. Mindannyian elővették a fegyverüket, de mikor látták, hogy a probléma már megoldódott, visszaszüllyesztették a tokjába. Még az igazgató is előjött ez épületből.

– Volt egy kis csetepaté – mondta Mr Pendanski. – Zéró majdnem megfojtotta Rickyt.

Az igazgató Cikkakkra nézett, aki még mindig a nyakát nyújtóztatta és masszírozta. Aztán Stanleyhez fordult, akin messziről látszott, hogy ő van a legrosszabb állapotban.

– Mi történt veled?

– Semmi...

– Cikcakk nekiugrott a Barlanglakónak – mondta Hónalj. – Aztán Zéró elkezdte fojtogatni Cikcakkot, és nekem kellett lerángatnom róla. De már rég abba hagytuk, mikor Mamus lőtt.

– Csak egy kicsit forrófejük, ennyi az egész – magyarázta Röntgen. – Tudja, hogy van ez... Egész nap a napon. Az embernek könnyen felforr az agya, nem igaz? De már minden rendben.

– Értem – bólogatott az igazgató. Aztán odafordult Cikcakkhoz. – Mi a probléma? Nem kaptál kiskutyát a szülinapodra?

– Cikcakknek csak egy kicsit melege van – kelt a védelmére Röntgen. – Idekint a forróságban egész nap. Tudja, hogy van ez... Egyszerűen felforr a vére.

– Így történt, Cikcakk? – tudakolta az igazgató.

– Ja... – helyeselt Cikcakk. – Ahogy Röntgen mondta. Keményen dolgozunk a tűző napon, míg Barlanglakó csak ücsörög, és nem csinál semmit. Tényleg felforr a vérem.

– Hogyan...? – csodálkozott az igazgató. – Barlanglakó is ugyanúgy ás, mint akárki más. Cikcakk megvonta a vállát. – Néha...

– Ezt meg hogy érted?

– Zéró minden nap kiássa Barlanglakó gödrének egy részét – szólalt meg Polip.

Az igazgató Polipról Stanleyre, aztán Zéróra nézett.

– Én olvasni és írni tanítom Zérót – magyarázta Stanley. – Ez egy amolyan egyezségféle. A gödör mindenképpen elkészül, akkor meg nem mindegy, ki ássa?

-Micsoda...?! – hüledezett az igazgató.

– Arra gondoltam, az is fontos, hogy megtanuljon olvasni – mondta tovább Stanley – talán attól is fejlődik a jelleme, és...

– Az az ő jelleme! – vágott a szavába az igazgató. – És mi lesz a tiédde? Stanley zavartan megvonta a vállát. Az igazgató Zéróhoz fordult.

– Nos, Zéró, mit tanultál eddig?

Zéró nem szólt egy szót sem.

– Csak a nagy semmiért ásod Barlanglakó gödrét? – kérdezte az igazgató.

– Szeret gödröt ásni – vette a védelmébe Mr Pendanski.

– Mondd el nekem, mit tanultál tegnap! – követelte az igazgató. – Arra csak emlékszel!

Zéró nem szólt egy szót sem.

Mr Pendanski felnevetett. Felemelt egy ásót, és kijelentette:

– Akárha ezt az ásót tanítaná valaki olvasni! Még ennek is több esze van, mint Zérónak.

– Az „ír” hangot – szólalt meg Zéró.

– Az „ír” hangot – ismételte meg az igazgató. – Hát akkor mondd meg

nekem, milyen szó, amit úgy írnak: h-í-r.

Zéró zavartan nézett körbe.

Stanley tudta, hogy tudja a választ, csak utálja ezt a vizsgáztatást.

– Hír – bökte ki Zéró.

Mr Pendanski összecsapta a tenyerét.

– Bravó, bravó! Ez a srác egyszerűen zseni!

– P-í-r? – kérdezte az igazgató. Zéró egy pillanatra elgondolkozott.

A „p” hangot Stanley még nem tanította.

– Pé – motyogta Zéró. Pé – ír. Pír.

– Na és a zs-í-r? – folytatta az igazgató.

Stanley még a „zs” hangot sem tanította. Zéró erősen elgondolkodott, aztán kibökte:

– Sír.

Az összes felügyelő nevetésben tört ki.

– Zseniális, egyszerűen zseniális! – nevetett Mr Pendanski. – Olyan buta szegény, hogy még azt sem látja át, mennyire buta.

Stanley nem értette, Mr Pendanski miért csinálja ezt Zéróval. Ha jobban belegondolna, rájönne, hogy nem is annyira logikátlan, amit a fiú mondott.

– Hát mostantól nem akarom, hogy bárki más helyett áss – jelentette ki az igazgató. – És vége az olvasásóráknak is.

– Nem árok több gödröt – fogadkozott Zéró.

– Helyes – nyugtázta az igazgató. – Aztán Stanleyhez fordult. – Tudod, miért kell gödröt ásnod? Mert a javadra válik. Jó lecke. Ha Zéró ás helyetted, akkor nem a te hasznodra válik a lecke, nem igaz?

– Azt hiszem, így van – motyogta Stanley, bár jól tudta, nem csak azért ásnak, hogy erősödjön a jellemük. Az igazgató keres valamit, valamit, ami Csókos Kate Barlow tulajdona volt.

– Azt nem lehet, hogy ásom én a saját gödrömet, de azért Zérót is tanítom tovább? – próbálkozott Stanley tétován.

– Megmondom, azzal mi a baj – felelte az igazgató. – Hogy kavarodást okoz. Zéró majdnem megölte Cikcakkot. Magad is láthattad!

– Teljesen kikészül tőle – mondta Mr Pendanski. – Tudom, hogy te jót akarsz, Stanley, de hidd el, ez így van. Zéró túl buta ahhoz, hogy megtanuljon olvasni. Ettől forr fel a vére. Nem a napsütéstől.

– Nem árok több gödröt – ismételte meg Zéró. Mr Pendanski a fiú felé nyújtotta az ásót.

– Fogd, Zéró! Ez a maximum, amire valaha is képes leszel. Zéró elvette a szerszámot.

És meglengette, mint egy baseball-ütőt.

A fémlapát Mr Pendanski arcának csapódott. A térde megroggyant.

Elvesztette az eszméletét, mielőtt még a földre zuhant volna.

A felügyelők előkapták a fegyvereiket.

Zéro maga előtt tartotta az ásót, mintha azzal próbálná elhárítani a golyókat.

– Utálok gödröt ásni! – jelentette ki. Aztán lassan hátrálni kezdett.

– Ne lőjenek! – kiáltotta az igazgató. – Úgysem mehet sehová innen. Másra sincs szükségünk, mint egy vizsgálatra!

Zéro csak hátrált és hátrált, el a kiásott gödrök sora mellett, aztán egyre távolabb és távolabb.

– Vissza fog jönni vízért – legyintett az igazgató. Néhány felügyelő talpra segített Mr Pendanskit, és betámogatták a kocsiba.

Stanley Zéro után nézett, de a fiú alakját már elnyelte a porfelhő.

Az igazgató utasította a felügyelőket, hogy éjjel-nappal őrizzék a vízcsapokat. S ha Zéro visszajön – mert vissza kell jönnie – egyenesen vezessék hozzá.

– Azt hiszem, ideje újralakkoznom a körmeimet – mondta mielőtt távozott volna, s még odaszólt a hat fiúnak, hogy a nap végén természetesen hét gödröt akar látni.

31

Stanley keserű indulattal mélyesztette bele az ásót a talajba. Mindenkire mérges volt: Mr Pendanskira, az igazgatóra, Cickakkra, Röntgenre és arra a semmirekellő-nyomorult-hitvány-malactolvaj ükapjára. De leginkább saját magára...

Soha nem lett volna szabad megengednie, hogy Zéro helyette ásson. Akkor is taníthatta volna olvasni. Hiszen ha Zéro tudott egész nap ásni, és utána még maradt elég ereje a tanulásra is, neki is bírnia kellett volna energiával.

És arra gondolt, most Zéro után kéne mennie.

De nem ment.

Zéro gödrét persze ő ásta ki. Hogyan is várhatta volna el, hogy bárki is segítsen. Odakint maradt a tavon, a nap legforróbb szakában is ásott. Olykor-olykor körbetekintett, hátha megpillantja Zérót valahol.

Nem tudott szabadulni a gondolattól, hogy Zéro után kell mennie. Talán felmászhathának együtt Hüvelykujj tetejére...

Persze, feltéve, hogy eljutnak odáig... De érdemes-e egyáltalán...? Az-e az a hely, ahol a dédapja menedékre talált? És ha igen... Több mint száz év elteltével, vajon van-e még ott víz... ?

Ez nem tűnt túl valószínűnek. Hiszen egy egész tó lett mellette sivataggá. '

És ha egy ideig ki is húzhatnák ott valami vízforrást feltételezve, a végtelenségig akkor sem maradhatnának ott. És akkor csak szembe kellene nézniük az igazgatóval...

Tehát valami jobbat kell kitalálnia. Talán egyezséget köthetne az igazgatóval. Elmondhatná neki, hogy valójában hol találta azt az arany rúzsos kupakot, ha az a szörnyű nő bántatlanságot ígérne Zérónak.

Ám nem tudta, hogyan kivitelezhetné ezt a tervet anélkül, hogy még nagyobb bajba sodorná magát. Lehet, hogy az igazgató egyszerűen azt mondaná: „No most szépen elárulod nekem, hogy hol találd azt a vacakot, vagy téged is megkarmollak”. És ezzel Röntgent is bajba keverné. Az igazgató valószínűleg őt is megkarmolná, mert félrevezette.

És az elkövetkező tizenhat hónapban Röntgen azon lenne, hogy elkapja őt. Belemélyesztette az ásót a talajba.

Zéró másnap reggelig nem tért vissza. Egy felügyelő mindig ott ül a csap mellett a zuhanyozónál. Mr Pendanski mindkét szeme alatt monokli éktelenkedett, s az orrát is kötés fedte.

– Mindig tudtam, hogy nem normális – hallotta Stanley Mr Pendanskit, ahogy társának Zéróról beszélt.

A következő napon Stanleynek már csak egy gödröt kellett ásnia. Míg ásott, folytonosan azt figyelte, nem pillantja-e meg Zérót valahol. És nem tudott szabadulni a gondolattól, hogy utána kellene mennie. Az egyetlen reménye az volt, hogy Zéró magától is megtalálta Isten ujját. Végül is... a dédapja is megtalálta. Talán Zéró is érzi majd a késztetést, hogy felmásszon arra a különös hegyre.

Ha ez ugyanaz a hegy... És ha még mindig van ott víz...

Megpróbálta elhitetni magával, hogy ez nem is lehetetlen. Hisz' nem is olyan régen vihar dúlt arrafelé. Talán a Hüvelykujj valamiféle természetes víztoronyként működik, mely felfogja és tárolja az esővizet.

Talán.. talán.. talán...

Mikor visszaért a sátrába, ott találta az igazgatót, Mr Sirt és Mr Pendanskit. Rá vártak.

– Nem láttad Zérót? – kérdezte az igazgató. – Nem.

– Semmi hír felőle?

– Semmi.

– Van valami ötleted, hová mehetett?

– Nincs.

– Tudod, hogy azzal nem segítesz rajta, ha hazudsz – figyelmeztette Mr Sir.

– Odakint nem marad életben egy-két napnál tovább.

– Fogalmam sincs, hol lehet...

Mindhárman olyan arckifejezéssel meredtek Stanleyre, mintha azt próbálnák meg megállapítani, vajon igazat mond-e. Mr Pendanski arca annyira feldagadt, hogy alig tudta kinyitni a szemét. Csak két rés látszott a helyén.

– Biztos benne, hogy nincs családja? – kérdezte az igazgató Mr

Pendanskitól.

– Állami gondozott volt – mondta Mr Pendanski. – Az utcán lakott, amikor letartóztatták.

– Van valaki, aki esetleg kérdezősködhet? Valami szociális gondozó, akit esetleg érdekel, mi van vele?

– Senkije se volt — erősítette meg Mr Pendanski. – Ő maga is egy senki volt.

Az igazgató egy pillanatra elgondolkozott.

– Rendben. Az akarom, hogy semmisítsék meg az összes feljegyzést róla.

Mr Pendanski bólintott.

– Sohasem járt nálunk – jelentette ki az igazgató. Mr Pendanski bólintott.

– Be tud jutni minden adattárba a számítógépünkről? – kérdezte az igazgató Mr Pendanskit. – Nem akarom, hogy bárki is az ügyészi hivatalból rájöjjön, hogy itt volt.

– Nem hiszem, hogy mindenholnan ki lehetne törölni – mondta Mr Pendanski. – Túl sok az utalás itt is, ott is. Azt azonban meg tudom oldani, hogy ne legyen egyszerű adatra bukkanni a fiúról. De, ahogy említettem, senki nem fogja keresni. Senkit nem érdekel Hector Zeroni.

– Helyes... – bólogatott az igazgató.

32

Két nappal később új fiút helyeztek a D csoportba. Briannek hívták, de Röntgen csak Nyüzsgének nevezte, mert mindig izgett-mozgott. Nyüzsgé megkapta Zéró ágycát és Zéró „szekrényét”.

A Zöldtő Táborban nem maradt hely sokáig üresen.

Nyüzsgét azért tartóztatták le, mert elkötött egy autót. Azt állította magáról, hogy kevesebb mint egy perc alatt fel tud törni és be tud indítani bármilyen kocsit.

– Nem akarok én ellopni egyet sem – állította. – De, tudjátok, amikor elsétálok egy gyönyörű autó mellett, valami elhagyottabb helyen, egyszerre beindulok, és pillanatokon belül azon kapom magam, hogy a volán mögött ülök.

Stanley a matracán feküdt, és azon tűnődött, hogy az ágynak már nincs is olyan elviselhetetlen szaga. Vajon valóban elszállt-e a rossz szag, vagy csak hozzászokott?

– Hé, Barlanglakó! – szólította meg Nyüzsgé. – Tényleg 4:30-kor kell felkelnünk?

– Hamar hozzá lehet szokni – nyugtatta meg Stanley. – Akkor kell kezdeni, mert az a leghűvösebb időszaka a napnak.

Megpróbált nem gondolni Zéróra. Hiszen már úgyis késő... Vagy eljutott a Hüvelykujjig, vagy... De hiába próbálta elterelni a gondolatait. Mi van, ha

mégis él még? Mi van, ha még most is reményvesztetten vonszolja magát a sivatagban, víz után kutatva?

Kétségbeesetten próbálta kiűzni a fejéből a gondolatot.

Másnap reggel, odakint a tavon, Stanley hallotta, amint Mr Sir magyarázza Nyüzsgeének: *...olyan mély, és olyan széles legyen, mint az ásó.*

Nyüzsge megint nem fért a bőrébe. Ujjával az ásó nyelén dobolt, fejét pedig ide-oda himbálta.

– Az egész napos ásás után majd nem leszel ilyen virgonc! – mondta Mr Sir. – Arra sem lesz erőd, hogy a kisujjadat megmozdítsd. – A felügyelő bedobott néhány napraforgómagot a szájába, nagy gyakorlattal szét pattintotta őket, aztán kiköpte a héjat. – Ez nem cserkészlány-tábor... – vetete még oda szórakozottan.

A vizeskocsi nem sokkal napkelte után érkezett. Stanley beállt a sorba Mágnes mögé, és Nyüzsge elé.

Mi van, ha mégse lenne késő? – tolakodott elő újra a gondolat.

Mialatt Mr Sir megtöltötte Röntgen kulacsát, minden eddiginél élesebben vetült szeme elé a kép, ahogy Zéro a forró, kiszikkadt földön vonszolja magát.

De mit tehetne? Tegyük fel, Zéro valahogy életben maradt négy nap után. Hogyan találna rá? Napokba telne. Egy autóra lenne szüksége.

Vagy egy teherautóra... Egy teherautóra, víztartállyal...

Stanley azon tűnődött, vajon Mr Sir az autóban hagyta-e az indítókulcsot.

Lassan hátrább lépett a sorból, és megkerülte a vízszállító járgányt. Benézett az ablakon. A kulcs ott himbálózott a kormány mellett.

Stanley érezte, hogy az ujjai bizseregni kezdenek.

Mély levegőt vett, hogy megnyugodjon, és megpróbált higgadtan gondolkodni. Még soha életében nem vezetett.

De csak nem olyan nagy ördögösség...

Hát ez tényleg örület, állapította meg magában. De bármit is tesz, gyorsan kell cselekednie, mielőtt Mr Sir észrevenné.

Már késő, gyözködte magát. Zéro nem maradhatott ennyi ideig életben.

De mi van, ha mégsem...? Hiszen a dédapja is valahogy...

Újból sóhajtott egy nagyot. Ezt még át kell gondolnod, figyelmeztette magát. És a következő pillanatban felrántotta a kocsiját, és villámgyorsan bemászott.

– Hé! – kiabálta Mr Sir.

Elfordította a kulcsot, és rátaposott a gázpedálra. A motor felpörgött.

A kocsi nem mozdult.

Padlógig nyomta a gázpedált. A motor bőgött, de az autó nem mozdult. Az ajtó még mindig nyitva volt.

– Tedd sebességre! – kiabálta Nyüzsge.

A sebességváltó az ülés mellett volt a padlón. Stanley visszahúzta a kart, amíg a nyíl a start jelhez nem ért:

A kocsi nekiindult. Stanley nekivetette a hátát az ülés támlájának, és erősen kapaszkodott a kormányba.

A kocsi egyre gyorsabban és gyorsabban suhant a kiszáradt tavn. Aztán nagyot huppant. Stanley hirtelen előrebukott, majd azonnal hátra, ahogy a légszák az arcába fújódott, és kiesett a nyitott ajtón a földre.

Egyenesen egy gödörbe vezette a kocsit.

A földön fekve bámult a kocsira, mely az oldalára dőlt. Ezt aztán nem kenhette a semmirekellő-nyomorult-hitvány-malactolvaj ükapjára. Ez alkalommal a dologról kizárólag ő tehetett. Száz százalékig. Valószínűleg most követte el a legostobább dolgot rövid, de viszontagságos élete folyamán.

Valahogy feltápázkodott. Sajogtak a tagjai, de nem érezte, hogy eltört volna valamije. Visszanézett Mr Sirre, aki ugyanott állt, ahol az előbb, és döbbsen Stanleyre bámult.

A fiú rohanni kezdett. A kulacsa a nyakában lógott, s ahogy futás közben újra és újra a mellkasának csapódott, minden alkalommal emlékeztette, hogy üres, üres, üres...

33

Lassított a tempón. Amennyire meg tudta ítélni, senki nem eredt a nyomába. Hangokat ugyan hallott a teherautó irányából, de nem értette, mit mondanak. Egyszer-egyszer megütötte a fülét a motor zúgása is, de hogy az a teherautó egyhamar nem megy sehová, az biztos.

Arrafelé igyekezett, amerre a Hüvelykujjat sejtette.

A séta segített, hogy megnyugodjon, és tisztábban gondolkodjon. Maga sem hitte igazán, hogy eljut a Hüvelykujjig, és mivel egy csepp víz sem volt a kulacsában, nem akarta kockáztatni az életét egy nagyon bizonytalan lábakon álló feltételezésre alapozva. Vissza kell térnie a táborba. Ezt jól tudta. De sietnie nem kell. Jobb, ha később tér vissza, gondolta, mikorra már mindenki megnyugodott egy kissé. S ha már idáig eljött, körül is nézhet, hátha megtalálja Zérót.

Első gondolata az volt, hogy addig megy, ameddig tud,

s ha már nem bírja tovább, visszafordul. Elmosolyodott, amikor rájött, hogy ez így nem fog működni. Hiszen csak félútig mehet, a fele útig, mint amennyit érzése szerint kibírna, hogy maradjon még ereje visszatérni. S ha visszatért, meg kell állapodnia az igazgatóval. Megmondja neki, hol találta Kate Barlow rúzsának kupakját, és kegyelemért esedezik.

Megleپődött, milyen távolra elérnek a gödrök. A táborn már nem is látta, de még mindig gödrök mellett haladt el. És amikor azt hitte, hogy elhagyta az

utolsót is, akkor egy kicsivel távolabb ismét beléjük botlott.

A táborban bizonyos rendszer szerint ástak, sorról sorra, csak annyi helyet hagytak, hogy a vizeskocsi közlekedni tudjon a lyukak között. Ám itt nem látott semmiféle rendszert. Mintha az igazgatóra időről időre rátört volna az örület, és rábökött volna egy helyre, csak úgy találomra: *A pokolba is! Most itt ásunk!* Mint valami agyalós szerencsejáték...

Stanley minden gödörbe belepillantott, amely mellett elhalad.

Már több mint egy órája gyalogolt, s azt gondolta, most már tényleg elhagyta az utolsó gödröket. De aztán, bal kéz felé megpillantott még egy sort. Igazából nem magukat a gödröket, csak a kiásott földhalmokat körülöttük.

Átlépett egy-két buckát, és belenézett az első gödörbe. Megfagyott az ereiben a vér.

Odalent a mélyben egy egész családnyi sárgafoltos gyík ücsörgött. Hatalmas vörös szempárok meredtek rá.

Átvette magát a buckán, és futásnak eredt.

Addig rohant, amíg az ereje bírta, aztán lerogyott a fáradtságtól. Ült egy darabig a földön, és megpróbált lélegzethez jutni. Mikor végre felállt, valami furcsa tárgyra lett figyelmes. Olyan ötven méternyire lehetett tőle. Nem tudta, mi lehet az, de a nagy ürességben megakadt rajta a tekintet.

Lassan elindult arrafelé. A gyíkokkal való találkozás óvatossá tette.

Egy üres napraforgómagos zsák hevert előtte. Kifordította a zsákot, és az egyik redőben megbújva, talált egy magot.

Megvan az ebéd...

34

A nap csaknem pontosan a feje fölött szórta sugarait. Hamarosan vissza kell fordulnia, gondolta. Vállalkozása reménytelennek tűnt. Látta, hogy az égadta világon semmi sincs előtte. Semmi, csak a végtelen pusztaság. Melege volt, kimerültség és éhség kínozta, de mindenkifelett nagyon szomjas volt. Talán már most vissza kellene fordulnia. Lehet, hogy már megtette a *félutat*, csak pontosan nem tudja bemérni.

Egyszer csak egy nagyobbacska pocsolót látott maga előtt, alig százméternyire. Behunyta a szemét, aztán ismét kinyitotta, hogy megbizonyosodjon róla: nem képzelődik. A tócsa még mindig ott volt! Rohanni kezdett. Ám ahogy szaladt, a tócsa is egyre távolodott. Távolodott, mikor Stanley futott, és nem mozdult, mikor megállt. Egy délibáb csapta be az egyre fáradtabb és szomjasabb fiút.

Stanleyt valami mégis tovább hajtotta. Vitte magával az üres napraforgómagos zsákot is, hátha beletehet valamit. Hogy mit...? Vagy ez már a téboly jele?

Egy idő után mintha kivehetővé vált volna a hegyek vonulata. Először nem volt benne biztos, nem a képzelete játszik-e vele ismét, de most minél közelebb ért, annál tisztábban rajzolódott ki a kép. És... szinte nyílegyenesen maga előtt megpillantotta az ököl formájú sziklát, a magasba meredő hüvelykujjai.

Nem tudta felmérni, milyen messzi lehet. Öt kilométerre? Vagy ötvenre? Ám egy dolog biztos: távolabb, sokkal távolabb van, mint az a bizonyos félút.

Stanley mégis továbbment, bár nem tudta, mi készíti erre. Józanabbik fele azt súgta, azonnal forduljon vissza. Ám ahányszor a sziklára nézett, úgy érezte, mintha hívogatná, bátorítaná.

Újból valami furcsát, nem a tájba illőt pillantott meg a távolban. Bár elég nagyméretű volt, egyelőre nem tudott rájönni, mi lehet az, még az sem volt egyértelmű, hogy természeti képződmény vagy emberi kéz alkotta dolog. A leginkább egy kidőlt fatörzshöz hasonlított, bár nem tűnt valószínűnek, hogy ezen a helyen fa nőtt volna.

Bármi is volt az, nem esett útba a szikla felé. Attól egy kicsivel jobbra látszott. Stanley azon gondolkozott, vajon nézze-e meg közelebről, vagy ne fecsérelje energiáját kitérőkre, és folytassa az útját egyenesen a Hüvelykujj felé. Vagy egyszerűen forduljon vissza.

Semmi értelme a Hüvelykujjat célba venni, határozta el végül. Úgysem jutna el odáig. Hirtelen olyan érzés fogta el, mintha a Holdat kergetné. De ahhoz a titokzatos valamihez még elérhet.

Irányt változtatott tehát, bár alig számított rá, hogy az a valami különösebben érdekes lenne. Hacsak azért nem, mert úgy

döntött: ez a valami jelzi majd a félutat. Bízott benne, hogy nem jött már el így is túl messzire.

Nem állta meg nevetés nélkül, amikor meglátta, mi is az a dolog valójában. Egy csónak – illetve ami maradt belőle. Röhögnivalónak találta, hogy itt, a kietlen pusztaság kellős közepén egy csónakba botlik, még ha tudta is, hogy itt valamikor tó volt.

A csónak fejjel lefelé állt, félig betemette a föld.

Lehet, hogy itt valaki vízbe fűlt egyszer – gondolta –, azon a helyen, ahol ő simán szomján halhat.

A csónak neve még olvasható volt a hátoldalán. A fejjel lefelé álló vörös betűk már megkoptak, kifakultak ugyan, de Stanley így is ki tudta venni, mi áll ott: Mary Lou...

A csónak oldalánál egy kisebb földhalmot pillantott meg, mellette pedig egy járatot, mely a hajótest alá vezetett. Megfelelő nagyságút ahhoz, hogy egy

nagyobbfajta állat is használhassa.

S mintha igazolni akarná Stanley gondolatait, valami megmozdult a csónak alatt.

És kifelé igyekezett.

Stanley egy nagyot kiáltott – már amennyire kiszáradt szája engedte – abban a reményben, hogy talán visszariasztja az állatot.

– Hééé... – válaszolt elhaló hangon az a valami, majd egy fekete kéz és egy narancssárga kezeslábás ujjá nyúlt ki a nyíláson.

35

Zéró arca olyan volt, mint egy töklámpás, melyet otffejtek a kerti mulatság után – összeaszott arc, beesett szem, lankadt mosoly.

– Víz...? – kérdezte. Hangja erőtlen és reszelős volt. Ajka olyan vértelen, hogy szinte hófehérnek tűnt, nyelve pedig mintha mindig a beszéd útjába akadt volna.

– Üres... – bökte ki Stanley nagy nehezen. Csak bámult Zéróra, nem akarta elhinni, hogy valóság, amit lát. – El akartam hozni neked az egész vizeskocsit – kezdte mesélni, s valami mosolyféle suhant át az arcán –, de egyenesen belehajtottam egy gödörbe. Nem is hiszem, hogy te még...

– Én sem... – válaszolta vagy inkább nyöszörögte Zéró.

– Gyere, vissza kell mennünk a táborba! Zéró a fejét rázta.

– Én... soha...

– Pedig kénytelen leszel. Mindketten kénytelenek leszünk.

– Akarsz egy kis katyvaszt? – mormolta Zéró.

– Mit?

Zéró a karjával eltakarta a szemét.

-A csónak alatt hűvösebb van.

Stanley nézte, ahogy Zéró visszamászik a csónak alá, a lyukon keresztül. Csodaszámba ment, hogy még mindig életben volt, de Stanley tudta, hogy hamarosan vissza kell vinnie a táborba, még ha a hátán kell is cipelnie.

Utána mászott, de éppen hogy csak be tudta préselni magát a nyíláson. Azokkal a méretekkal, melyekkel a táborba jött, erre nem lett volna képes. Nagyon sokat fogyott.

Ahogy áthúzta magát a lyukon, a lába nekiütközött valami éles és kemény tárgynak. Egy ásó volt. Egy pillanatra Stanley elgondolkozott, vajon hogyan került ide az a szerszám, de azután eszébe jutott, hogy Zéró magával hozta, miután megütötte vele Mr Pendanskit.

A csónak alatt, mely félig a föld alá süllyedt, valóban hűvösebb volt. A vízi jármű fenekén, mely most már tetőként szolgált a fejük fölött, elegendő rés és nyílás volt ahhoz, hogy fényt és levegőt kapjanak. Stanley üres befőttesüvegeket látott szétszórva mindenfelé.

Zéro egy ilyen üveget tartott a kezében, és nyögdecseelve próbálta lecsavarni a tetejét.

– Ez meg micsoda?

– Katyvasz! – A hangja elcsuklott az erőlködéstől, ahogy megpróbálta kinyitni az üveget. — Így hívom. Itt volt a csónak alatt...

Még mindig nem tudta letekerni a tetőt.

– ...tizenhat üveggel. Na, add ide az ásót!

Stanleynek nem maradt túl sok helye a mozgáshoz. A háta mögé nyúlt, megragadta az ásó nyelét és Zéro felé nyújtotta, lapáttal előre.

– Néha csak így... – kezdett bele Zéro, és közben nekiütötte az üveget az ásó élének. A befőttesüveg teteje lepattant. Gyorsan a szájához emelte az edényt, és lenyalta az értékes kulimászt a törött üvegről, mielőtt még lecseppent volna.

– Csak óvatosan! – figyelmeztette Stanley.

Zéro felkapta a letört tetőt, és arról is lenyalta a folyadékot. Aztán átnyújtotta Stanleynek a törött üveget.

– Igyál belőle!

Stanley a kezébe vette az edényt, és egy pillanatig csak bámult rá. Tartott a szilánkos üvegtől. És a kotyvaléktól, ami benne volt. Úgy nézett ki, mintha valami iszapszerűség lenne. De bármi is volt, a csónakban kellett lennie, amikor az elsüllyedt. Ez azt jelenti, hogy az a valami már több, mint száz éves. Ki tudja, milyen kórokozók hemzseghetnek benne...

– Finom...! – biztatta Zéro.

Arra gondolt, vajon Zéro hallott-e egyáltalán olyasmiről, hogy baktériumok. De végül csak a szájához emelte az üveget és belekortyolt.

Meleg, sűrű, mézszerű folyadék ért az ajkaihoz, édes és jellegzetes ízű. Mennyei érzés volt, ahogy végigfolyt kiszáradt nyelvén, szájpadlásán, majd le, a torkán. Stanley úgy gondolta, a katyvasz valamilyen gyümölcsből készülhetett, talán őszibarackból.

Zéro fáradtan rámosolygott.

– Mondtam, hogy finom!

Stanley nem akart túl sokat inni, de a katyvasz túl jó volt ahhoz, hogy ellenálljon a kísértésnek. Egymásnak adogatták az üveget, amíg az ki nem ürült.

– Mennyi maradt még? – kérdezte.

– Nincs több... – felelte Zéro.

Stanleynek elkerekedett a szeme.

– Akkor mindenképpen vissza kell mennünk – mondta.

– Én nem árok több gödröt... – jelentette ki Zéro. – Nem kellene ásnod.

Téged is kórházba küldenének, mint

Hányógépet.

– Hányógép rálépett egy csörgőkígyóra – mondta Zéró. Stanleynek eszébe villant, hogy majdnem vele is ez történt.

– Valószínűleg nem hallotta a csörgést.

– Szándékosan tette – mondta Zéró. – Először levette a cipőjét és a zokniját. Stanley hátán végigfutott a hideg.

– Mi az a Mar-jö Lö-o-ú? – kérdezte hirtelen Zéró.

– Mi?

Zéró összpontosított.

– Mar jö, Lö o ú.

– Fogalmam sincs.

– Megmutatom – mondta Zéró. És farral kifelé kimászott a csónak alól a lyukon.

Stanley követte. A szemét el kellett takarja a tűző nap elől.

Zéró megkerülte a csónakot, odament a hátoldalához, és a fejével lefelé álló betűkre mutatott.

– Mm-ar-jö. Lö-o-ú.

Stanley elmosolyodott. –Mar}' Lou. A hajó neve.

– Mar}' Lou – ismételte meg Zéró, miközben a betűket tanulmányozta. – Azt hittem, az „y”-t úgy kell ejteni, hogy „jő”.

– Valóban – mondta Stanley. – De csak akkor, ha nem a szó végén áll. Az „y” néha mássalhangzónak számít, néha pedig magánhangzónak.

Zéró felhőrdült. A gyomrához kapott, és összegörnyedt.

– Jól vagy?

Zéró a földre zuhant. Az oldalán feküdt, és a térdét felhúzta a nyakáig. Tovább nyöszörgött.

Stanley tehetetlenül nézett rá. Arra gondolt, ez bizonyára attól a katyvasztól van. Tekintete visszavándorolt a tábor felé. Vagy legalábbis arra, amerre szerinte a tábor lehet.

Zéró abbahagyta a nyöszörgést, és lassan kiegyenesedett.

– Visszaviszlek – mondta Stanley. Zéró felült. Vett néhány mély levegőt.

– Nézd, van egy tervem, hogyan úszhatnád meg a bajt – próbálta megnyugtanni Stanley a fiút. — Emlékezz csak arra, amikor azt az aranycsövecskét találtam! Odaadtam Röntgennek, és az igazgató örült tempóban elkezdett ásatni velünk, ott, ahol Röntgen állította, hogy a csövecskét találta. Azt hiszem, ha megmondanám az igazgatónak, hogy valójában hol bukkantam rá, akkor megbocsátana nekünk.

– Én nem megyek vissza... – hajtogatta Zéró. – Máshová nem mehetsz – hajtogatta Stanley. Zéró egy szót sem szólt.

– Idekint meghalsz – mondta Stanley csöndesen.

– Akkor meghalok idekint – suttogetta Zéró maga elé. Stanley nem tudta, mit

tegyen. Azért jött, hogy megmentse

Zérót, ehelyett megitta az utolsó üveg kátyvaszát. A távolba meredt.

– Valamit szeretnék mutatni neked.

– Nem me...

– Csak azt akarom, hogy nézz fel oda a hegyre! Látod azt a csúcst, ahol valami kiáll?

– Igen, azt hiszem.

– Szerinted mire hasonlít? Hasonlít egyáltalán valamire? Zéró nem szólt egy szót sem.

De ahogy a hegyet nézte, a jobb keze lassan ökölbe szorult. Felemelte a hüvelykujját. A tekintete a hegyről a kezére vándorolt, aztán újból a hegyre.

36

Betettek négy ép üres üveget a zsákba, hátha jó lesz még valamire. Stanley vitte a zsákot, Zéró az ásót.

– Figyelmeztetnem kell téged – mondta Stanley –, nem épp én vagyok a legszerencsésebb fickó a világon.

Zéró nem aggódott.

– Ha az egész életedet egy lyukban töltöd, az egyetlen út, amelyre léphetsz, felfelé vezet.

Biztatólag felemelték a hüvelykujjukat, aztán elindultak.

A napnak épp a legmelegebb szakaszában. Stanley üres, üres, üres kulacsa még mindig a nyakában lógott. Eszébe jutott a vizeskocsi, és arra gondolt, legalább megállhatott volna, hogy feltöltse a kulacsát, mielőtt elrohan.

Nem jutottak túl messzire, mikor Zéróra újra rátört a roham. A gyomrához kapott és a földre roskadt.

Stanley nem tehetett többet, mint hogy megvárta, míg elmúlik. A kátyvasz megmentette Zéró életét, de most lassan megmérgezi. Stanley azon tűnődött, vajon mennyi idő kell hozzá, hogy rajta is jelentkezzenek a tünetek.

A Hüvelykujjra nézett. Semmivel sem volt közelebb, mint amikor elindultak.

Zéró – ki tudja, hány perc után – felült.

– Még egy pillanat – suttofta. Vett néhány mély lélegzetet, aztán az ásójára támaszkodva felegyenesedett. Elindultak.

Stanley a következő cselhez folyamodott. Mentek, mentek, s közben nem nézett a Hüvelykujjra. Csak úgy tíz perc múlva kapta fel reménykedve a fejét, hogy lássa, közelebb jutottak-e hozzá valamivel. De mintha a Holdat kergették volna...

És ha oda is érnek valaha... Azt a hegyet meg is kell mászniuk!

– Kíváncsi lennék, ki volt – szólalt meg Zéró.

– Kicsoda?
– Mary Lou... — felelte bágyadtan a fiú. Stanley nem állta meg, hogy el ne mosolyodjon.
– Csak abban lehetünk biztosak, hogy ez a hajó valamikor egy tavon járt-kelt. De hogy Mary Lou létezett-e...
– Minden bizonnyal nagyon csinos volt – tűnődött Zéró, mintha nem is hallaná Stanley szavait. – Valaki nagyon szerethette, ha róla nevezte el a csónakját.
– Aha – hagyta rá Stanley. – Biztos remekül nézett ki fürdőruhában, ahogy a csónakban ücsörgött, miközben a barátja evezett.
Zéró harmadik lábként használta az ásót. Kettő nem volt elég, hogy megtartsa. – Pihenjünk... – mondta kis idő múlva.

Stanley a Hüvelykujjra pillantott. Semmivel sem tűnt közelebbinek. Attól tartott, ha Zéró megáll, többé nem lesz képes elindulni.

– Már majdnem ott vagyunk! – biztatta. Pedig közben azt latolgatta, vajon a Zöldtő Tábor vagy a Hüvelykujj van közelebb.

– Tényleg le kell ülnöm egy kicsit...

– Csak még egy kicsit...

Zéró összeesett. Az ásó egy pillanatig még állva maradt, aztán az is eldőlt.

Zéró a földön térdelt, fejét a földre szorította. Nyögdecsejt. Az ásóra nézett, és önkéntelenül is arra gondolt, talán sírt kell majd ásnia vele.

És nekem kifog majd sírt ásnia? – ez volt a következő gondolata.

De Zéró talpra állt, és megint felmutatta a hüvelykujját.

– Mondj egy-két szót! – szólalt meg erőtllenül.

Néhány másodpercebe beletelt, míg Stanley megértette, mire gondol. Elmosolyodott.

– F-u-t.

Zéró összerakta magában.

– Ff – ut, fut. Fut.

– Jól van. N-a-p.

– Nnap.

A betűzés, úgy tűnt, segít. Elvonta a figyelmét a fájdalmaról és a gyengeségéről. Stanley figyelmét is elterelte. És a következő alkalommal, amikor a Hüvelykujjra nézett, az közelebbinek látszott.

Ám a beszéd egy idő után már fájdalmat okozott, abba kellett hagyniuk a befűzést. Stanley toroka kiszáradt. Gyenge volt, kimerült, de erőt adott neki a tudat, hogy bármilyen szörnyen érzi is magát, Zéró ennek a tízszeresét éli át. Amíg Zéró képes továbbmenni, addig neki is bírnia kell.

Még az is lehetséges, gondolta – vagy inkább remélte – hogy őt nem fertőzték meg azok a baktériumok. Zéró nem tudta lecsavarni az üveg

tetejét. Akkor pedig lehet, hogy a kórokozók nem tudtak bejutni. Talán csak azokban a könnyen nyíló üvegekben volt romlott katyvasz... – ezt ismételtette magában. Mert amitől Stanley a legjobban félt, az nem is a halál volt, hanem a fájdalmak, melyek rátörhetnek. Bár... annál már nem lehet sokkal rosszabb, mint amit most érez. A halál megváltás lesz. Hiszen – töprengett tovább – a halálhoz közel bizonyára eltompulnak az érzékei, semmit, semmit nem érez majd. Számára legalább vége lesz mindennek. De a szülei...! – mart bele a gondolat. A szülei nem tudják majd, él-e, hal-e. Napról napra, hónapról hónapra táplálják a hiú reményt, hogy még életben lehet. Számára vége lesz mindennek. A fájdalomnak is. De a szülei fájdalma sohasem ér véget.

Azon tűnődött, vajon az igazgató utánuk küld-e egy csapatot, hogy keressék meg őket. Ez nem volt túl valószínű. Zéró után sem küldött senkit. Egyszerűen megsemmisítették a róla szóló feljegyzéseket. De neki van családja. Nem tehetnek úgy, mintha sosem járt volna a táborban. Vajon az igazgató mit mond a szüleinek? És mikor...?

– Mit gondolsz, mi van odafönt? – nyekeregte Zéró.

Stanley felnézett a Hüvelykujj tetejére.

– Hát, valószínűleg egy olasz étterem – tréfálkozott, bár hangja nem árult el sokkal több erőtartalmakat, mint amennyit

Zéróé mutatott. S amikor látta, hogy Zéró arcán valami mosolyféle jelenik meg, még hozzátette:

– Azt hiszem, én egy pepperonés pizzát és egy nagy üdítőt kérek.

– Én pedig egy fagyaltkelyhet – suttogetta Zéró.

A késő délutáni nap pont szembe süttött velük. S a Hüvelykujj láthatóan közelebb került.

Elértek a tó túlszéljéig. Hatalmas fehér sziklák magasodtak előttük.

A keleti parttal ellentétben, ahol a Zöldtő Tábor feküdt, a nyugati part nem egyenletesen emelkedett. Olyan volt, mintha eddig egy serpenyő aljában sétáltak volna, és most valahogy ki kellene mászniuk belőle.

Már nem látták a Hüvelykujjat. A sziklák eltakarták a kilátást. És a napot.

Zéró újból felhördült és a gyomrához kapott, de most állva tudott maradni.

– Semmi baj – suttogetta.

Stanley észrevett egy vágatot, mely lefelé futott a kövek között. Úgy harminc centi széles és húsz centi mély lehetett. A vágat mellett több kiszögellés nyúlt ki a sziklából.

– Próbáljuk meg itt – mutatta.

Jó tizenöt méteres magasságba kellett felkapaszkodniuk. Lassan haladtak felfelé, kiszögellésről kiszögellésre lépkedtek a vágat két oldalán. Valahogy Zérónak is sikerült tartania magát. Erőtlen teste azonban ijesztően remegett, miközben felfelé igyekezett.

Néhány kiszögellés ahhoz is elég nagy volt, hogy ráüljenek kifújni magukat. Mások alig valamennyire álltak ki a sziklából, épp csak egy pillanatra teheték rá a lábukat.

Nagyjából az út kétharmadánál, egy megfelelően széles sziklapárkányon újra leültek pihenni.

– Minden rendben? – kérdezte Stanley Zérót.

Zéro felemelte a hüvelykujját. Stanley hasonlóképp.

Felnézett a sziklára. A következő kiszögellés úgy egy-másfél méternyire lehetett a fejük fölött, de nem látott egyetlen pontot sem, ahol megvethették volna a lábukat. Lenézni már nem is mert.

– Tarts bakot és próbálj felnyomni! – javasolta Zéro. – Én meg majd felhúzlak az ásóval.

– Nem fogsz tudni felhúzni – mondta Stanley.

– De igen – erősködött Zéro.

Stanley összekulcsolta a tenyerét, Zéro rálépett, és csodák csodája, Zéro fel tudta húzni magát a következő kiszögellésre.

Míg Zéro elhelyezkedett odafent, Stanley lyukat ütött a zsákon, melyben az üres üvegek zörögtek, s odaerősítette az ásóhoz. Aztán felnyújtotta Zérónak. Zéro az ásó lapját ügyesen beakasztotta valami repedésbe, mégpedig úgy, hogy a nyél lelógott Stanleyhez. Ő pedig megragadta az ásót, s úgy igyekezett felfelé, hogy közben a lábát megtámasztotta a vágat oldalában. Az ásonyélen pedig – mint tornaórán rúdmászáskor – egyik kezét rakosgatta a másik után.

Zéro egyszer csak megragadta a csuklóját. Ő is összeszedte minden erejét, és... fent találta magát. A lélegzete is elakadt, és nem csak az erőlködéstől. Egy hónappal ezelőtt biztos, hogy nem lett volna képes erre a mutatványra. Ahogy kissé összeszedte magát, a csuklóján egy hatalmas vérfoltot pillantott meg. Csak egy idő múlva jött rá, hogy az Zéro vére, nem az övé. Zéro egyik tenyerén vágás éktelenkedett. Az ásó élére támaszkodhatott, hogy megtartsa, míg Stanley mászik.

Pihentek egy kicsit, aztán folytatták a kapaszkodást. Több akrobata mutatványra már nem volt szükségük, ám így is fájt minden lépés, minden fogás a sziklahasadékokban.

Miután kértek a tómederből, láthatták, hogy a nap épp a Hüvelykujj tetején egyensúlyozik. Isten egy kosárlabdát pörgetett a hüvelykujján.

Nem telt bele sok idő, és már az ujj hosszú, keskeny árnyékában gyalogoltak.

37

– Mindjárt ott vagyunk – állapította meg Stanley, miután már a hegy lába is

kivehetővé vált.

Most, hogy már *mindjárt ott* voltak, Stanleyt rettegés töltötte el. A Hüvelykujj volt az egyetlen reményük. Ha mégis ott víz, akkor reménytelen a helyzetük.

Nem lehetett pontosan megmondani, hol ért véget a sík terület, és hol kezdődik a hegy. Útjuk egyre meredekebben vezetett fölfelé, míg végül semmi kétség nem fért ahhoz, hogy már a hegyet másszák.

A Hüvelykujjat nem látták, eltakarta a hegyoldal.

Egy idő után a hegyoldal már túl meredekké vált ahhoz, hogy egyenesen felfelé tudjanak haladni. Kénytelenek voltak kanyarogni. Az itt-ott csomókban növényzeten vetették meg a lábukat. Ahogy magasabbra és magasabbra értek, egyre sűrűbb lett a növényzet. Némelyikük igen tüskés volt, s igencsak óvatosan kellett lépkedniük közöttük.

Stanley szévesen pihent volna egy kicsit, de attól félt, hogy aztán nem lesznek képesek ismét elindulni. Amíg Zéró képes tartani magát, addig ő is. És azt is tudta, már nem sokáig tart a nap.

Ahogy alkonyodni kezdett, rovarok jelentek meg a növények között. Izzadságszagra gyülekező szúnyogok rajzottak a fejük fölött. Sem Stanleynek, sem Zérónak nem volt már annyi ereje, hogy csapkodni kezdje őket.

– Hogy vagy? – kérdezte Stanley.

Zéró felemelte a hüvelykujját. Aztán azt mondta:

– Ha egy szúnyog rám száll, kidőlök.

Stanley néhány újabb szóösszerakást kezdeményezett.

– S-z-ú-n-y-o-g.

Zéró elgondolkozott, aztán kibökte:

– Szúniog.

Stanley elnevette magát.

Zéró elgyötört arcán is széles vigyor jelent meg.

– Szúnyog – helyesbített.

– Oké – bólogatott Stanley. Jól van, itt van egy nehéz: h-a-n-g-y-a.

– Ha- Ha-a...

Zéró fájdalmasan felhördült, összegörnyedt, és a gyomrához kapott. Megtört teste minden ízében remegett, s kiűrtette a gyomrából a katyvasz maradványait.

Térdre ereszkedett, és vett néhány mély lélegzetet. Aztán felállt és elindult.

Stanley nem adott fel több szót. Úgy gondolta, spórolnia kell az erejével. Ám úgy tíz-tizenöt perc múlva Zéró megszólalt:

– Hangya.

Ahogy mind magasabbra jutottak, a növényzet egyre sűrűbb lett. Vigyázniuk kellett, hogy a lábuk be ne akadjon a tüskés indák közé. Stanley

hirtelen ráeszmélt: a tavon nem nőtt egyetlen szál gaz sem.

– Gyomnövények és szúnyogok – adott hangot reményének. – Valahol errefelé víznek kell lennie. Most már bizonyosan közeledünk hozzá.

Széles bohócmosoly terült el Zéro arcán. Felmutatta a hüvelykujját, aztán összeesett.

És nem állt fel. Stanley a fiú fölé hajolt.

– Gyerünk, Zéro! – noszogatta. – Mondom, már nem járunk messze. Szedd össze magad, Hector! Gyomnövények és szúnyogok... Gyomnövények és szúnyogok!

Stanley megrázta Zérót.

– Már meg is rendeltem a fagyaltkelyhedet az öntettel – mondta. – Már készül. Zéro nem válaszolt.

38

Stanley megragadta Zéro karját, és felhúzta. Aztán lehajolt, és hagyta, hogy Zéro rádőljön a vállára, majd felállt, és felemelte Zéro megtört testét a földről.

Othagyta az ásót és a zsákot, s tovább indult. Zéro lába ott himbálózott előtte.

Stanley nem látta hová lép, ami alaposan megnehezítette a dolgát. Mindig csak az épp végrehajtandó mozdulatra figyelt, óvatosan emelte és tette le a lábát. Csak az egyes lépésekre koncentrált. Nem gondolt bele a lehetetlen feladatba, mely előtte állt.

S ő egyre magasabbra és magasabbra jutott. Valahonnan, mélyen belülről merített erőt, de mintha kívülről is támogatóra lelt volna. Annyi ideig nézte a Hüvelykujjat, hogy az magába szívta az energiáját, és most, mint egy hatalmas mágnes vonzotta maga felé. – Ő legalábbis így érezte.

Egy idő után kellemetlen szag ütötte meg az orrát. Először azt hitte, Zéro az, de aztán rájött, hogy maga a levegő árasztja a nehéz szagot.

Aztán azt is észrevette, hogy a talaj már nem emelkedik olyan meredeken felfelé. Amint a hegyoldal ellaposodott, egy óriási kőszikla állta az útját, melyet alig tudott kivenni a gyenge holdfénynél. De minden egyes megtett lépéssel egyre hatalmasabbnak látta.

Már nem hasonlított hüvelykujjra.

És Stanley tudta, hogy sohasem lesz képes felmászni rá.

Körülötte a levegő szaga egyre erősebbé vált. A reménytelenség keserű szaga volt ez.

S még ha fel is jutna valahogy a Hüvelykujjra... Hogyan is lelne vízre egy hatalmas szikla tetején? A gyomnövények és a szúnyogok csak az időnkénti viharoknak köszönhetik a létüket, az olyanoknak, amelyet a táborból látott a minap.

De mégis továbbment. Maga sem tudta már, mi hajtja, hogy legalább eljusson a Hüvelykujjig.

Aztán a lába kicsúszott alóla. Ahogy elesett, és belebukott egy iszapos kis vízfolyásba, Zéró feje a hátának csapódott.

Ahogy ott feküdt, arccal a sárban, nem volt benne biztos, hogy képes lesz-e valaha is felkelni. Még abban sem, hogy egyáltalán rászánja-e magát, hogy megkísérelje. Annyira úrrá lett rajta a kimerültség, hogy percekbe tellett, mire felfogta: *ha sár van körülötte, itt víznek is kell lennie valahol...!*

Kúszni kezdett arrafelé, amerre vizesebbnek tűnt a sár. A sár már felfröccsent, ha a földre csapott. Két kézzel nekiállt, és ásott egy mélyedést az ázott talajba. A sötétben szinte semmit nem látott, de érezte, ahogy a gödröcskét

lassan megtölti a víz. Bedugta a fejét a lyukba, és belenyalt a sárba.

Folytatta a kaparászást, így valamivel több víz folyt be a mélyedésbe. Egészen addig, míg mélyebbre már nem tudott hatolni a karjával. Akkorra épp összegyűlt annyi víz, hogy a tenyerébe vehessen belőle, és Zéró arcára locsolhassa.

Zéró nem nyitotta ki a szemét. Am a szája kinyílt, s lenyalt az ajkairól néhány csepp vizet.

Stanley közelebb húzta Zérót a mélyedéshez. A tenyerével kimert egy kis vizet és Zéró szájába csorgatta.

Ahogy a gödröt szélesítette, a keze nekiütközött valami sima, gömbölyű tárgynak. Túl sima és túl kerek volt ahhoz, hogy egy darab kő legyen.

Letisztogatta róla a földet, és rájött, hogy egy hagyma az.

Hámozás nélkül beleharapott. A meleg, keserűdes lé szétfolyt a szájában. A szemébe könny szökött. S amint lenyelte, érezte, ahogy a melegség végigfut a torkán, le egyenesen a gyomráig.

Csak a felét ette meg. A másik felét Zéró szájához közelítette.

– Itt van, edd ezt meg!

– Mi ez? – kérdezte Zéró.

– Fagyaltkehely öntettel.

39

Stanley egy mezőn ébredt. Feje fölött ott tornyosult a hatalmas sziklatorony; a vörös legkülönbözőbb árnyalatai, mélynarancs, barna és rozsdaszín rétegek és sávok tarkították.

Stanley egy darabig csak feküdt, és a sziklát nézte. Nem volt hozzá ereje, hogy felálljon. Mintha a száját és a torkát vastag homokréteg borította volna.

És semmi kétség! Igen, vizet talált! Ahogy hasra gördült, meglátta a lyukat. Meglepetően nagy volt ahhoz képest, hogy vaksötétben, holtfáradtan, a saját

kezével mélyítette. Az aljában arasznyi, sötétbarna víz csillogott. Az egész karja s még inkább az ujjai fájdalmasan sajogtak az ásástól, különösen a köröm alatt. Mert a tenyerébe egy kis vizet, aztán meglötybölte a szájában, hogy a fogával kissé megsűrje.

Zéro nyöszörgött.

Stanley is többször nekirugaszkodott, míg kipréselte magából:

– Hogy... vagy...?

– Nem valami jól... – felelte Zéro halkán. Hatalmas erőfeszítéssel megfordult, négykézlábra emelkedett, és odamászott a vizesgödörhöz. Lehajtotta a fejét, és lefetyelt egy kis vizet.

Aztán hátrahőkölt, a térdét a mellkasához szorította, és az oldalára gördült. A teste hevesen rázkódott.

Stanley arra gondolt, vissza kéne mennie a hegy aljába az ásóért, hogy kimélyíthesse a gödröt. Akkor talán tisztább lenne benne a víz. A befőttesüvegeket pedig használhatnák pohárként. De jól tudta, nem bírná erővel a le- és visszamászást.

Valahogy talpra kecmergett. Egy zöldesfehér színű, virágokkal borított mezőn állt, mely teljesen körbevette a Hüvelykujjat.

Vett egy mély lélegzetet, és nekiindult az utolsó ötven méternek.

Megvagy, barátom! – érintette meg a sziklát.

Aztán visszament Zérohoz és a vizesgödörhöz. Menet közben leszakított egy virágot. Ahogy közelebről megvizsgálta, látta, hogy a zöldesfehér gömb rengeteg, apró kis virágocskából áll. Lecsípett egyet, ráharapott, majd kiköpte. Nagyon keserű volt.

Ahogy letekintett, még kivehető volt a csapás, melyet tegnap tett meg hegynek felfelé, Zéroval a nyakában. Rájött, hogy ha vissza akar menni az ásóért, akkor igyekeznie kell, amíg még friss a nyom. De nem akarta otthagyni Zérót. Attól félt, meghal, amíg távol lesz.

Zéro még mindig összegörnyedve feküdt az oldalán.

– El kell mondanom... neked... valamit... – nyöszörögte.

– Ne beszélj! – kérte Stanley. – Spórolj az erőddel!

– Nem, meg kell hallgatnod! – makacsodott Zéro. Behunyta a szemét, az arca eltorzult a fájdalomtól.

– Hallgatlak... – suttogta Stanley.

– Én vettem el a cipődet – mondta Zéro.

Stanley nem értette, miről beszél. A cipője ott volt a lábán. – Jól van... – felelte. – Most pihenj! -Minden az én hibám... – folytatta Zéro.

– Senkinek sem a hibája – nyugtatgatta Stanley. – Nem tudhattam... – suttogta Zéro.

– Semmi baj – felelte Stanley. – Csak pihenj!

Zéró behunyta a szemét. De aztán ismét megszólalt:
– Nem tudtam, milyen cipő... – Melyik milyen cipő?
– A hajléktalanszállón.
Beletelt pár pillanatba, mire Stanley megértette, miről van szó.
– Clyde Derrick cipőjéről beszélsz? – Sajnálom... – nyöszörögte Zéró.
Stanley Zéróra meredt. Ez lehetetlen... Zéró nem tudja, mit beszél.
Zérót mintha valahogy megnyugtatta volna a „vallomása”. Az arca kisimult.
Ahogy lassan elaludt, Stanley halkán azt a nótát énekelte neki, amely a családjában szállt generációról generációra.
*Ó bárcsak, ó bárcsak – sóhajt a fakopács -A kéreg a fán volna bár puhább!
A farkas ezalatt éhesen néz fel rá
S vonít a ho-oo-oldra,
Ó bárcsak, ó bárcsak!*

40

Amikor előző éjjel kezébe akadt az a hagyma, Stanley nem volt éppen abban az állapotban, hogy az eredetét kutassa. De most, ahogy a Hüvelykujjra nézett, és a körülötte elterülő virágos rétre, eltűnődött. Bár városi gyerekként mindig csak magával a hagymával találkozott, szinte biztosnak tartotta, hogy ahhoz a sárgásfehér, gömb alakú virágzatot nevelő növényhez tartozik. Összekulcsolta az ujjait, és megpróbálta kidörzsölni belőlük a fájdalmat. Azután lehajolt, és kiásott egy növényt, gyökerestül - hagymástul.

– Hagymát tessék! Friss, édes hagymát! – kiabálta Sam, miközben Mary Lou a kocsit húzta végig a Fő utcán. – Nyolc centért egy tucatot!
Gyönyörű tavaszi reggel volt. Az ég alja halványkék és rózsaszín színben pompázott – mint a tó és a partján álló barackfák.
Mrs Gladys Tennyson hálóingben és pongyolában rohant

Sam után az utcán Mrs Tennyson egyébként igazán tisztességes hölgy volt aki sohasem ment emberek közé úgy, hogy ne viselt volna finom ruhát és kalapot. Ezért igencsak meglepődött, aki most arra járt.

– Sam! – kiabálta
– Hej Mary Lou – állította meg Sam az öszvért és vele együtt a kocsit. – Jó reggelt, Mrs Tennyson! – köszöntötte a hölgyet. – Hogy van a kis Becca?
Gladys Tennyson csupa mosoly volt.
– Azt hiszem rendbejön. Egy órával ezelőtt lement a láza. Hála magának.
– Minden bizonnyal a Jóistennek és Hawthorn doktornak nagyobb szerepe volt a dologban.
– A Jóistennek, igen – bólogatott Mrs Tennyson –, de Hawthorn doktornak annál kevésbé. Az a sarlatán azt akarta, hogy piócákat tegyünk a hasára

szegénynek! Édes istenem! Azt mondta azok majd kiszipolyozzák a romlott vért. Most mondja meg! Hogy tudná egy pióca megkülönböztetni melyik a jó vér és melyik a rossz:

– Hát... én sem tudnám... – felelte mosolyogva Sam.

– A hagymaborogatásnak köszönhetjük – hálálkodott Mrs Tennyson. – Az mentette meg.

Mostanra már főbb városlakó is a kocsi körül gyülekezett.

– Jó reggelt Gladys! – üdvözölte Hattie Parker. – Hogy ma milyen jól néz ki!

Többen kuncogni kezdtek.

– Tó reggelt Hattie! – köszöntötte Mrs Tennyson.

– Tud róla a férje, hogy hálóingben parádézik az utcán? – tudakolta Hattie. A kuncogás erősödött.

– A férjem pontosan tudja, hogy hol vagyok és hogy vagyok felöltözve, köszönöm kérdését – felelte Mrs Tennyson. – Mindketten egész éjjel, sőt, még hajnalban is fent voltunk, virrasztottunk Rebeccával. Majdnem belehalt valami gyomor bajba. Valószínűleg romlott húst evett.

Hattie arca elvörösödött. Az ő férje, Jim Parker, volt a hentes.

– A férjem és én is megbetegedtünk tőle – folytatta Mrs Tennyson –, Beccát viszont majdnem el is vitte, hisz ő még csak gyerek. De Sam megmentette az életét.

– Nem én! – tiltakozott Sam. – A hagyma.

– Örülök, hogy Becca már jól van – mondta Hattie bűnbánóan.

– Mindig mondom Jimnek, hogy mossa el a késeket – szólalt meg Mr Pike, a vegyesbolt tulajdonosa.

Hattie Parker azt mondta, neki most mennie kell, aztán megfordult, és elsietett.

– Mondja meg Beccának, ugorjon be a boltba, ha van kedve, egy cukorkáért – ajánlotta fel Mr Pike.

– Köszönöm, megmondom neki.

Mielőtt hazament volna, Mrs Tennyson vett még egy tucat hagymát Samtól. Adott neki egy tízest, és azt mondta, a többit tartsa meg.

– Adományokat nem fogadok el – tiltakozott Sam. – De ha szeretne egy-két hagymát venni Mary Lounak, biztos vagyok benne, hogy örülne neki.

– Rendben – felelte Mrs Tennyson. – Adjon vissza hagymában!

Sam adott Mrs Tennysonnak még három hagymát, aki mind megetette Mary Louval. Nevetett, ahogy az öreg számár kikapkodta a hagymákat a kezéből.

A következő néhány napban Stanley és Zéro mást sem csináltak, csak aludtak, hagymát ettek, amennyi beléjük fért, és a piszkos vizet locsolták a szájukba. Késő délután a Hüvelykujj kellemes árnyékot adott. Stanley

megpróbálta kimélyíteni a gödröt, de ahhoz tényleg szüksége lett volna az ásóra. Így csak annyit ért el, hogy felkavarta az iszapot, és a víz még zavarosabb lett.

Zéro aludt. Még mindig nagyon beteg és gyenge volt, de az alvás és a hagyma, úgy tűnt, megtették a hatásukat. Stanley már nem nem félt attól, hogy meghal. Ám addig, míg barátja alszik, nem akart lemenni az ásóért. Még véletlenül se higgye azt a fiú, hogy magára hagyta.

Megvárta tehát, míg Zéro kinyitja a szemét.

– Azt hiszem, visszamegyek az ásóért – mondta Stanley.

– Itt várlak – válaszolta erőtlenül Zéro, mintha lett volna más választása.

Stanley elindult lefelé a hegyoldalban. Az alvás és a hagyma neki is nagyon jól tett. Sokkalta erősebbnek érezte magát.

Nem volt nehéz követni a csapást, amelyet két nappal ezelőtt hagytak maguk után. Volt ugyan egy-két hely, ahol nem volt egészen biztos benne, hogy jóféle megy-e, de csak egy kicsit körül kellett néznie, és máris megtalálta az utat.

Elég messzire visszament már, de még mindig nem találta az ásót. Visszanézett a hegycsúcs felé. Bizonyára elment mellette, gondolta. Lehetetlen, hogy egészen innen cipelte volna fel Zérót.

Azért még ment egy kicsit lefelé, biztos, ami biztos. Két hatalmas gazcsomó között, egy simább területen leült egy kicsit pihenni. Most már biztos volt abban, hogy messzebbre jött, mint kellett volna. Hiszen már a lefelé vezető úttól is kimerült. Lehetetlenség, hogy az egész napos, étlen-szomjan való gyaloglás után képes volt felcipelni Zérót egészen innen.

Mielőtt elindult volna vissza, még egyszer körülnézett. És egy kicsivel lejjebb a hegyoldalban valahogy észrevette az ásó nyelét. Odasietett. Az ásó és a zsák ott lapult egy tüskés törpecserje tövében. Elképedt. Azon tűnődött, vajon lehetséges-e, hogy az ásó a zsákkal együtt legurult a hegyoldalban. De egyik üveg sem tört el. És az sem valószínű, hogy a zsákot és az ásót egy helyen találta volna meg, ha legurulnak.

Visszafelé a hegyoldalban Stanleynek többször is meg kellett állnia pihenni. Hosszú, fáradságos út volt.

41

Zéro is egyre jobban lett. Stanley etette, itatta. A hagymát már nem almaként harapták. Gondosan meghámozták és rétegenként ették.

A vízsgödör már majdnem akkora volt, mint azok a gödrök, amelyeket a táborban ástak. S már mintegy félméternyi zavaros víz állt benne. Stanley teljesen egyedül ásta ki. Zéro ugyan ajánlkozott, hogy segít, de Stanley úgy gondolta, jobb, ha takarékoskodik az erejével.

Stanley csodálkozott, hogy ő nem betegedett meg – akár a katyvasztól, akár a koszos víztől vagy attól, hogy csak hagymán él. Pedig odahaza elég gyakran volt beteg.

Mezítláb voltak. A zoknijukat kimosták, mert azok kipárolgása már a hagymaszagot is elnyomta. Persze, nem a gödörben mostak, hiszen az ivóvízzel szolgált. Megtöltötték a befőttesüvegeket, és abból locsolták a vizet a piszkos zoknikra.

– Nem túl gyakran fordultam meg a hajléktalanszállón -

mondta Zéró. – Csak ha nagyon rossz volt az idő. Tudod, először mindig talánnom kellett egy csöves nőt, aki úgy tesz, mintha az anyám lenne. Mert ha egyedül állítok be, elkezdnek faggatózni, s ha kiderül, hogy se apám se anyám, állami gondozásba vesznek.

– Mi az az állami gondozás?

– Nem tudom, de valahogy nem hangzik jól.

Stanley emlékezett rá, hogy az igazgató azt mondta Mr Pendanskinak, hogy Zéró állami gondozott. Arra gondolt, vajon Zéró tud-e róla, hogy azzá vált.

– Szerettem szabad ég alatt aludni... – bámult Zéró a messzeségbe. – Azt játszottam, hogy cserkész vagyok. Mindig is szerettem volna közéljük tartozni. Tetszett a kék egyenruhájuk... Néha a parkban meneteltek...

– Én sem voltam cserkész – mondta Stanley. – Nem voltam jó az ilyen társas izékben. Tudod, a többiek mindig csúfoltak, mert kövér voltam.

– Az egyenruhájuk... az nagyon tetszett... – folytatta Zéró. – Bár lehet, hogy a cserkészélet nem tetszett volna.

Stanley megvonta a vállát.

– Az anyám egy ideig cserkészkedett – élénkült fel Zéró hangja.

– Nem azt mondtad, hogy nincs anyukád? – Mindenkinek van anyja...

– Jó, jó... ezt én is tudom. De épp az imént mesélted...

– ...azt mesélte nekem – folytatta Zéró, mintha Stanleyt meg se hallaná –, hogy egyszer megnyert valami díjat, mert ő adta el a legtöbb süteményt egy versenyben. Nagyon büszke volt rá.

Stanley lefejtett egy újabb réteget a hagymáról.

– Mindig elvettük, amire szükségünk volt – folytatta Zéró. – Mikor kicsi voltam, nem is tudtam, hogy ez *lopás*. Már nem emlékszem, mikor jöttem rá. De mindig csak annyit vettünk el, amennyire szükségünk volt, sohasem többet. Szóval amikor megláttam a cipőt a hajléktalanszálláson kiállítva, csak benyúltam az üvegbúra alá, és kivettem.

– Clyde Derrick cipőjét? – kérdezte Stanley döbbenet.

– Nem tudtam, hogy az övé. Azt hittem, csak egy használt cipő. Volt ott valami felirat, de persze, azt nem tudtam elolvasni. Aztán már csak azt hallottam, hogy mekkora felhajtást csinálnak az eltűnt cipő miatt. Valahogy olyan mulatságos volt. Az egész hely felbolydult. Ott álltam, lábamon a

cipővel, miközben mindenki fel-alá rohangált és kiáltozott: *Hová lett a cipő? Eltűnt a cipő!* Én meg egyszerűen kísétáltam az ajtón. Senki nem figyelt rám. Mikor kiértem, gyorsan befordultam a sarkon, és nyomban levettem a csukát. Rátettem egy parkoló autó tetejére. Emlékszem, rettenetesen büdös volt.

– Aha, az volt az – bólogatott Stanley. – Jó volt a lábadra? – Jó.

Stanley most visszaemlékezett rá, mennyire meglepődött, hogy milyen kis méretű Clyde Derrick lába. Clyde Derricknak apró, fűrge lába volt. Stanleynek pedig nagy és lomha.

– Egyszerűen meg kellett volna tartanom – folytatta Zéro. – Ha már egyszer elloptam. Aztán másnap letartóztattak, mert megpróbáltam kísétálni a cipőboltból egy pár vadonatúj edzőcipővel. Bizony, Barlanglakó, ha megtartottam volna azt a régi, büdös csukát, most egyikünk sem lenne itt.

42

Zéro annyira felépült, hogy már képes volt segíteni az ásásban. Mikor befejezte, a gödör majdnem két méter mély volt. A fenekét kövekkel rakta ki, hogy egy kicsit tisztább vízhez jussanak. Még mindig ő volt a legügyesebb gödörásó a környéken.

– Ez az utolsó gödör, amit életemben ástam – jelentette ki, mikor ledobta a lapátot.

Stanley elmosolyodott. Azt kívánta, bárcsak így lenne, de tudta, hogy előbb-utóbb nem lesz más választásuk, vissza kell térniük a táborba. Nem élhetnek örökké hagymán.

Már többször körbejárták a Hüvelykujjat, ahogy az árnyékát követték. Minden irányba elláttak. Nem tudtak volna hová menni. A hegyet mindenfelől sivatag vette körül.

Zéro a Hüvelykujjra nézett.

– Valahol kell lenni benne egy lyuknak – mondta –, amely tele van vízzel.

– Gondolod?

– Honnan máshonnan jöhetne a víz? – kérdezte Zéro. – Nem folyhat hegynek felfelé!

Stanley beleharapott egy réteg hagymába. Már nem csípte a szemét s az orrát, s azt az erős hagymaíz sem érezte. Eszébe jutott, hogy amikor Zérót cipelte fel a hegyre, milyen furcsa, kesernyés szaga volt a levegőnek. A több ezer hagyma árasztotta, mely itt csírázott, nőtt és végül rothadt el.

Már semmilyen szagot nem érzett.

– Mít gondolsz, mennyi hagymát ehettünk már meg? – kérdezte.

Zéro vállat vont.

– Azt sem tudom, mióta vagyunk itt.

– Szerintem úgy egy hete – felelte Stanley. – És minden nap megeszünk vagy húsz hagymát, az annyit tesz...

– ...mint kétszáznyolcvan fej hagyma – fejezte be helyette a mondatot Zéró. Stanley elmosolyodott.

– Azt hiszem, csodás illatot árasztthatunk!

Két nappal később Stanley a csillagos eget bámulta a feje fölött. Valahogy nem tudott elaludni. Túlságosan boldog volt. Nem értette igazán, miért. Azt hallotta vagy olvasta valahol, hogy a fagyhalál előtt, hirtelen melegség és jó érzés önti el az embert. Azon tűnődött, vajon az elmúlás más módjait is ilyen élmények könnyítik-e meg, s ő most vajon nem ilyesmit él-e át. Hiszen – töprengett – nem emlékszik rá, volt-e valaha is igazán boldog. Mert az élete nem attól vált nehezzé, hogy bekerült a Zöldtő Táborba. Már az iskolában is boldogtalan volt, mert nem voltak barátai, és mert az olyan alakok, mint Derrick Dunne kipécézték maguknak. Senki nem szerette, és az az igazság, hogy ő sem szerette különösebben saját magát.

De most... most valahogy igen! Valahogy...elégedett magával. Furcsa, szokatlan volt számára ez az érzés. Mintha nem lenne teljesen magánál.

Zéróra pillantott, aki ott feküdt mellette. A fiú arcát megvilágította a holdfény, és egy virágszirom volt az orra alatt, mely fel-le mozgott, ahogy lélegzett. Valahogy olybá tűnt, mintha Zéró világéletében a Zöldtő Tábor lakója lett volna, de most már Stanley tudta, hogy Zéró csak egy-két hónappal öelotte érkezhetett. Zérót valójában egy nappal később tartóztatták le, mint őt, ám Stanley pere sokáig elhúzódott a baseballszezon miatt.

Eszébe jutott, mit mondott Zéró pár nappal azelőtt. Ha megtartotta volna a csukát, most egyikőjük sem lenne itt.

Ahogy Stanley a ragyogó csillagos égre pillantott, arra gondok, nem is tudna más helyet, ahol szívesebben lenne. Örült, hogy Zéró letette a cipőt arra a parkoló autóra. És örült, hogy aztán azok a csukák a felüljáróról a fejére estek.

Amikor a cipő lepottyant az égből, úgy fogadta, hogy ez a sors keze. És most megint így gondolta. Ennek így *kell* történnie. Neki most itt *kell* lennie. Itt, ezen a helyen.

Talán megúszhatnánk valahogy a tábort – gondolta –, és visszajuthatnánk egyenesen a való világba. Telepakolnánk a zsákot hagymával, és megtölthetnénk az üvegeket vízzel. Sőt, megvan még a kulacsa is. A táborba belopódnánk azért – szövögette tovább Stanley a tervét –, az üvegeket és a kulacsot újra feltöltenénk, s a konyhából is begyűjthetnénk némi ennivalót. A megerősített őrségtől már nem kell tartani – biztatta magát –, bizonyára már mindenki réges-rég halottnak hiszi őket.

Ez azonban azt jelentené – hűtötte le magát rögtön –, hogy egész hátralévő életét szökevényként kellene leélnie. A rendőrség állandóan a nyomában

lenne. Vagyis... ha mindenki azt hiszi, meghalt, nem valószínű, hogy a keresésével fáradoznának. De mit mondana, ki ő? Valahogy új személyazonosságot kellene szereznie.

Most aztán már tényleg megbolondultam, gondolta. De egy örült vajon elgondolkozik-e azon, hogy valóban örült e? – csapongtak tovább a gondolatai, s rögtön egy még bolondabb gondolat ötlött az agyába. Ha már az egész életét szökevényként kell leélnie... nem lenne éppen hátrány, ha legalább egy kis pénze lenne hozzá, mondjuk... egy kincsesládikónyi.

Te teljesen megbuggyamtál! – figyelmeztette magát. És különben is: az, hogy találtál egy rúzsos kupakot, amelyre a K B monogram volt vésvé, még nem jelenti azt, hogy valamiféle kincs van elásva errefelé.

Tiszta örület. De ez az örület boldogságnak része volt, mely változatlanul eltöltötte.

Megrázta Zéró karját.

– Hé, Zéró! – suttogta. -He...?

– Zéró, ébredj!

– Mi van...? – emelte fel Zéró a fejét. – Mi történt? – Kéne még egy gödröt ásni. Egy legeslegutolsót...

43

– Nem voltunk mindig hajléktalanok – mesélte Zéró. – Emlékszem egy sárga szobára.

– Hány éves voltál, amikor... – kezdett bele Stanley, de nem találta a megfelelő szót. – ...az utcára kerültetek?

– Nem tudom. Nagyon kicsi lehettem, mert alig emlékszem valamire. Nem emlékszem, hogy kerültünk az utcára. Csak arra emlékszem, hogy állok a járókámiban, és a mamám énekel nekem. Megfogja a csuklómat, és összecsapja a tenyeremet. Azt a dalt énekelte nekem. Azt, amelyiket te... Csak kicsit másképp...

Zéró lassan beszélt, mintha valami nyom, valami emlék után kutatott volna az agyában.

– Aztán már csak arra emlékszem, hogy az utcán élünk, de nem tudom, miért jöttünk el a házunkból. Abban egészen biztos vagyok, hogy ház volt, és nem csak egy lakás. Emlékszem, hogy az én szobám sárga volt.

Késő délutánra járt. A Hüvelykujj árnyékában pihentek. Délelőtt teleszedték hagymával a zsákjukat. Nem tartott túl sokáig, de addig mindenesetre igen, hogy most már meg kellett várniuk a másnapot, mielőtt elindultak volna hegynek lefelé.

A nap első sugaraival együtt akartak útra kelni, hogy sötétedés előtt beérjenek a táborba, s még arra is maradjon idő, hogy Stanley megtalálja azt

a bizonyos gödröt. Úgy tervezték, hogy megbújnak mellette míg teljesen sötét nem lesz, s akkor kezdenek csak el ásni. És csak addig ásnak, nem tovább, míg az teljesen biztonságos. Akkor aztán kinccsel vagy anélkül, nekivágnának az útnak a szabad világ felé. Ha nem ítélik kockázatosnak, egy kis élelmet és vizet is megpróbálnának szerezni a tábori konyháról.

– Én a ki-be osonás nagymestere vagyok – mondta magabiztosan Zéró.

– Csak ne feledd – figyelmeztette Stanley –, hogy egyik-másik ajtó nyikorog.

Hanyatt feküdtek az árnyékban. Vizük, élelmük volt – ha kissé egyhangú is –, s most igyekeztek lélekben is felkészülni az újabb megpróbáltatásokra. Stanley újból és újból felidézte magában, amit Zéró mesélt. Vajon mi történhetett a szüleiével? De nem kérdezett rá. Zéró nem szerette a kérdéseket. Megtanulta, hogy inkább hagyja, hadd beszéljen, amikor ő akar. A legutóbbi levelében azt írta az anyja, lehet, hogy kilakoltatják őket az égett gumiszag miatt, amely a felújítási kísérletnek alávetett edzőcipőkből árad. Könnyen előfordulhat, hogy ők is hajléktalanná válnak – döbrent most rá Stanley.

Aztán ismét az jutott eszébe, vajon elmondták-e a szüleinek, hogy megszökött a táborból. Közölték-e már velük a halálhíret? Lelki szemei előtt látta a szüleit, ahogy átölelik egymást, és őt

siratják. Megpróbált nem gondolni erre... Ehelyett igyekezett felidézni azt az érzést, amely előző éjjel kerítette hatalmába – azt a megmagyarázhatatlan boldogságot. De azok az érzések nem tértek vissza. Nem érzett mást, csak félelmet.

Pirkadatkor elindultak. Mielőtt feltették a fejükre, a sapkájukat megmártották a maguk ásta kis vízgyűjtőben. Zérónál az ásót, Stanley a hagymával teli zsákot cipelte, amelyben ott volt a három üveg víz is.

– Itt találtam meg az ásót – mutatott Stanley egy fűcsomóra. Zéró megfordult, és visszanézett a csúcsra.

– Jó messze...

– Nem voltál nehéz – válaszolt Stanley a fiú gondolataira. – Már mindent kiadtál magadból, mire ideértünk.

Áttette a zsákot a másik vállára. Aztán a következő pillanatban már szánkázott lefelé a meredek hegyoldalon. Egy meglazult kő engedett a léptei alatt. Elengedte a zsákot, és a hagyma szertesét gurult. Nekicsúszott valami gaznak, és megkapaszkodott egy tüskés indában. A növény kiszakadt a földből, de valamelyest lelassította, épp annyira, hogy meg tudjon állni.

– Minden rendben? – kérdezte Zéró odafentről.

Stanley nyögdecselve rángatott ki egy tüskét a tenyeréből.

– Aha! – Vele minden rendben volt. Inkább az üvegekben lévő víz miatt aggódott. Az üvegek azonban épségben maradtak. A hagyma, mint valami habszivacs, megővta őket.

– Még szerencse, hogy ezt nem akkor csináltad, amikor engem vittél – mosolygott Zéró.

A hagymának vagy a harmada elgurult, de a legtöbbet útközben összeszedegették. Mikor leértek a hegy lábához, a nap épp a tó felé emelkedett. Egy sziklaperemről tekintettek alá a vigasztalan tájra. Valahol a távolban mintha a Mary Lou maradványai sejlettek volna fel.

– Nem vagy szomjas? – kérdezte Stanley.

– Nem – felelte Zéró határozottan. – És te?

– Ááá... én sem – legyintett Stanley. Bár nem mondták ki, amolyan vetélkedéssé vált kettejük között, melyikük bírja tovább ivás nélkül.

Lemásztak a tómederbe. Nem ugyanazon a helyen, mint ahol felfelé jöttek. Egyik kiálló szikláról ereszkedtek a másikra, néhol a gatyafék segített. A zsákra most már különös gondot fordítottak.

Odalent a Mary Lout már derengeni sem látták. Csak az irányérzékükben bízhattak, hogy jóféle mennek. Ahogy a nap egyre magasabbra hágott, a levegőn úrrá lett az oly ismerős forróság.

– Nem vagy szomjas? – kérdezte most Zéró.

– Nem – válaszolta Stanley, a korábbinál kisebb meggyőződéssel.

– Csak azért, mert van három teli üveg vizünk... – próbálkozott Zéró. – Cipelni sem könnyű. Ha innál belőle, a zsák is kevesebbet nyomna.

– Nem vagyok szomjas – jelentette ki Stanley. – De ha te innál, szívesen adok.

– Ó, én sem vagyok szomjas – legyintett Zéró. – Csak miattad aggódom. Én egy teve vagyok.

Stanley elmosolyodott.

Úgy érezték, már nagyon hosszú ideje menetelnek, de a hajó-roncsnak nyomát sem látták. Pedig biztosak voltak benne, hogy jó irányba igyekeznek. Stanley emlékezett rá, hogy amikor otthagyták a csónakot, a lenyugvó nap irányába mentek. Most pedig a felkelő napot követik.

A fiúk torkát mintha smirgli borította volna. Most Stanleyen volt a sor:

– Biztos, hogy nem vagy szomjas?

– Én nem... – válaszolta Zéró. A hangja száraz és reszelős volt. Mikor végre rászánták magukat az ivásra, megegyeztek, hogy egyszerre teszik. Zéró, akinél éppen akkor a zsák volt, kivett két üveget, és az egyiket Stanleynek adta. Úgy döntöttek, a kulacsból isznak utoljára, mert azt nem fenyegeti az a veszély, hogy út közben eltörik.

– Igazság szerint én nem vagyok szomjas – mondta Stanley, miközben lecsavarta az üveg tetejét. – Csak azért iszom, hogy te ihass.

– Ó, én ugyanígy vagyok. Én is csak miattad... – jelentette ki Zéró.
Koccintottak az üveggel, s miközben mindketten a másikat nézték, végre a szájukhoz emelték a vizet.
Zéró vette először észre a Mary Lout, úgy néhány száz méternyire előttük, egy kicsit jobb kéz felé. Még dél sem volt, mikor odaértek a csónakhoz. Leültek az árnyékos oldalához, és megpihentek egy kicsit.
– Nem tudom, mi történt az anyámmal – szólalt meg Zéró, miközben Stanley egy hagymát hámozgatott. – Elment, és soha többé nem jött vissza... Nem vihetett mindenhová magával... – folytatta. – Volt, hogy egyedül kellett elintéznie valamit...

Stanleynek az volt az érzése, hogy Zéró önmagát próbálja meggyőzni.

– Mindig megmondta, hol várjak rá. Amikor még kicsi voltam, olyan helyeken kellett megvárnom, mint egy terasz lépcsője vagy egy kapualj. *Ne mozdulj innen, amíg vissza nem jövök!* – parancsolt rám.

– Persze...soha nem szerettem, ha magamra hagyott. Volt egy plüssállatom, egy kis zsiráf, azt szorongattam, amíg nem jött vissza. Amikor nagyobb lettem, már nem kellett egy helyben ülnöm vagy állnom. Akkor már úgy szóok a parancs, *hogy Maradj ebben a házban!* vagy *Ne menj el ebből a parkból!*

– Aztán egy napon nem jött vissza – folytatta Zéró, s hangja hirtelen megfakult. – Én meg csak vártam rá a Laney parkban.

– Laney park – ismételte meg Stanley. – Azt hiszem, jártam ott.

– Ismered azt a játszótér? – kérdezte Zéró. – Aha. Játszottam is ott.

– Ott vártam, több mint egy hónapig... – Tudod, van ott az a műanyag alagút, amelyben négykézláb lehet mászkálni, a csúszda és a lengőhíd között. Na, én abban aludtam.

Mindketten megettek négy hagymát, és megittak egy fél üveg vizet. Stanley felállt és körbepillantott. Akármerre nézett, újabb iránymutatót nem talált a tájban.

– Mikor eljöttem a táborból, egyenesen a Hüvelykujj felé vettem az irányt – mondta. – A hajó egy kissé jobb kéz felé esett. Ez azt jelenti, hogy egy kissé balra kellene kanyarodnunk.

Zéró még a Laney parkban járt.

– Mi...? Ja...! Oké... – kapta fel a fejét.

Elindultak. Most Stanley volt a sor, hogy cipelje a zsákot.

– Úgy két héttel azután, hogy az anyám elment, egy csapat gyerek szülinapi partit tartott a parkban. Felállítottak egy piknikasztalt a játszótér mellett, és lufikat erősítettek rá. A gyerekek nagyjából olyan korúak voltak, mint én. Az egyik kislány odaköszönt nekem, és megkérdezte, nem akarok-e játszani

velük. Szerettem volna, de mégsem mentem. Hisz' nem voltam meghívva a partira, nincs ott semmi keresnivalóm, még ha ez egy nyilvános játszótér is. Volt ott egy anyuka... Le nem vette rólam a szemét. Úgy bámult rám, mintha valamiféle szörnyeteg lennék. Aztán később egy fiú is megkérdezte, nem kérek-e egy szelet tortát, de akkor az az anyuka rám kiabált, hogy tünjek onnan. Aztán minden srácnak szólt, hogy tartsák magukat távont tőlem, szóval... nem kaptam a tortából...

Stanley ismét a szüleire gondolt. Milyen szörnyű érzés lehet, hogy nem tudják él-e, hal-e. Zéró minden bizonnyal ugyanig)' érez. Hisz nem tudhatja, mi történt az édesanyjával. De az apját vajon miért nem említette soha?

– Állj! – torpant meg Zéró. – Rossz irányba megyünk!

– Nem, erre kell lennie a tábornak. – erősködött Stanley.

– A Hüvelykujj felé igyekeztél, amikor a csónak jobb kéz felé esett, igaz? – kérdezte Zéró. – Ez azt jelenti, hogy jobbra kellett volna fordulnunk, amikor elindultunk onnan.

– Biztos vagy benne? – kérdezte Stanley. Zéró lerajzolta a porba.

– Erre kell mennünk! – rajzolt Zéró egy újabb vonalat a porba, aztán el is indult arrafelé. Bár Stanley nem volt biztos benne, hogy jóféle mennek, követte barátját, aki úgy tűnt, teljesen biztos a dolgában.

Valamikor késő délután – váratlan ajándékként – egy felhő takarta el a napot. Stanley ismét úgy érezte, a sors az ő oldalán áll.

Egyszer csak Zéró megállt, és Stanley elé tartotta a karját, hogy ő se menjen tovább.

– Figyelj csak! – suttogta. Stanley nem hallott semmit.

Csendben lépkedtek tovább, s kisvártatva Stanley is meghallotta a Zöldtő Tábor felől feléjük szűrődő hangfoszlányokat, bár a táborból még nem láttak semmit.

Aztán feltűntek az első gödrök.

– Várjuk meg itt, amíg bemennek – javasolta Zéró. Stanley bólintott.

Belenéztek két szomszédos gödörbe, nincs-e kellemetlen lakójuk, aztán lemásztak.

Az út korántsem tartott olyan sokáig, mint ahogy Stanley számította. Most már csak várniuk kellett. Addig vártak, amíg biztosak nem voltak benne, hogy az utolsó táborlakó is befejezte aznapra.

Aztán még egy kicsit...

Majd, a lehető legcsöndesebben, kimásztak a gödörből, és a tábor felé osontak. Stanley a zsákot lekanyarította a válláról, és mindkét karjával átölelte, nehogy egymásnak koccanjanak benne az üvegek. Mi tagadás, alig tudta leplezni a félelmét, amikor megpillantotta a tábor – a sátrakat, a társalgót és az igazgató barakkját a tölgyfák alatt. A szíve a torkában dobogott. Ám hamarosan megpillantotta a gödört, ahol az aranycsövecskét

találta. Ez kissé megnyugtatta. Bemásztak két, egymás mellett lévő gödörbe, és vártak, hogy a tábor elaludjon.

44

Stanley is megpróbált aludni, mert nem tudhatta, mikor lesz rá alkalma legközelebb. Hevert a gödör alján, s a tábor felől érkező, beszélő neszeket hallgatta: zuhanyzubogás... jövés-menés... ajtónyikorgás... konyhai zörejek... Idegesen dobolt ujjaival a gödör oldalán. Ebből nem lesz alvás... Kortyolt egyet a kulacsból.

Nem érzékelte, mennyi időt tölthetett a gödörben, mindenesetre a napi munka végétől takarodóig úgy öt órájuk volt a táborlakóknak. Meglepődött, amikor Zéró a fülébe suttogta, hogy ébredjen. Nem értette, hogy volt képes elaludni. Bizonyára az utolsó öt percben nyomta el a buzgóság.

A táborban csak egyetlen lámpa égett, az irodában. Az égboltot felhők takarták, szinte koromsötét volt.

A két fiú óvatosan megközelítette a gödröt, ahonnan hetekkel ezelőtt a különös lelet előkerült.

– Azt hiszem, ez az... – suttogta Stanley.

– Csak azt hiszed? – csodálkozott rá Zéró.

– Ez az, na...! – jelentette ki Stanley, valamivel határozottabban. Aztán lemászott. Zéró lenyújtotta az ásót.

Stanley beledöfte a szerszámot a földbe, és rálépett az ásóra. Erezte, ahogy megsüllyed a súlya alatt. Kiemelt egy kis földet és félredobta. Jól begyakorolt mozdulatokkal forgatta a szerszámot. Egy idő után úgy érezte, hogy szinte maguktól dolgoznak az izmai.

Zéró egy darabig figyelte, aztán megszólalt:

– Megpróbálom feltölteni az üvegeket.

– Csak óvatosan! – nyugtázta Stanley az ötletet, s egy mély lélegzet után folytatta az ásást.

Olyan sötét volt, hogy az ásó végéig sem látott el. Ha aranyat vagy gyémántot lapátolt volna, azt sem vette volna észre. Minden egyes adagot az orra elé kellett emelnie, hogy megvizsgálja, van-e benne valami.

A gödör már akkor is másfél méter mély volt, amikor Stanley nekikezdett az ásásnak. Ahogy tovább mélyült, egyre nehezebb volt kiszórni belőle a földet. Úgy döntött tehát, nem mélyíti tovább, inkább oldalirányba szélesíti. Annak amúgy is több értelme volt. Ha ugyanis Kate Barlow elrejtett itt egy kincses ládikót, bizonyára nem ásatott ennél mélyebbre. Persze, Kate Barlownak minden bizonnyal egy csapatnyi erős férfi állt rendelkezésére a munkához.

– Reggeli...!

Stanley felugrott Zéró hangjára. Nem is hallotta a lépteit.

Zéro lenyújtott egy doboz gabonapelyhet. Stanley nem akart piszkos kézzel belenyúlni a dobozba, óvatosan a szájába szórt egy keveset a pehelyből. Az édes íz agresszíven támadt rá érzékeire. Ez az ízé cukros volt, s miután egy hétig csak hagymán éltek, az ártatlan elemzésia olyan émelyítően hatott rá, hogy csaknem rosszul lett. Leöblítette egy kis vízzel.

Zéro vette át az ásást. Stanley beletúrt a frissen kiásott földbe, hátha valami elkerülte a figyelmét. Bárcsak lett volna egy zseblámpája! Egy kavicsnyi méretű gyémánt megérhet akár ezer dollárt is... – ábrándozott.

Megitták a vizet, melyet Zéro hozott a zuhanyzó melletti csapból. Stanley felajánlotta, hogy most ő megy el vízért, de Zéro ragaszkodott hozzá, hogy ez legyen az ő dolga.

– Nem akarlak megsérteni, de te túl nagy zajt csapsz, amikor járkálsz. Túl nagyra nőttél.

Stanley folytatta az ásást. Ahogy a mélyedés egyre szélesebb lett, a gödör pereme itt-ott beomlott. Kezdett elfogyni a hely. Ha tovább akarják szélesíteni a gödört, először el kell hordaniuk az útból néhány körülötte lévő buckát. Azon tűnődött, mennyi idejük lehet még hátra a tábor lakóinak szóló ébresztőig.

– Hogy haladsz? – érdeklődött Zéro, mikor visszatért a második adag vízzel.

Stanley megvonta a vállát, miközben a gödör oldalába vágta az ásót, és lehasított egy sávot a falából. Ekkor érezte, hogy a szerszám valami keménynek ütközik, s hallható is volt, hogy két kemény anyag találkozott.

– Mi volt ez? – tudakolta Zéro.

Stanley nem válaszolt, csak fel-le mozgatta az ásót a gödör oldalában. Ahogy mind több és több föld pattogott le onnan, a tárgy egyre kivehetőbbé vált. A gödör falából állt ki, úgy félméternyire a fenékszinttől.

– Mi az? – kérdezte ismét Zéro, most már sokkal élénkebben. Stanley a tárgynak csak az egyik sarkát tudta kitapogatni, a nagyobb részét még mindig föld takarta. Hideg, sima, fémes tapintást érzékelt.

– A végén még megtaláljuk a kincsesládát! – válaszolta most Stanley. Hangja inkább meglepett volt, mint izgatott.

– Tényleg? – kérdezte Zéro.

– Nagyon úgy néz ki... – erősítette meg Stanley.

A gödör már elég széles volt ahhoz, hogy vízszintesen is tudja tartani az ásót, és oldalirányba is tudjon ásni. Tudta, hogy nagyon óvatosnak kell lennie. Nem engedhette, hogy a gödör fala leomoljon, a fölötte lévő hatalmas földhalommal együtt.

Addig kapargatta a falat, míg a doboz-szerű tárgy egyik oldalát teljesen ki nem szabadította. Végigsimított rajta. Nagyjából húsz centiméter magas és

több mint fél méter széles valami volt. Azt nem tudhatta, milyen mélyre nyúlik be a földbe. Megpróbálta kihúzni, de nem mozdult.

Attól félt, csak úgy tudnak majd hozzájutni, ha a felszínről ásnak le. Arra pedig biztos nem lesz idő.

– Megpróbálok aláásni egy járatot – vetette fel Stanley. – Akkor talán lejjebb kerül egy kicsit, és kicsúszik.

– Hát csak rajta! – biztatta Zéró.

Stanley belemélyesztette az ásót a gödör falának aljába, és óvatosan lapátolni kezdett a fémdoboz alatt. Bízott benne, hogy nem omlik be az egész.

Időnként abbahagyta az ásást, lehajolt, és megpróbálta kitapogatni a láda másik végét. De még akkor sem érte el, amikor az alatta lévő lyuk már olyan hosszú volt, mint a karja. Újból megpróbálta kihúzni, de az szilárdan állt a helyén. Attól félt, ha erőlteti, még a végén leomlik a gödör fala.

Ahogy a lyuk egyre mélyebb és szélesebb lett, Stanley érezte, hogy a doboz egyik oldalán csatok vannak, majd egy fület is kitapintott.

– Azt hiszem, ez valami fémből készült bőrönd lehet... – mondta Zérónak.

– Ki tudod szabadítani az ásóval? – kérdezte Zéró.

– Előbb-utóbb biztos, csak attól félek, beomlik a lyuk oldala.

– Dugd az ásót oda, ahol a legjobban szorul, aztán próbáld kifizényelni – javasolta Zéró.

Stanley kortyolt egyet a vízből.

– Megpróbálhatom... – egyezett bele.

Bedugta az ásó hegyét a bőrönd teteje és a föld közé. Sokat segített volna, ha látja, mit csinál...

Előre-hátra, jobbra-balra mozgatta az ásót, míg egyszer csak érezte, hogy a bőrönd kiszabadul. Aztán nyomban azt is, hogy a felette lévő föld rázuhan. Ám a beomlás nem volt túl komoly.

Addig ásott a kezével, míg meg nem találta a bőrönd fülét. Kirángatta a csomagot a föld alól.

– Megvan! – kiáltott fel, s kinyújtotta a zsákmányt Zérónak. A bőröndnek komoly súlya volt.

– Megcsináltad – mondta Zéró elismerően.

– Megcsináltuk – javította ki Stanley.

Összeszedte a maradék erejét, és megpróbálta felhúzni magát a gödörből. Hirtelen éles fény villant az arcába.

– Köszönöm – szólalt meg az igazgató. – Igazán sokat segítettetek, fiúk.

45

Aztán a fénysugár Stanley arcáról Zéróra, s róla a fiú ölében nyugvó bőröndre vándorolt.

A zseblámpa Mr Pendanski kezében volt. Mr Sir ott állt mellette, puskával a kezében. Mr Sir mezítláb volt, egy szál pizsamanadrágban. Az igazgató Zéró felé lépett. Ő is csak éjszakai öltözetet viselt, egy extra hosszú pólót. De Mr Sirrel ellentétben ő felvette a csizmáját. Egyedül Mr Pendanski volt rendesen felöltözve. Talán őrségben lehetett. Valahol a távolban Stanley újabb két zseblámpa fényét pillantotta meg, mely feléjük világított a sötétben. Tehetetlennek érezte magát odalent a gödörben.

– Hát fiúk, éppen id... – kezdett bele egy mondatba az igazgató, aztán elakadt a szava, és megtorpant. Lassan hátrálni kezdett.

Egy sárgapettyes gyík mászott fel a bőrönd tetejére. Vörös szeme csak úgy izzott a zseblámpa fényében. Kinyitotta a száját, fehér nyelve ki-be csusszant a fekete fogak között.

Zéró olyan mozdulatlanul ült, mint egy kőszobor.

Egy másik gyík is felmászott a bőrönd oldalán, s alig néhány centiméternyire állt meg Zéró kisujjától.

Stanley félt odanézni, de attól is félt, mi lesz, ha nem néz oda. Azon tűnődött, megpróbáljon-e kimászni a gödörből, mielőtt a gyíkok a barátjának támadnak, de megeshetett volna, hogy épp az ő mozdulata ingerli támadásra a veszélyes állatokat.

A második gyík átmászott Zéró ujjain, és felmászott a karján.

Stanley arra gondolt, hogy valószínűleg már akkor is a bőröndön lehettek, amikor kinyújtotta a gödörből Zérónak.

– Ott van még egy! – figyelmeztette őket Mr Pendanski elhaló hangon. A gabonapelyhes dobozra világított a zseblámpával, amely Stanley gödre mellett feküdt. Egy gyík mászott elő belőle.

A fény Stanley gödrét is megvilágította. Stanley lenézett, és alig tudta megállni, hogy fel ne kiáltson. Egy egész gyíkcsalád vette körül.

Hat gyíkot látott. Hármát a földön, kettőt a bal lábán, és egyet a jobb cipőjén. Megpróbált mozdulatlan maradni. Ám ez csak azt eredményezte, hogy az egyik hulló teljes nyugalommal felsétált a kabátujján.

Három másik felügyelő jelent meg a helyszínen. Egyikük megszólalt:

– Mi folyik... – aztán suttogóra fogja a hangját. – Jóságos ég! – Most mit tegyünk? – kérdezte Mr Pendanski.

– Várunk – felelte az igazgató. – Nem hiszem, hogy sokáig fog tartani.

– Legalább lesz egy test, amit átadhatunk annak a nőnek – mondta Mr Pendanski.

– Nem lesz híján a kérdéseknek... – jegyezte meg Mr Sir. – És ez alkalommal magával hozza az államügyészt is.

– Csak hadd tegye fel azokat a kérdéseket – mondta az igazgató. – Ha

nálam van a bőrönd, nem érdekel, mi történik. Tudják, milyen régóta... – a hangja itt elcsuklott, de aztán ismét ércessé vált. – Gyerekkoromban csak azt láttam, hogy a szüleim minden hétvégén és ünnepnapon gödröket ásnak. Mikor nagyobb lettem, nekem is ki kellett vennem a részem a munkából. Még karácsonykor is...

Stanley apró karmok kaparászását érezte a nyakán, ahogy a gyík a másik karja felé vette az irányt.

– Türelem, már nem kell sokáig várnunk – mondta újra az igazgató, ám fojtott hangja elárulta, hogy aki a legkevésbé türelmes, az éppen ő.

Stanley úgy érezte, a fülébe költözött a szíve, mintha közvetlenül a dobhártyája mögött dobogna. A félelem megbénította, ám minden egyes dobbanás azt is üzenté, hogy egyelőre életben van...

46

Úgy tíz perccel később Stanley szíve még mindig vert.

A feszült csendbe Mr Pendanski kiáltása hasított bele. Az a gyík, amelyik a gabonapelyhes dobozból mászott elő, felé vetette magát.

Mr Sir azonnal a levegőbe lőtt.

Stanley érezte, hogy a lövéstől megremeg körülötte a levegő. A gyíkok örülten cikázni kezdtek mozdulatlan testén. Egy arcizma sem rándult, pedig az egyik sárgapettyes a csukott száján is átszaladt. De mintha csak egy darab fa vagy kő lett volna a számukra.

Alig észrevehetően elmozdította a léjét, és Zéróra pillantott. Tekintetük találkozott, s ez erőt adott nekik, bár mindketten a másik rémült arcát láthatták. Ám arról is meggyőződhetek, hogy – valamilyen csoda folytán – még mindketten életben voltak.

Mr Sir cigarettára gyújtott.

– Azt hittem, leszokott... – csodálkozott az egyik felügyelő.

– Hát igen. De van úgy, hogy a napraforgómag egyszerűen kevésnek bizonyul. – Nagyot szippantott a cigarettából. – Egész hátralévő életemben rémálmok fognak gyötörni.

– Lehet, hogy egyszerűen le kellene lőnünk őket – vetette fel Mr Pendanski.

– Kiket? – kérdezte az egyik felügyelő. – A gyíkokat vagy a kölyköket?

Mr Pendanski idegesen felnevetett, de nem válaszolt.

– Van idő – szúrta a szót a fogai között az igazgató. – Ha eddig tudtam várni, most már várhatok még néhány... – A hangja itt elcsuklott, majd kiszünet után emeltebb hangon folytatta: – Nem szabad túlbonyolítanunk a történetet. Az a nő biztosan rengeteg kérdést fog nekünk szegezni. Az áü pedig minden valószínűség szerint nyomozást indít majd. Tehát, jól véssétek az eszetekbe, hogy mi történt: Stanley az egyik éjszaka megpróbált megszökni, beleesett egy gödörbe, és a gyíkok halálra marták. Ennyi. Zéró

testét nem is látják majd. A külvilág számára Zéró nem is létezik. Szerencsére, rengeteg sír közül válogathatunk.

– De miért szökött volna meg, ha úgyis tudta, hogy ma kiszabadul? – kérdezte Mr Pendanski.

– Ki tudja? Megőrült. Ennyi. Ezért nem engedték el már tegnap, rögtön a határozat kézhezvétele után. Sokkolta a váratlan öröm, teljesen bepörgött, vigyáznunk kellett, nehogy kárt tegyen magában vagy másokban.

– Ezt nem veszi be a nő... – ingatta a fejét Mr Pendanski.

– Mondhatunk neki bármit, semmi nem lesz a kedvére való – legyintett az igazgató, miközben Zérót és a bőröndöt bámulta. – Ezek a nyavalyás gyíkok...csak szaglásszák a kölyköket. Máskor pedig milyen támadókedvűek... – szaladt ki a nő száján, ami minden jelenlévő számára nyilvánvalóvá tette, hogy türelme végefelé jár.

Stanleyhez úgy jutott el a kettejük halálára várakozó felnőttek beszélgetése, mintha a szavak egy álmoban úsznának felé. Nem tudta, ki lehet „az a nő”, vagy kicsoda-micsoda az az „áü”. Ami az álmon kívül volt, az a gödör. Válla, dereka, nyaka sajgása a hosszas mozdulatlanságtól s az apró karmocskák, amint a bőrét birizgálják, ha épp fedetlen kézfejen vagy nyakán, arcán szaladnak végig.

Megpróbálta gondolatait valami egészen más irányba terelni. Nem akart úgy meghalni, hogy az igazgatót, Mr Sirt és a gyíkokat látja maga előtt. Az édesanyja arcát igyekezett felidézni. Emlékezete képernyőjén egy hóval borított domboldal jelent meg. Ő még egészen kicsi volt, téli kezeslábasban taposta a havat. Egyujjas kesztyűt viselt. Kéz a kézben sétáltak az anyjával. Aztán mindketten megcsúsztak egy jeges folton, s gurultak lefele. Legszívesebben sírva fakadt volna, de nevetett. Nevetett az anyja is. Erezte a hó csípős hidegét a füle hegyén. És látta a hópelyheket az édesanyja vidám, mosolygós arcán.

– Hé, Barlanglakó, találd ki, mi újság! – hallotta egyszer csak Mr Sir hangját. – Kiderült, hogy ártatlan vagy! Gondoltam, elmesélem, mégiscsak a te ügyed. Az ügyvéded tegnap érted jött, hogy visszavigyen. De hát, sajnos, nem voltál itt.

Stanley számára mindez nagyon távolról hangzott. Újból felmáztak az anyjával a dombra, és megint legurultak, ez alkalommal már szándékosan. Később forró kakaót ittak, olvasztott mályvacukorral.

– Mindjárt 4:30 – pillantott az órájára Mr Pendanski. – A srácok felébrednek.

Az igazgató ráparancsolt a felügyelőkre, hogy menjenek vissza a táborba. Utasította őket, hogy adjanak reggelit a fiúknak, és gondoskodjanak róla, hogy senkivel ne válthassanak egy szót sem. Amíg azt teszik, amit kérnek tőlük, nem kell ásniuk. Ha viszont megszólalnak, komoly büntetés vár

rájuk.

– Milyen büntetéssel fenyegezzünk őket? – kérdezte az egyik felügyelő.

– Komoly büntetéssel. Bízhatunk a fantáziájukban – mosolygott az igazgató.

Csak az igazgató és Mr Sir maradt a két, halálos veszedelemnek kitett fiúval. Lám, gondolta Stanley, az igazgatót mostantól nem érdekli, hogy a táborlakók ásnak-e még vagy sem. Már megtalálta, amit keresett.

Zéróra nézett.

Zéró mozdulatlanul feküdt, majd jobb keze most lassan ökölbe szorult. Aztán biztatóan felemelte a hüvelykujját Stanley felé.

Stanleyben csak most, Zéró jelzésére tudatosodott, mit is mondott neki Mr Sir az imént. Valami ügyvédet emlegetett... de ügyvéde a tárgyalásán sem volt, a szüleinek nincs pénze ügyvédre.

Minden tagja sajtott a hosszas mozdulatlanságtól. Ez a dermedtség még a hosszú sivatagi gyalogmenetnél is kimerítőbb volt. Nem bírta tovább. Óvatosan pozíciót változtatott.

A gyíkokat, úgy tűnt, nem zavarja.

47

A nap már felkelt, és Stanley szíve még mindig dobogott. Nyolc gyík volt vele a gödörben. Mindegyik bőrén tizenegy sárga folt. Az igazgató szeme alatt fekete karikák jelentkeztek, homlokán és arcán a ráncok sokkal mélyebbnek tündek a reggeli fényben. A bőrén itt-ott foltok vöröslöttek.

– Sátán... – sziszegte Zéró.

Stanley ránézett. Nem tudta eldönteni, hogy Zéró valóban mondott-e valamit, vagy csak képzelődött.

– Odamehetne, és elvehetne Zérótól azt a bőröndöt. – fordult az igazgató Mr Sir felé. – A gyíkok szemmel láthatóan nyugodtan viselkednek.

– Akkor menjen oda maga, és vegye el maga a bőröndöt! – mormolta Mr Sir.

Egyikőjük sem mozdult.

– Sátán... – szólalt meg Zéró ismét.

Kis idő múlva Stanley egy tarantulapókot pillantott meg. Még így, szorult állapotában is lenyűgözte, ahogy a nagy, szőrös test lassan, de biztosan haladt előre.

– Egy tarantula...! – szólalt meg Mr Sir is elbűvölten. De nem sokáig bámulhatták a pókot. Az egyik gyík mint a villám vetette rá magát, aztán már csak azt látták, hogy egy hatalmas szőrös láb lóg ki a gyík szájából.

– Nyugodtak a gyíkok, mi...?! – mordult fel Mr Sir.

Stanley megpróbált újra aóra gondolni, arra a ragyogó téli napra, melyet édesanyjával töltött. De most, hogy a nap már hétágra tűzött, sokkal

nehezebben ment a múltba révedés.

Ahogy a nap egyre feljebb emelkedett az égen, a gyíkok úgy igyekeztek egyre lejjebb, a gödör árnyékos szegletébe. Már nem rohangáltak Stanley tején és vállán, s Zérótól is távolabb húzódtak.

– Hogy bírod? – kérdezte Stanley halkán. Nem suttogott, de a hangja szárazon, reszelősen szólt.

– Mintha nem lenne lábam. Teljesen elzsibbadt – felelte Zéro.

– Megpróbálok kimászni a gödörből – mondta Stanley. Ám ahogy megpróbálta felhúzni magát, a gyíkok felkapták a fejüket. A fiú jobbnak látta, ha óvatosan visszaereszkedik.

– Ugye, a vezetőkedved ugyanaz, mint a keresztneved visszafelé olvasva? – szólt át váratlanul Zéro.

Stanley döbbenet nélkül nézett rá. Zéro egész éjjel ezen gondolkozhatott. Ahogy az ő figyelmét a gyerekkori emlék, Zérót ez a feladvány terhelhette el a töménytelennek látszó jelenről.

A két gyerek és őrzőik egyszerre figyeltek fel a közeledő autó zajára.

– Gondolja, hogy máris ők azok...? – kérdezte az igazgató.

– Hát nem is sütiket áruló cserkészlányok... – felelte Mr Sir. Stanley hallotta, hogy az autók megállnak, aztán ajtócsapódás ütötte meg a fülét. Kicsivel később meglátta Mr Pendanskit, ahogy két idegennel közeledett feléjük. Az egyikük egy magas férfi volt, öltönyben és cowboykalapban. A másik egy alacsony nő, aktatáskával a kezében. A nő vagy hármat lépett, míg a férfi egyet.

– Stanley Yelnats? – kiabálta a nő, és előresietett.

– Javaslom, hogy ne jöjjön közelebb! – szólt rá Mr Sir.

– Maga engem nem állíthat meg – csattant fel a nő, és végigmérte Mr Sirt, akin nem volt más, csak egy pizsamanadrág. – Elviszünk innen, Stanley – szólt, amerre a fiút sejtette, és megszorozta lépteit. – Ne aggódj! – Latin-amerikainak tűnt, haja hosszú volt és fekete, szeme sötét. Erre vallott enyhe mexikói akcentussá is, kicsit pörgette az „r”-eket.

– Ördög és pokol! — kiáltott fel a magas férfi, kissé színpadiasán, mikor utolérte a nőt. – Azt előre megmondom, hogy ha valami baja esett vagy esik, nemcsak Ms Walkert és a Zöldtő Táborot pereljük be, hanem egész Texas államot. Gyermekmunka... Törvénytelen bebörtönzés... Kínzás...

A férfi több mint egy fejjel magasabb volt Stanley védőjénél.

– Mióta vannak itt? – kérdezte az igazgatótól, elbeszélve társa feje felett.

– Egész éjszaka itt voltak, amint az öltözékünkéből is láthatja. Besurrantak a házamba, míg aludtam, és ellopták azt a bőrdöngőt, amit most ott, az a fekete fiú szorongat. Utánuk szaladtam, erre ők kirohantak ide, és beleestek egy gyíkfészekbe. Elképzelni nem tudom, hogy gondolták ezt az egészet!

– Ez nem igaz! – tiltakozott Stanley.

– Stanley, mint az ügyvéded, azt javaslom, inkább maradj csöndben – tanácsolta a nő. – Majd négy szemközt beszélünk egymással.

Stanley nem értette, miért hazudott az igazgató. S most már az is megfordult a fejében, vajon jog szerint kit illethet ez a még nem tudni mit rejtő lelet.

– Kész csoda, hogy még életben vannak! – jelentette ki a cowboykalapos férfi.

– Hát ez tényleg csoda... – helyeselt buzgón az igazgató, ám hangjában ott bujkált a csalódás.

– ...és ajánlom, hogy élve is kerüljenek ki ebből az egészből – emelte fel a hangját Stanley ügyvédje. – Ez nem történt volna meg, ha tegnap elengedték volna, ahogy kértem.

– Ez nem történt volna meg, ha a fiú nem lenne tolvaj! – csattant fel az igazgató. – Közöltem veled, hogy ma elmehet, ám a maga drágalátos védenca úgy döntött, hogy magával viszi néhány értékemet. Az elmúlt héten egyébként sem volt teljesen magánál. Egyszerűen nem lehetett bírni vele...!

– Miért nem engedte el, mikor az ügyvédnő tegnap érte jött? – kérdezte a cowboykalapos.

– Nem volt nála megfelelő papír – válaszolta szemrebbenés nélkül az igazgató.

– Még hogy nem volt! Bírósági határozatom volt! – Nem volt hiteles! – jelentette ki az igazgató. – Hiteles...?! Az a bíró írta alá, aki elítélte Stanleyt! Mi kell

még magának?!

– Nekem az államügyész aláírása kell! – emelte fel a hangját az igazgató is, mint aki nagyon biztos a dolgában. – Honnan tudhatnám, hogy törvényes a dolog? Azok a fiúk, akik a felügyeletemre lettek bízva, a társadalomra veszélyes elemek. Talán egyszerűen szabadon kellene őket engednem, valahányszor valaki az orrom alá dug egy papírt?

– Igen, ahogy mondja! – felelte a nő. – Bizony, hogy szabadon kell engednie, ha erre kötelezi egy bírósági határozat.

– Stanley az utóbbi pár napban gyengélkedően volt – váltott hangnemet az igazgató. – Hallucinációi voltak, és félrebeszél. Összevissza hablatyolt mindenfélét. Nem volt olyan állapotban, hogy elmehessen. És lopni is megpróbált tőlem éppen az előtt, hogy...

Stanley újból megpróbált kimászni a gödörből. Egy gyík pihent a bal lába szárán, azt óvatosan lerázta. Szinte közömbösen tette ezt, mint aki már-már hozzászokott ezeknek a veszélyes hírű hullóknak a társaságához. Majd feltornázta magát a felszínre.

– Hála istennek! – sóhajtott fel az igazgató, mintha bizony nem sokkal előbb még nem kívánta volna a fiú halálát.

Ahogy felegyenesedett, Stanley szédülés lett úrrá, majdnem elájult. Ám

aztán összeszedte magát, lenyúl a szomszéd gödörbe Zéróért, és lassan, óvatosan talpra segítette. Zéró még mindig a kezében tartotta a bőröndöt. A gyíkok, melyek eddig a bőrönd alatt bújtak meg, gyorsan besurrantak a gödör még árnyékos sarkába.

Stanley és Zéró – immár mindketten a felszínen – összekapaszkodva próbálták visszanyerni egyensúlyukat.

Az igazgató odarohant hozzájuk, s átölelte Zérót.

– Hála Istennek, életben vagy! – lelkesedett, s közben megpróbálta elvenni tőle a bőröndöt.

De Zéró nem engedte.

– Ez Stanleyé! – jelentette ki.

– Ne akarj még több bajt magadnak! – fuvolázta az igazgató. – Elloptátok a házamból, én pedig rajtakaptalak titeket. Ha vádat emelek ellenetek, Stanleyt lehet, hogy újból börtönbe zárják, neked meg jó pár hónappal megtoldják a büntetésedet. De a körülmények tekintetbevételével hajlandó vagyok...

– Rajta van a neve! – vágott közbe Zéró.

Stanley ügyvédje előnyomakodott a magas férfi mellett, hogy szemügyre vehesse a furcsa tárgyat.

– Látja...? – mutatott a feliratra Zéró – S-t-a-n-l-e-y Y-e-l-n-a-t-s!

Stanley is a bőröndre pillantott, és nem akart hinni a szemének. A bőröndön valóban ez állt, jókora fekete betűkkel: Stanley YELNATS.

A magas férfi a többiek válla fölött szintén megnézte magának a feliratot.

– Azt mondta, a maga házából lopta el?

Az igazgató elsápadt, levegő után kapkodott: – Ez...ez... le ... lehe ... ez lehet...

Lassan visszasétáltak a táborba. A magas férfiről kiderült, hogy ő az a bizonyos „áü”, vagyis a texasi államügyész, tehát az állam legfőbb törvényességi felügyelője. Stanley ügyvédjét Ms Morengónak hívták.

A bőröndöt Stanley vitte. Végtelenül fáradt volt, gondolkodni is képtelen. Úgy érezte, mintha álmodná az egészet. Minden lebegett körülötte, az emberek mintha egy lassított filmben mozognának, s a gondolatai is összevissza csapongtak.

A tábori iroda előtt megálltak. Mr Sir bement, hogy kihozza Stanley holmiját. Az államügyész felszólította Mr Pendanskit, hogy adjon valamit enni és inni a fiúknak.

Az igazgató legalább olyan zavartnak tűnt, mint Stanley.

– Te nem is tudsz olvasni...! – nyögte ki végül, Zéró felé fordulva.

Zéró nem szólt egy szót sem.

Mr Pendanski két doboz, gyümölcslével és két cipóval tért vissza. Stanley megitta az italt, de az ételre rá se tudott nézni.

– Várjanak...! – kiáltott fel az igazgató remegő hangon. – Én nem azt mondtam, hogy a bőröndöt lopták el. Ez természetesen az ő bőröndje, de az én dolgaimat pakolta bele a házban.

– Az előbb nem ezt mondta! – figyelmeztette Ms Morengo. – Mi van a bőröndben? – fordult most az igazgató Stanley felé. – Mondd meg szépen nekünk, mi van benne, aztán kinyitjuk, és megnézzük.

Stanley nem tudta, mit tegyen.

– Stanley, mint az ügyvéded, azt tanácsolom, hogy ne nyisd ki a bőröndöt! – javasolta Ms Morengo.

– Ki kell nyitnia! – jelentette ki az igazgató. – Jogom van minden elítélt holmiát ellenőrizni. Különben honnan tudhatnám, hogy nem rejtegetnek-e fegyvert vagy kábítószer? Egy kocsit is ellopott! Tanúim vannak rá! – rikácsolta, most már hisztérikusan.

– Már nem áll a felügyelete alatt! – jelentette ki Stanley ügyvédje.

– Mi az, hogy nem áll? Hivatalosan még nincs szabadlábom! – szállt vitába az ügyvéddel az igazgató. – Nyisd ki a bőröndöt, Stanley!

– Ne nyisd ki! – szólította fel határozottan az ügyvéd. Stanley nem mozdult. Mr Sir kijött az irodából, kezében Stanley hátizsákjával és ruháival.

Az államügyész átnyújtott egy papírt Ms Morengónak.

– Szabadon elmehetsz – mondta Stanleynek. – Tudom, hogy már nagyon szeretnél kikerülni innen, ezért a narancssárga overallt megtarthatod szuvenírnék, ha akarsz. Vagy el is égetheted, ha úgy tetszik. Sok szerencsét, Stanley!

– Gyerünk, Stanley! – sürgette a fiút Ms Morengo. – Rengeteg dolgot meg kell még beszélünk.

Stanley megtorpant, és visszafordult. Zéróra nézett. Zéró győzelemittas arccal mutatta fel a hüvelykujját. – Nem hagyhatom itt Hectort... – suttogta Stanley, inkább maga elé.

– Stanley, mennünk kell... – karolta át az ügyvéd védenca vállát.

– Nyugi, Barlanglakó! Engem ne félts egy percig sem! Nem lesz semmi baj – csippentett a szemével Zéró, s tekintete Mr Pendanskira vándorolt, majd a másik oldalon álló igazgatóra és Mr Sirre.

– A barátodért nem tehetek semmit – sajnálkozott Ms Morengo. – Téged egy bírói ítélet értelmében engedtek szabadon.

– Meg fogják ölni... – suttogta Stanley gombóccal a torkában.

– A barátod nincs veszélyben – jelentette ki az államügyész. – Általános vizsgálatot rendelék el, ellenőrizni fognak mindent, ami itt történt. Egyelőre én veszem át a tábor vezetését.

– Gyere, Stanley! – unszolta az ügyvéd. – A szüleid már várnak. Stanley nem mozdult.

Az ügyvéd felsóhajtott.

– Vethetnék egy pillantást Hector papírjaira? – kérdezte. – Természetesen – felelte az állam ügyész. – Ms Walker, kérem, hozza ki Hector papírjait!

Az igazgató üres tekintettel meredt rá.

– Mi lesz...?

Az igazgató Mr Pendanskihoz fordult.

– Hozza ide Hector Zeroni aktáját! Mr Pendanski rámeredt.

– Hozza már...! – ismételte meg az igazgató összeszorított fogakkal.

Mr Pendanski bement az irodába. Aztán pár perc múlva kijött, és kijelentette, hogy az akta minden bizonnyal elkeveredett valahová.

Az államügyész őrjöngött.

– Miféle tábort vezet itt, Ms Walker?

Az igazgató nem szólt egy szót sem, csak a bőrdöntöt bámulta.

– Bocsássanak meg, de felhívnám az irodámat. – Az államügyész az igazgatóhoz fordult. – Feltételezem, a telefon azért működik. – Besétált az irodába, és becsapta maga mögött az ajtót. Pár perc múlva ismét megjelent, és magához hívta az igazgatót.

Az igazgatónő csendben káromkodott, aztán bement az épületbe.

Most Stanley emelte emelte fel biztatóan a hüvelykujját Zéro felé.

– Barlanglakó! Te vagy az? – hallotta hirtelen.

Megfordult. Hónalj és Polipot pillantotta meg a háta mögött, akik épp a lomtárból jöttek ki. Polip visszakiáltott a többieknek:

– Itt van Barlanglakó és Zéro!

A teljes D csoport pillanatokon belül Stanley és Zéro körül gyülekezett.

– Jó hogy látunk, benneteket! – lelkendezett Hónalj, és megrázta mindkettejük kezét. – Már azt hittük, felfaltak titeket a keselyűk!

– Stanleyt ma elengedték – tájékoztatta őket Mr Pendanski.

– Helyes! – örvendezett Mágnes, és vállon veregette.

– Ez már valami... Anélkül távozhatsz, hogy csörgőkígyóra lépnél! – jegyezte meg Polip.

Cikcakk is megszorította Stanley kezét. – Ne haragudj ... tudod, miért...

– Oké...oké... – viszonzta a közeledést Stanley.

– Ki kellett szabadítanunk a kocsit a gödörből – mesélte lelkesen Cikcakk. – Mindenki odacsődült a C-ből, a D-ből és az E-ből is. Egyszerűen felemeltük, és kész.

– Nagy jelenet volt! – toldotta meg Nyüzsgé.

Egyedül Röntgen nem ment oda hozzá. Egy darabig a többiek háta mögött ácsorgott, aztán visszament a társalgóba.

– Találd ki, mi újság! – lelkesedett Mágnes és Mr Pendanskira sandított. – Mamus azt mondja, nem kell több gödröt ásunk!

– Nagyszerű! – örült velük Stanley.

– Megtennél nekem egy szívességet? – kérdezte Polip.

– Azt hiszem – válaszolta Stanley bizonytalanul.

– Szeretném, ha... – Ms Morengóhoz fordult. – Asszonyom, adna egy papírt meg egy tollat?

Az ügyvéd adott neki, Polip pedig leírt egy telefonszámot, és odaadta Stanleynek.

– Hívd fel a mamámat, oké? És mondd meg neki ... Mondd meg neki, hogy sajnálom. Mondd meg neki, hogy *Alán* azt üzeni, nagyon sajnálja. Stanley megígérte, hogy megteszi.

– Csak nagyon vigyázz magadra odakint! – figyelmeztette Hónalj. – Nem mindenki olyan jó ember ám, mint mi vagyunk!

Stanley elmosolyodott.

Mikor az igazgató kilépett az irodából, a fiúk elsiettek. Az államügyész ott állt a feltűnően sápadt nő mögött.

– Képzeljék! Az irodám nem tudta lehívni Hector Zeroni adatait! – jelentette be az államügyész.

– Ez csak akkor fordulhat elő, ha már nem áll a felügyeletük alatt. Nemde?

– kérdezte Ms Morengo.

– Ezt nem mondtam. A srác benne van a nyilvántartásban. Csak nem férünk hozzá az adataihoz. Mintha beszippantotta volna őket egy lyuk a cybertérben.

– Egy lyuk a cybertérben... – ismételte meg Ms Morengo. – Milyen érdekes. És mikor kellene szabadulnia?

– Fogalmam sincs. – Mióta van itt?

– Ahogy már mondtam, nem férünk hozzá...

– Akkor mit akarnak tenni vele? Mindenféle jogalap nélkül fogva tartják, ki tudja, meddig, amíg maguk mindenféle fekete lyukakban kotorásznak a cybertérben?

Az államügyész döbbenet nézett rá. – Nyilvánvalóan megvolt az oka, hogy ide küldték.

– Tényleg? És mi lett volna az az ok? Az államügyész nem válaszolt.

Stanley ügyvédje megragadta Zéro karját

– Gyerünk, Hector! Velünk jössz!

49

Zöldtó városában sohasem láttak sárga foltos gyíkot. Csak azután telepedtek meg errefelé, hogy a tó kiszáradt. A városlakók azonban tudtak a hegyek közt élő „vörös szemű szörnycetgekről”, nem egy rémséges történet járt

róluk szájról szájra.

Egy délután Sam, a hagymásfiú és a szamara, Mary Lou a csónakjuk felé igyekeztek. November vége felé járt, és a barackfákon már csak itt-ott lifegett egy-egy levél.

– Sam! – kiabált utána valaki.

Megfordult. Három, kalapját lengető férfi rohan felé. Bevárta őket.

– Jó napot, Walter! Bo, Jesse! – üdvözölte őket, ahogy azok, levegő után kapkodva közelebb értek.

– De jó, hogy sikerült utolérnünk! – örvendezett Bo. – Csörgőkígyó-vadászatra indulunk holnap reggel.

– Szeretnénk egy kicsit abból a maga gyíktalából – mondta Walter.

– Semmiféle csörgőkígyótól nem ijedek meg – jelentette ki Jesse. – De azokkal a vörös szemű szörnyetegekkel nem szeretnék találkozni. Egyszer láttam egy ilyet, hát... annyi elég is volt belőlük. Azt tudtam, hogy a szemük vörös, de hogy a foguk meg fekete... arról még nem hallottam.

Sam mindegyikőjüknek adott két üveg szintiszta hagymalét. Azt mondta nekik, igyák meg az egyik üveggel aznap este, mielőtt lefekszenek, aztán fél üveggel reggel, a maradék fél üveggel pedig délben.

– Biztos benne, hogy ez a pancs hatásos? – kérdezte Walter.

– Mondok magának valamit – felelte Sam. – Ha nem lesz hatásos, jöjjön vissza a jövő héten, és visszaadom a pénzét.

Walter zavartan nézett körbe, miközben Bo és Jesse hahotáztak. Aztán Sam is elnevette magát. Még Mary Lou is eleresztett egy rendkívüli iázást, mely akár röhögésnek is elment volna.

– De ne feledjék! – figyelmeztette őket Sam, mielőtt elköszöntek –, nagyon fontos, hogy egy üveggel még ma este megigyanak! Bele kell épülnie a vérükbe. A gyíkok nem szeretik a hagymaszagú vért.

Stanley és Zéró Ms Morengo BMW-jének hátsó ülésén ücsörögtek. A bőrönd ott hevert közöttük, még mindig zárva volt. Úgy döntöttek, a kinyitást majd Stanley apjára bízzák, annak műhelyben.

– Fogalmad sincs, mi lehet benne, ugye? – kérdezte Ms Morengo.

– Hiszen nem nyitottuk ki... – válaszolta Stanley.

– Hát persze, butaságot kérdeztem.

Működött a légkondicionáló, de az ablakokat is lehúzták, mert – amint az ügyvédő megjegyezte:

– Nem akarlak megbántani titeket, de rettenetes szagotok van, fiúk!

Ms Morengo elmondta nekik, hogy ő bűnügyekkel ritkán foglalkozik, mivel szabadalmi ügyvivő.

– Az apádnak segíték bejegyeztetni az új találmányát. Egyszer szóba került, hogy mi történt veled, én pedig folytattam egy kis magánnyomozást. Clyde

Derrick cipőjét valamivel 3:15 előtt lopták el. Ráakadtam egy fiatalemberre, bizonyos Derrick Dunnera, aló elmondta, hogy 3:20-kor te éppen a mosdóban próbáltad kihalászni a füzetedet a vécékagylóból. Két lány pedig emlékezett rá, hogy láttak kijönni a fiúvécéből egy vizes füzettel a kezében.

Stanley a füle hegyéig elvörösödött. Hiába ment azóta keresztül oly sok megpróbáltatáson, emiatt a dolog miatt még mindig szégyellte magát.

– Tehát, te nem lehettél a tolvaj – állapította meg Ms Morengo.

– Nem is. Mert én voltam – szólalt meg Zéró. – Mi...? Mit mondasz?

– Én voltam az, aki ellopta a csukát.

Az ügyvéd a szó szoros értelmében hátat fordított a kormánynak, és Zéróra meredt.

– Ezt most nem hallottam. És ha tanácsolhatok valamit, úgy igyekezz, hogy ne is halljam még egyszer.

– Mit talált fel az apám? – kérdezte Stanley. – Csak nem jött rá végre, hogyan lehet újrahasznosítani a régi edzőcipőket?

– Nem, nem. Azon még dolgozik – felelte Ms Morengo. – De feltalált egy olyan szert, ami teljesen eltünteti a lábszagot. Van itt egy minta a táskámban. Bár most nagyon nem bánnám, ha több is lenne belőle! Vehetnétek egy fürdőt benne.

Fél kézzel kinyitotta a táskáját, és odanyújtott egy apró üvegcsét Stanleynek. Friss és kissé fűszeres illata volt. Stanley odadugta Zéró orra alá is.

– Mi a neve? – kérdezte Ms Morengót.

– Még nem találtunk neki megfelelő nevet – felelte az ügyvéd.

– Olyan ismerős illata van! — csodálkozott rá Zéró.

– Őszibarackra emlékeztet, igaz? – kérdezte Ms Morengo. – Mindenki ezt mondja.

Nem sokkal később már mindketten aludtak. A hátuk mögött az ég elsötétült, s több mint száz éve először fordult elő, hogy egy esőcsepp hullott a kiszáradt tóra.

HARMADIK RÉSZ

A LYUKAK FELTÖLTÉSE

Stanley anyja állítja, hogy soha nem létezett semmiféle átok. Még azt is kétségbe vonja, hogy Stanley ükapja egyáltalán lopott-e malacot. Az olvasó azonban talán érdekesnek találhatja, hogy Stanley apja éppen egy nappal azután találta fel a lábszag ellenszerét, mikor Elya Yelnats ükunokája

felcipelte Madame Zeroni ükunokáját a hegyre.

Az államügyész bezáratta a Zöldtő Tábort. Az igazgatónak, Ms Walkernek, aki súlyos pénzhíánnyal küszködött, el kellett adnia a földet, amely generációk óta a családja tulajdonában volt. Egy leánynevelő alapítvány vásárolta meg. Néhány év múlva a Zöld-tő Tábor helyén cserkészlányok táboraát találhatjuk majd.

Tulajdonképpen ezzel véget is ér a történet. Az olvasóban minden bizonnyal motoszkál még néhány kérdés, de sajnos ezek megválaszolása innentől kezdve hosszadalmas és unalmas. Míg

50

Mrs Bell, Stanley korábbi matematikatanára, arra volt kíváncsi, mennyit változott Stanley testsúlya százalékban kifejezve, addig az olvasót valószínűleg jobban érdekli Stanley jellemének és önmagába vetett hitének fejlődése. De ezek a változások nehezen megfoghatók, s még nehezebben mérhetők. Nincs rájuk egyértelmű válasz.

A bőrönd tartalma sem volt túlzottan érdekes. Stanley apja felfeszítette a műhelyben, s az első pillanatban mindenkinek tát-va maradt a szája a csillogó ékszerek láttán. Stanley már azt hitte, ő és Hector milliomosok lettek. Ám az ékszerek nem voltak túl értékesek, nem értek többet összesen húszezer dollárnál.

Az ékszerek alatt azonban találtak egy köteg papírt, amely annakidején az első Stanley Yelnats tulajdonát képezte. Árujegyek, értékpapírok, váltók. Nehezen lehetett kibetűzni őket, de megérteni még nehezebben. Ms Morengo jogi irodája több mint két hónapig vesződött vele, mire az összes papírt átnézték.

Viszont kiderült, hogy sokkal értékesebbek, mint az ékszerek. A kötelező adók és járulékok levonása után Stanley és Zéro fejenként csaknem egymillió dollárt kaptak értük.

Ez elég volt arra, hogy Stanleyék vegyenek egy új házat, melynek az alagsorában egy laboratóriumot is berendeztek. Hector-Zéro pedig felfogadott egy csapat magánnyomozót.

Ám mondom, elég unalmas lenne, ha minden változást végigkövetnénk a fiúk életében. Ehelyett egyetlen jelenetet villantunk fel az olvasónak, mely közel másfél évvel azután játszódott, hogy Stanley és Hector elhagyták a Zöldtő Tábort.

A lyukakat már maguktól is ki tudják tölteni.

Yelnatséknál kisebbfajta házi mulatságot tartottak. Stanleyen és Hectoron kívül csak felnőttek voltak jelen. A pultot megrakták mindenféle itallal és rágcspálnivalóval.

A tévében a Szuperkupa ment, de senki nem figyelt igazán.

– A következő szünetben kellene, hogy leadják – jelentette be Ms Morengo. Végre elkezdődtek a reklámok.

Mindenki elhallgatott, és a képernyőre meredt.

A reklámban egy baseballmeccset mutattak. A porfelhő közepén Clyde Derricket láthatták, amint hazafut és éppen sikerül becsúsznia, miközben a fogadójátékos elkapja a labdát, és megpróbálja Clydeot kiejteni.

– Bent van! – kiabálta a játékvezető, és a karjával is jelezte az eredményt.

Stanleyéknél mindenki ujjongott, mintha valódi hazafutást láttak volna.

Clyde Derrick felkászálódott, és leporolta a mezét. Ahogy a kispad felé igyekezett, belemosolygott a kamerába:

– Hello! Clyde Derrick vagyok, de errefelé mindenki csak „Szagoslábúnak” hív.

– J ó voltál, Szagoslábú! – veregette hátba eközben egy játékos.

A tévé képernyőjéről Clyde Derrick nézett szembe a vendégekkel, és Stanley mellett is ő ült az ágyon.

– De a lábam nem volt mindig szagos – folytatta Clyde Derrick a tévében, miközben leült a cserepadra. — Régebben úgy büzlött, hogy senki nem volt hajlandó mellém ülni a kispadon.

– Valóban büzlött – jegyezte meg a hölgy, aki Clyde mellett ült az ágy másik oldalán. Egyik kezével befogta az orrát, a másikkal a levegőt legyezte előtte. Clyde lepisszegte.

– Aztán az egyik csapattársam megmutatta nekem a Katyvaszt – mondta Clyde a tévében. Előhúzott egy üveg Katyvaszt a pad alól, és felemelte, hogy mindenki jól lássa. – Csak egy keveset a talpamra fújok, és most már tényleg szagos a lábam. Mit szagos! Illatos! És jól esik ez a bizsergető érzés is.

Stanleyéknél mindenki tapsolt.

– Igazat mondott – jelentette ki a hölgy, aki Clyde mellett ült.

– A zoknijával nem lehetett megmaradni egy szobában! Mindenki nevetett.

– Nem viccelek! – folytatta az asszony. – Olyan rettenetes volt...

– Jól van, mindenki érti – hurrogtá le Clyde, és a kezét a szájára tapasztotta. Aztán Stanleyre nézett. – Megtennél nekem egy szívességet, Stanley?

Stanley kérdően nézett rá.

– Megyek, veszek még egy szendvicset. Addig lennél szíves a kezedet a feleségem száján tartani? – Felállt, és vállon veregette Stanleyt.

Stanley zavartan a kezére, majd Clyde Derrick feleségére pillantott.

Ő pedig rákacsintott.

Stanley érezte, hogy elpirul, és Hector felé fordult, aki egy kárpitozott fotel előtt ült a földön.

A nő, aki Hector mögött üldögélt a fotelban, szórakozottan babrált a fiú hajtincseivel. Nem volt ugyan öreg, ám az arca

megviseltnek látszott. A tekintete fáradt volt, mintha túl sok olyat látott volna az életben, amit nem kellett volna. Amikor mosolygott, a szája túlságosan nagyknak tűnt az arcához képest.

Nagyon halkn énekelgetett vagy inkább dúdolgatott egy dalt, melyet még kislánykorában, a nagyanyjától hallott.

*Ó bárcsak, ó bárcsak, ám a Hold nem felel;
Napnak fényét rejti, s minden múltnak árnyát;
Kitartás, kis farkasom, vonulj harcba bátran!
Szállj, kicsiny madaram,
En egyetlen drágám!*